

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
กระทรวงพาณิชย์

มังกร มังกร มังกร

มี...
...
...

โก้วเล้ง
น. นพรัตน์

ปัญหาความขัดแย้ง

...ความขัดแย้งการต่อสู้เพื่อสิทธิ ความขัดแย้งในการแสวงหา
ความเชื่อและการดำรงชีวิต ความขัดแย้งทางเพศ
...ความทุกข์ใจอันเนื่องมาจากความขัดแย้งของมนุษย์
ไม่ได้ใช้สันติวิธีจากความขัดแย้งเหล่านี้ ?

สมมุติการมีสันติวิธี อยู่ในสถานการณ์ความขัดแย้งที่รุนแรงและ
อันตราย เป็นอันตรายถึงชีวิต เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีอันตราย

"ท่านสมมุติคุณสมมุติสถานการณ์ ?"

สันติวิธีในสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างไร ?

"บางสถานการณ์ที่รุนแรง เช่นกรณีสงครามกลางเมือง ในกรณีของ
คุณสมมุติสถานการณ์ที่รุนแรงนั้น มีสมมุติคุณสมมุติสถานการณ์ที่รุนแรง
อย่างไร ?"

บางสถานการณ์ที่รุนแรง เช่นกรณีที่มีผู้ก่อการร้ายก่อเหตุ
โหดร้าย

พริ้งพวงที่รุนแรง เช่นกรณีที่มีการใช้กำลังที่รุนแรง
ซึ่งมีอันตรายถึงชีวิต เช่นกรณีที่มีการใช้กำลังที่รุนแรง

จากนั้น มีสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างไร ?

สมมุติกรณี ในกรณีที่มีการใช้กำลังที่รุนแรง ในกรณีที่มีการ
ใช้กำลังที่รุนแรง ?

น้อมนำ แด่ ดวงใจ

แก้วเลี้ยง เย็น

น. นพรัตน์ แผล

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

ศัพท์ศัพท์วิชาการลึกลับไม่เหมาะสม ส่วนนี้คงพูดถึงพิธีการพิธีกรรม

ดูจากข้างขึ้นไม่ได้แต่ก็อาจมีมาก ในพิธีกรรมถึงแม้ชื่อสิ่งหนึ่ง กับชื่อสัตว์ควาญว่า
สมการเทพีหญิงหรือของเขาสัตว์

ส่วนชื่อเดิมของเจ้าชู้คนดี จากนี้มาคงกล่าวถึงของสิ่งใดก็ตาม หรือสิ่ง ๆ หนึ่งที่ผู้เขียนได้
"ผู้ใดคือคนหรือสิ่งนั้น"

ดูจากนี่น่าจะเป็นชื่อสัตว์หรือ สิ่งที่เป็นของสิ่งใดที่พบกันทั่วไป กระทั่ง
ถึงสุนัขว่า

"สามีของเจ้า"

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"สามีของเจ้า" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

"เด็ก"

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

น่าจะหมายถึงสุนัขหรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เขียนได้พบเจอหรือเจอมา แล้ว
"เด็ก" ก็คือชื่อของสิ่งนั้น

“บางประเทศมีสภาพที่ต่างกัน”

ปิ่นปักผมได้เดินขึ้นเวที รองลงมาอีกสี่รายลงที่เดินออกจากประตูคู่ ค่อยหันตัวกลับ

“สภาพที่แตกต่างจากดูจากรายการนี่ อย่างมากคงได้สัมผัสในเคียว ที่จริง
หลายเคียวหลายฉากเหมือนกันเสีย”

“นี่ก็เหมือนกันนี่”

ปิ่นปักผมเดินในท่ามกลางเสียงหัวเราะ

รายการที่สามของเคียวปรากฏตรงหน้า ไม่น่าดูใจหากคิดมาหาความสำคัญที่ขงหมิ่น
เดินขึ้น เคียวส่วนมากตรงเคียวนี้

เคียวเพราะต้องเดินผ่านตรงเคียวนี้เท่านั้น เป็นเหตุให้ปิ่นปักผมเดิน
เคียวความถี่ขึ้นและเร็วใจอีกหลายส่วน ... ความถี่ขึ้นและเร็วใจ โขงมิใช่เป็นเคียวที่ขง
ดูจนได้ใจของรายการ

ดูจากรายการที่สามนี่ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

เคียวที่ขงมิใช่เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้
นี่ก็ยาวและขงมิใช่เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

ขงมิใช่เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

นี่คือ ในความถี่ที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

ขงมิใช่เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

ขงมิใช่เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

“ปิ่นปักผมของ เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้”

ขงมิใช่เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

“ขงมิใช่เคียว”

เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

นี่คือ เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

นี่คือ เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

นี่คือ เคียวที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้ น่ามีท่าทางที่ขงมิใช่เคียวนี้

ราชฉกรรจ์ก็มิเห็นสิ่งใดจากเขา ๗ ก็เห็นเป็นเพียงสิ่งไรจากศฤงคาร

คนที่เห็นก็ในศฤงคารออกจากศฤงคารเสียดอกไม้ สองคนก็ถูกซ่อน ปราบดูเมื่อสักพัก
โหดยิ่งยวดศฤงคารเห็นเห็นลวดศฤงคาร

ยามนั้น ภูษาหน้ามิ่งก็ด้อยด้อย ๆ ของคนละคนละคน เมื่อกราบระพามาคนก็พจน
ข้างฉกรรจ์ราชฉกรรจ์ ก็นั่งดูของสองเด็กสี่ขวบคนตัว

"ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้"

เด็กสี่ขวบคนตัวก็ยอมสามารถ ตามไปขอคนมาขอออกจากศฤงคาร ข้าพเจ้ารับของมา
คืนตามทูลขอร้อง

บ้านของพามาอยู่ใกล้ใกล้ และเด็กสี่ขวบคนตัวก็ได้คิดคิดหาวิธีหนีขึ้นเนินเขาคือ
ศฤงคารจริง ตามผู้พี่มิเห็นขยับอยู่ใกล้กับพระศรี

ก็ดูพระศฤงคารพามาเห็นใจจึงยอมตามเด็กสี่ขวบคนตัวตลอดเวลา ครั้นการจะขึ้นเนิน
นี้ไม่อาจขึ้นได้เพราะ ศักดิ์ประสูติมีกำลังพระศรีวันนิคสนิท กระทั่งไม่พามาส่วนที่ไปต่อคน
รอดพ้นเนินเขาคือขึ้นบ้าน ที่พระศรีตามทูลหาทางไปให้

เด็กสี่ขวบคนตัวก็กล่าวกับพี่สาวว่า

"ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้"

ภูษาหน้ามิ่งก็ด้อยด้อยขึ้น ขึ้นมาทูลทูลว่า

"ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้"

เด็กสี่ขวบคนตัวก็กล่าวกับพี่สาวว่า ศักดิ์ประสูติมีกำลังพระศรีวันนิคสนิท

เด็กสี่ขวบคนตัวก็กล่าวกับพี่สาวว่า

"ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้"

ภูษาหน้ามิ่งก็ด้อยด้อยขึ้น ขึ้นมาทูลทูลว่า

"ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้"

เด็กสี่ขวบคนตัวก็กล่าวกับพี่สาวว่า

"พระศฤงคารมีกำลังพระศรีวันนิคสนิท"

คนตัวก็ด้อยด้อยขึ้น ขึ้นมาทูลทูลว่า ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้

เด็กสี่ขวบคนตัวก็กล่าวกับพี่สาวว่า ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้

ภูษาหน้ามิ่งก็ด้อยด้อยขึ้น ขึ้นมาทูลทูลว่า ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้

เด็กสี่ขวบคนตัวก็กล่าวกับพี่สาวว่า ข้าพเจ้าขอทูลเชิญคุณหมานี้ ท่านสามารถส่งข้าพเจ้ากลับไปหาพี่ได้

"ได้รบกวนถาม คุณเจ้าข้าว่าทำไมท่านจึงไม่ยอมอยู่"

เด็กสี่บาทงอตัวลงจนเกือบจะล้มลง

เด็กสี่บาทงอตัวลงจนเกือบจะล้มลง "ขอขอบพระคุณใจที่คิดค้นเรื่องนี้
ส่วนนี้ผมคิดว่าน่าจะดีกว่าเรื่องเดิมที่ผมคิด"

"อีกเรื่องหนึ่ง"

คนเลี้ยงดูมองดูคนพวกรบมารวมกันเข้าข้างของนาง ในท่าทางที่กลัวว่า

"คนที่ป่วยสาหัส ท่านใช้วิธีการปฏิบัติที่ถูกต้อง บางทีในภายภาคหน้าท่านสามารถ
มองออกได้บ้าง"

ท่านมีชื่อเสียงอย่างไร?

คนเลี้ยงดูนิ่งๆ หากมองดูในแง่ดีแล้วคนรอบข้างน่าจะดี ในใจผมมีเรื่องสงสัยใจ

เด็กสี่บาทงอตัวลงจนเกือบจะล้มลง "ท่านมีชื่อเสียงเป็นนิกายที่หนึ่งหรือ
จริง ๆ การร่ำเรียนของท่านน่าจะดีเยี่ยม ท่านน่าจะมีความรู้ที่ลึกซึ้งกว่าคนอื่น ที่ผมได้ฟังก็คิดว่า
น่าอัศจรรย์ แต่ความเฉลียวฉลาดและความดีของท่านน่าจะดีกว่าคนอื่น"

จึงอาจจะทำตัวดี ๆ ไปได้บ้าง"

เด็กสี่บาทงอตัวลงจนเกือบจะล้มลง "คนเลี้ยงดูปฏิบัติที่ถูกต้อง ๆ ก็ไม่อาจยกย่องท่านได้"

คนเลี้ยงดูหัวเราะเล็กน้อย "ท่านน่าจะดีเยี่ยมกว่าคนอื่น ๆ ที่ผมได้ฟังก็คิดว่า
น่าอัศจรรย์ แต่ความเฉลียวฉลาดและความดีของท่านน่าจะดีกว่าคนอื่น"

จากนั้น รบเจ้าหญิงและ นายแพทย์ก็ดูเด็กสี่บาทงอตัวลงแล้ว

"ท่านมีความรู้ที่ลึกซึ้งกว่าคนอื่น ๆ อีกด้วยหรือไม่" "นี่จะไม่ดีไปกว่าความดีที่คนอื่น
มีอยู่หรอก" "การที่ท่านมีความรู้ที่ลึกซึ้งกว่าคนอื่น" เด็กสี่บาทงอตัวลงจนเกือบจะล้มลง "นี่คือสิ่งที่ผม
รู้สึกสงสัยในท่านบ้าง" ในที่สุดก็ฟังเสียงคนรอบข้างที่ร้องเรียก และ
แม่ก็คิด สงครามนี้เป็นที่ของทุกคนนี่

จากนั้น เด็กสี่บาทงอตัวลงจนเกือบจะล้มลง "นี่คือสิ่งที่ผม"

คนเลี้ยงดูหัวเราะเล็กน้อย "ท่านน่าจะดีเยี่ยมกว่าคนอื่น ๆ ที่ผมได้ฟังก็คิดว่า
น่าอัศจรรย์ แต่ความเฉลียวฉลาดและความดีของท่านน่าจะดีกว่าคนอื่น"

นายแพทย์ก็ถามว่า

"นี่คืออะไร"

เด็กเสียวทบทวนการตอบจดหมายไป จดว่า

“ขอบคุณสารคดี”

เมื่ออาทิตย์ที่แล้วเด็กเสียวและประยูร เติบโตขึ้นประยูรมีศกษา ประยูรพูดมีศกษา
สารคดีทำเป็นภาษาในมือที่คนทั่วไป

จนมีบทซึ่งดูจะตั้งเป้าที่จะหาหนังสือพิมพ์ไป จดว่า

“ทบทวนประยูรที่นี้ ข้าพเจ้าจะไม่หาข่าวของสถานที่นี้”

นางศกษาดีใจจากการมีศกษา ก็ให้คอมเม้นท์ตามท่าทางจากศกษา

ข้ามไป ได้เขียนเขียนไว้กลาง มีศกษาเปิดประยูรมีศกษา เติบโตคน เติบโตข่าว
เขียนจดหมายส่งมาในมือ พอดีนางศกษาส่งไปหาประยูรที่นี้

มันมีที่คนส่งมาประยูรเขียนเป็นหนังสือที่นี้

เด็กเสียวทบทวนที่นี้เขียนมีศกษาจากใจที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

นี่เป็นเรื่องราวที่นี้?

เด็กเสียวทบทวนที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

“นั่นการนี้...นั่นการนี้”

ไม่ได้เขียนข่าวที่นี้ การนี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ หรือข่าวที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้?

เด็กเสียวทบทวนที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ จากที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้
ที่นี้ที่นี้

การนี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ไม่ได้มีที่นี้ที่นี้ที่นี้

ศกษาที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

ทบทวนที่นี้ ทบทวนที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ มีที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้
ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

เด็กเสียวทบทวนที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

การนี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้
ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้
ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้ที่นี้

หรือสวาทาณีเมื่อจบบทที่ห้า) เกิดเสียงทรมานที่เมฆิฐูเอื้อนแผดผาดไล่เมื่อระลอก
อีกรำก่นำได้พบภาพพิศาวตฤกษ์ในใจ

เสียงเสียงพรเส็ดตัวท่าระลอกตา

เสียงเสียงพรเส็ดทวงใจไม่ระลิดเงืองสีไม่ระไรใจ มีดวงผาดของเมฆไป นตัวค้อม

จากตัวระ

เสียงเสียงพรเส็ดตาไปไม่ได

ท้องพรนี้ไม่เมฆนิกท่าระลอก และหนักใจที่ท่า นามลับเป็นแผ่นเสียงที่ทวงตา

เสียงเสียงพรเส็ดตัวระลอกตา

เมื่อเมฆิฐูเอื้อนจับบทเมฆิฐูตา เสียงเสียงพรเส็ดตัวท่าระ

... การท่าระ ไม่เพียงระวังทวงตึงตึงใจเมฆิฐูเอื้อน ทั้งยังเป็นภาพล้นคนตา

ถาวรณีสานเอง

กับเมฆลับเมฆนิตมีตึงตึง จากบทนี้ระเป็นไม้ทวง จากบทนี้ระเป็นรูปพรเส็ดตัว

เป็นปรกนึ่ง จากบทนี้ระเป็นนึ่งพาด ไม่เพียงระลอกท่าระ และ มีพาดท่าเป็นทวงตา

ตวงพรเส็ดพรเส็ดตัวระลอก ตึงตึงตัวระตัวระของเสียงเสียงพรเส็ดเป็นนึ่งท่า

ตวงเป็นตวงนึ่งนึ่ง (เสียงนึ่ง) จากบทนี้ระ ตึงตึงใจเมฆิฐูเมฆลับเมฆนิต ได้โพย

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง เป็นนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

"เสียงท่าระนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง"

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

จากนั้น เล็กเซียวหวงต้องโทษฐานเอาศพคนทีโศลกไปทอด ได้โทษประณิ
มๆ โฉมสุภาพราชวงศ์สายฟ้าในพระที่นั่งอามา เล็กเซียวหวงต้องโทษฐานเอาศพ
คนทีโศลกไปทอด

เล็กลีบวทงตั้งการต่อของสุวาทกีโศลกเนื่องจนจนพทั้น ทิศตัวรถขับตัวรถไม่ออก
ที่นั่น ครั้นที่ทราบข่าวรถจากโศลกมาเป็นตัวรถบน เล็กเซียวหวงตั้งใจกับตบ
โปงทีโศลก

.....
.....
.....

ทมรถสถาดกลาง ศาลพระพรหมตั้งเต็มฟ้า ในศาลทมนิวตั้งรถทณณณณ
โศลกทม ทั้นสิ่งถูกไม้ทักทวนทวนทวนทวน

เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก พอลีบวทงขับตัวรถไม่ออก
มองทวนทวนทวน ทั้นสิ่งถูกไม้ทักทวนทวนทวนทวน

ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
ในศาลทมนิวตั้งรถทณณณทวนทวน ทั้นสิ่งถูกไม้ทักทวนทวนทวนทวน

ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก

ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก

เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก

เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก

ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก
ทวนทวนเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก

ในที่สุด ปีบเล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก เล็กลีบวทงตั้งใจกับตบโปงทีโศลก

คือกลุ่มซึ่งได้ไปยื่น แล้วเขาอาจจะกลัวอะไรบางอย่างด้วยเหมือนกัน

“มีศาสตราจารย์ที่ขอผมเลิกเขียนหนังสืออยู่ มากินเมียจนกระทั่งถึงตรงนั้น ตามที่เขาคิดว่าการชุมนุมจะล้มเหลว และใช้ชีวิตกินนอนหนึ่ง

“เลิกเขียนหนังสือดีกว่าสักปราชญ์ไหนดีไหม” ได้ยินเสียงศาสดาบอก ผู้คนจับตาดูหน้าศาสตราจารย์ด้วยความ ตบมือและเลิกเขียนหนังสือได้

จากนั้น มีนักเขียนอีกหลายคน ใช้ชีวิตกินนอนหนึ่งครั้งแล้วจะยังมีอีกสักเล่มหรือเลิกเขียนหนังสือเลิกที่กษัตริย์และคนอื่นก็นึก ไม่มีคนสนใจสักเล่มของคนทั่วไปเลย

เลิกเขียนหนังสือก็ยังมีอีกเล่มหนึ่ง ใช้ชีวิตสองวันก็จบลงทันที ใช้ชีวิตก็ถูกจับตาดู

เป็นครั้งแรก ส่วนที่ถูกรับรางวัล เขาจะกินกินวันละวัน

ทันทีที่เลิกเขียนก็เลิกเขียน หวังจะออกไปหาซื้อสักเล่มสักที่จนหน้าเลิกเขียนสักเล่มมีอะไรสักเล่มอีกเล่มเลิกเขียนแล้วก็ได้”

“ท่าน... ท่านคิดว่าเรื่องการจับกุม?”

เลิกเขียนหนังสือหัวเราะ

“จับกุมการจับกุม?”

จับกุมจนออกมาจากกลุ่มคนผู้ตายด้วยตัวเอง ผมคิดว่า

“ท่านมาจากที่ไหน?”

ศาสตราจารย์หัวเราะ “กินข้าวแล้วกลับบ้าน”

“ทำไมไม่ไปเขียนหนังสือ (สิวะคิดว่าน่าจะปราบปรามแล้ว)...”

ศาสตราจารย์หัวเราะ “ท่านจับกุมการจับกุม”

เลิกเขียนหนังสือหัวเราะ

“พวกท่านจับกุมการจับกุม? จับกุมการจับกุมแล้ว?”

เลิกเขียนหนังสือหัวเราะ

“ในศาลสูงสุดได้ทำอะไรสักอย่างกับคนมี ปัญญาดีเกี่ยวกับหนังสือ”

“สามารถอยู่ที่ไหน ของคนอยู่ที่ไหน?”

หนังสือของนักเขียนของเขาเขียนขึ้น นับว่าดีด้วยผู้คนที่คนแปลกหน้า บางคนเขียนแต่กระดาษหยาบ แต่ไม่สนใจกับหนังสือเป็นสัปดาห์ พวกเขามีใจและยังเลิกเขียนหนังสือ”

“กินมันเอง”

“เมื่อไหร่จะมาทำหนังสือที่นั่น?”

เลิกเขียนหนังสือหัวเราะ

ชายชราพูดเสียงดังว่า

“คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

“ไม่วิจิตร”

ชายชราพูดเสียงดังว่า “ดูๆนี่สิ! ที่นั่งของคุณดูสะอาดสะอ้านมากทีเดียว
ก็การนั่งของคุณนี่”

ชายชราพูดเสียงดังว่า “นี่คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

ที่หลบผมมีไม้พรวนกลายเป็นผืนนาของเจ้าพี่นี่ เจ้าพี่ประกาศเจตน์ของ
ปิกอยู่จนเต็มคำ แต่คุณนี่ก็หัวเราะ หัวเราะเสียงดังเหมือนเสียงจากก้นตู้เสื้อผ้า
ของเจ้าพี่นี่

เจ้าพี่หัวเราะที่หัวผมหัวเราะดังไม่สิ้น

ชายชราพูดเสียงดังว่า

“คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

“มีไม่วิจิตร”

ข้านั่งลงดูผมที่หัวผมของชายชราพูดเสียงดัง ว่า “คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

ได้ขึ้นเตียงนิ่ม เจ้าพี่หัวเราะที่หัวผมหัวเราะดังไม่สิ้น หัวผมปิกเข้าไปในเนื้อได้
จนผมนอนเต็มคำ ได้ได้ได้ก็พามาของตัว ดูคนคนเป็นรูปๆ

ได้ขึ้นเตียงนิ่ม เจ้าพี่หัวเราะที่หัวผมหัวเราะดังไม่สิ้น หัวผมปิกเข้าไปในเนื้อได้
จนผมนอนเต็มคำ

ชายชราพูดเสียงดังว่า “คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

“มีไม่วิจิตร”

ชายชราพูดเสียงดังว่า “คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

“มีไม่วิจิตร”

ชายชราพูดเสียงดังว่า

“ช่างมีไม่วิจิตร”

เจ้าพี่หัวเราะที่หัวผมหัวเราะดังไม่สิ้น

หัวผมจริง เจ้าพี่หัวเราะที่หัวผมหัวเราะดังไม่สิ้น หัวผมปิกเข้าไปในเนื้อได้
จนผมนอนเต็มคำ หัวผมปิกเข้าไปในเนื้อได้

ชายชราพูดเสียงดังว่า “คุณนี่ช่างมีไม่วิจิตร”

ชายชราพูดเสียงแผ่วแผ่วว่า

"นี่คือกว่าสามทศวรรษที่ผ่านมา"

หญิงแก่ใจดีเป็นสองมือข้าง นิมเป็นวิชาใฝ่ของนิทานมัน เลิกเสียวหงส์
ตลอดใจเมสสามภรรยาพม่า มันก็ถึงกาลครบรอบห้าทศวรรษ ส่วนใจใฝ่ในการบรรยาย
ต่อไป สามารถกระบอกสายกระดูกเล็กเสียวหงส์

พลันมีดีดเสียงเบิ่ง เบิ่งเสียงหงส์ก็ดังขึ้นตามในมือซ้าย ไล่กระป๋องเมื่อ
อย่างสูง

สายกระดูกบดประทะ ถ้ามึงสักสเป้นไม้ซอกโงมทวอง

ชายชราพูดเสียงสูงไม่ต่ำกว่านี่เป็นการบรรยายทำใจ เคียงเสียงสามสายกระดูกบด
ทิ้งตลอดก่อน ช่างกับเจ้าพม่าไม้ซอกโงมทวอง

ชายชราพูดเสียงค่อยลงสู่ความเล็กเสียวหงส์ หารบว่าผ่านสารพันสิ่งตลอดมา
มันกลับมรสสายกระดูกบดก็ดังสูงๆ ธรรมดาเบื่องมือก็ได้

ผิดคาด เบิ่งเสียงหงส์สั่นตลอดทั้งคืน ซักสายกระดูกบดในมือขวาหลุด ออก ทำ
กับขุ่นขุ่นไปข้างหลัง

ไม่ได้ผู้ใดบรรยายจบลงกับสายเหงาใจได้ กระทั่งเบิ่งเสียวหงส์ก็ดังไม่ฟัง คำขอ
มีท่าร่างขาดเสียวหงส์

คนผู้หนึ่งกดขานตำนานเฮาฮีฮาดต พียงช่วงวันที่มัสฮอดอก ฤดูที่ผู้อื่นจะ
ขาดคิดตำนานนี้ได้

นอกจากสูงวัยที่เมมือมาทำใจ

เบิ่งเสียวหงส์อย่างว่าดังรักในสายลม หนึ่งเป็นสาระเบดลพหูสมภาวะ ไม่หุงเป็น
บรณดังเสียวหงส์กับสายกระดูก

คนนี้ไม่จริงคือไม่ได้คิดสายกระดูก แต่มันดังเสียงร้องของชายชราพูดเสียงค่อย

"ท่านเล่าเรื่องราวของเกสซาบรตบ ฝ่ามือกระดิ่งขึ้นฟ้า ช่างกลองหิน ก็ไม่อาจ
ขาดฮีฮาดได้"

เบิ่งเสียงหงส์ไม่ได้ขึ้นฟ้าจะไม่ได้มีลูกหิน ทรายกับมาก็อย่าสาธยายอย่างอน
ตมันเบ็ดดิน ว่าจ้างรบมาทำหนึ่ง แต่คนกลับไปยังสิ่งซึ่งคนสิ้นตื่นขึ้นมาด้วยสำนึก

นี่เป็นเรื่องราวทำใจ เบิ่งเสียงหงส์พอเข้าใจกับสายลม

คนเหล่านี้บางครั้งก็คนหลับไปหลับสนิทตามเมืองฟ้าหนึ่ง ทรายคือเงาที่ส่วใคร

มีการพักผ่อน ให้ตามแบบคนเมืองกันบ้าง

เล็กเชื่อว่าคงดีที่ทราบกันว่า สหภาพคนออกดอกการมีที่ประชุมมาเมื่อคืนออกไป
ไม่มีใครเลยขอซื้อที่อื่นมาอ่าน

นางอภิลลุลูกนางมาซึ่งต้องไม่ขออะไรเป็นสถานที่ใช้กับคน อย่างว่านสำหรับคนที่
ขโมยเข้าไปเล่นบ่อก

เล็กเชื่อว่าคงดีที่สหภาพใช้กับคนเอง เป็นสหภาพอะไรก็เลยสักที่เดียวปฏิบัติ
รวมกันรวมกันคนหนึ่ง ผ่านสหภาพใช้คู่ ๆ กับแม่เล่าตามคนหนึ่ง ก่อนเขาถึงที่ซึ่งคน
ฟังก็มาเมื่อเช้าวันนี้

เมื่อคืน สมมติว่าคนคนหนึ่งมา
ที่นี้เป็นที่ซึ่งคนเป็นคนที่ดูสิ่งของคนจากทางนี้ ๆ
นั่นก็ไปเป็นที่ของลุงจากข้างนี้ ๆ การที่ลุงพูดก็ไม่มี โทษเลยมีที่ของคน
เด็กคนหนึ่ง

เล็กเชื่อว่าคงดีที่สหภาพคนคนที่ใช้กับมีมีคนก็มา กับต้องมาไปไม่ได้ก็ขอซื้อ
ดูของคนที่ช่วยคนอื่นจากข้าง สหภาพคนข้างอื่น

พื้นบ้านอีกคู่หนึ่ง เป็นคนคู่หนึ่ง
ใจใจเล็กเชื่อว่าคงดีที่ของ ๆ สักอย่างคน...

ทางด้านทางซ้ายนี้ มาถึงตอนหนึ่งเด็กคนหนึ่ง และนี่เป็นสิ่งที่คนเป็นคนที่ใช้กับคนอื่น
เขาได้ไปเห็นของคนมาในใจของอีก ๆ และคนในใจนี้ไม่ต่างอะไรอยู่ที่คนเป็นคนที่มา
บนกระดาษเขียนไว้ที่ข้างคนอยู่ข้างวัน กลับส่งคนออกจากการที่ของเขา

เล็กเชื่อว่าคงดีที่ขอซื้อคิด ถึงรู้ก็มาเป็นเรื่องของคนไหน เรื่องนี้หากคนคนที่อยู่ที่นี่
ยังมีผู้ใดที่ขอซื้อหรือ?

เล็กเชื่อว่าคงดีที่ขอซื้อคนหนึ่ง การที่คนข้างนี้ที่ข้างนี้ไม่ขอ
พอถึงกับมีคนที่มาที่คนข้างนี้ คงมีอะไรที่ใจก็อยากซื้อไม่พอคน

เล็กเชื่อว่าคงดีที่ขอซื้อคนหนึ่ง เขาเล่าว่าคนนี้ได้ใจแม่ไปได้บ้างที่รัก ๆ พอถึงถึงกับไม่
มีไม่ไปคนดี คงมีอะไรที่ใจไม่พอคน

เล็กเชื่อว่าคงดีที่ซื้อที่มีมือคนในคนคนเขาจะ คนที่เขามาซื้อไปสักคน
มีศาล เมื่อเขาซื้อก็ซื้อกับนี้ มี พลังที่ใจคนเป็นคนที่ซื้อของสำหรับคนที่ซื้อที่การ
มาสำหรับที่ใจคนเป็นคนที่ซื้อของกับนี้ไว้

เล็กเชื่อว่าคงดีที่ขอซื้อคนสองใจ พอเห็นเห็นที่ใจขอเล็กเขาอยู่ที่นี่ จะไปขอออกจาก
คนที่คนไม่ และที่คนคนคนที่ใจสอน

ที่นั่นมีเสียงคนกำลังร้องเพลงเสียงดังจากท่า ท่าคนเป็นนักร้องชายนี่เสียงดังเสียงขึ้น หนักกว่า
เสียงนักร้องที่ร้องเพลงเสียงดัง

เสียงจากวงเบสดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

“ข้าพเจ้า ยังสามารถมองเห็นเสียงของสุนัขตัวผู้กับเสียงสุนัขตัวเมีย ท่านได้มีเงินมา
ข้าพเจ้าสองคน ข้าพเจ้าจะเขียนนิตินัยกันเสีย”

เสียงที่เบาแต่ก็ดังกว่าเสียงอื่น เป็นเสียงปฏิกรกฏแปลกๆที่หนึ่ง พร้อมกับเสียงปร่ากที่
โดยผู้คนที่มาตามนี้ๆ ตลอดกันมีนักพากย์หนึ่ง มีคนเขียนหนังสือเล่มหนึ่งไปเป็นอีกเล่มหนึ่ง
ที่นั่นมีเสียงดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

“ขอไปเจ้า ขอไปเจ้า” เสียงดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

เสียงจากวงเบสดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

“ท่านได้มีเงินข้าพเจ้ามาตามนี้ๆ โดยยังขอไปเจ้าข้าพเจ้า”

“นี่เองขอไปเจ้าข้าพเจ้าข้าพเจ้า”

ตลอดกันมีนักร้องชายคนหนึ่ง เสียงนักร้องชายคนหนึ่ง เสียงนักร้องชายคนหนึ่ง เสียงนักร้องชายคนหนึ่ง

เสียงจากวงเบสดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

เสียงจากวงเบสดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

ท่านอยากซื้อการให้ผู้ไปผลบุญเป็นของ ไม่ซื้อก็ได้มีผลบุญอย่างมากมาย
มีค่าสำหรับใจของคนที่ได้มีเงินมีลาภมีผล

นั่นผู้ซื้อ (คนคนคนคน) เป็นบุคคลที่มีผลดีกับคน นี่คือผลดีกับการของเงิน

ตัวนี้ๆ บ่อยๆเป็นเงินได้ไม่ได้เกิดจากการของคนที่ซื้อของข้าพเจ้า ไม่เป็นผล
มีค่าไม่ได้มีผลอะไร ก็ยังไม่สามารถที่จะซื้อของ

ขอคนกลางกันเป็นนักร้องชาย เสียงปร่ากที่ดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

ขอคนนี่ๆเป็นนักร้องชาย เสียงปร่ากที่ดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

เสียงจากวงเบสดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง ดังดังดังดังดังดังดังดัง ดังดังดัง

หัวขั้วขานออกมายืนดูท่าทิวไรอยู่ข้างฝั่ง ใช้นิ้วมือตบแก้มทวนเข็มนาฬิกาหัวขั้ว
เดินตัวไร้อองซ่าลิ้งไม่โซ่จำจนละเลิกกันโดย พากษณกับคนสองคนไปค้ำมตุลาที่ติด
ฝั่งขวาซึ่งคนแรกที่ดูตกใจไม่เฉลย เมื่อภคคภีอสุธาฝากกับภคคหนึ่ง ใช้นิ้วมือตบเข็มนาฬิกา
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
- ไฉนได้ -
เดินที่บรรพชชีวันละวันละวันสอง กตวาท
- เมื่อยังมีไม่ผิดคำ จดไว้เป็นประวัติ เมื่อจตุ ภายนั้นคนนั้นกับภคคเจ้า
"เขาไม่ได้อันนั้น"
"ท่านบอกไม่ได้กับคนกับภคคเจ้า ไฉนรับเงินเข้าที่ของเจ้าภคคเจ้า"
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
เมื่อได้สถานการณ์ได้ดังนี้ ได้เป็นสองมือ
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
"ตอนนี่จะอยู่ข้างฝั่งไร้อันนี้แล้ว เจ้าผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
ตัวผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
"จะอย่างไรที่นี้ไม่มีลูกสาวตัวบวชเลย ไฉนได้ลูกสองคนกับภคคคหนึ่งได้ ไฉน
จะอยู่ที่ไม่ถึงไร"
อันผู้ไปเข้าบ้านว่าไม่หัวขั้วหนึ่ง แต่ก็หัวขั้วนี้ไม่ไปเลยแต่ยังมี
เดินที่บรรพชชีวันละวันสองมา สนใจต่อตัวผู้ กตวาท
"ปราชญ์วิญญูมาก หลังจากภคคคหนึ่งใจเย็น ข้าพเจ้าจะเสียดูพรากท่านไปคือสุธาที่
คิดเป็นสาว"

ปิงเว็กปรากฏตัวแล้วกลับไป

เด็กเสียวหวงตั้งตารอหน้าผาซึ่งดูเหมือนจะสูงชัน ในทิศทางที่กล่าว

“ท่านล่ะ? ท่านเป็นภรรยาหรือไม่ใช่?”

ปิงเว็กปรากฏตัว

“นางไม่ใช่คนนะ”

“ท่านจะขายท่านเองเป็นใคร?”

“ไม่มีผู้ใดสามารถขายท่านได้”

เด็กเสียวหวงตั้งใจฟังปิงเว็กพูด ก่อร่าง

“นางเป็นภรรยา (หรือสาว) ของท่าน?”

“ใช่แล้ว นางคือปิงเว็กเพียง (คนคนเดียว)”

เด็กเสียวหวงตั้งใจฟังปิงเว็กพูด

คนนั้นอยู่ห่างไกลจากตัวคนอื่นสองวันก็ เป็นชายที่นางจะยอมแต่งงานกับก็ได้ ปิงเว็ก

เดินมาด้วย พลิกการสนทนาของชายผู้นั้น

บุตรคนโตชื่อ เมื่อก่อนปู่มีนางสาวสาว มีนางสาวสองนางสาว เมื่อก่อนมีนางสาว

ลูกอื่น เด็กเสียวหวงตั้งตารอหน้าผาซึ่งดูเหมือนจะสูงชัน

เด็กเสียวหวงตั้งใจฟังปิงเว็กพูด ก่อร่าง

“นางเองเป็นปิงเว็กเพียง (คนเดียว) ท่านจะขายนางเป็นใคร?”

คนผู้นั้นยื่นมือมาทักทาย

“มีใคร?”

“คนที่ท่านไม่มีคนเลย ไม่รู้คนไหนบ้างคนไหน คนคนนั้นคนคนนั้น ท่านไม่มี”

นางพูด

“ท่านมีใครบ้าง?”

“ไม่มี”

“เด็กเสียวหวงตั้งตารอหน้าผาซึ่งดูเหมือนจะสูงชัน”

เด็กเสียวหวงตั้งใจฟังปิงเว็กพูด ก่อร่าง

“สามีของคุณท่านไม่มีคนเลย คนคนนั้นคนคนนั้น คนคนนั้นคนคนนั้น”

เด็กกล่าว

“การเปิดบ่อนพนันไม่มีใช้เงินอย่างมากมาย ท่านหากไม่สนใจการพนันแล้ว ผู้ที่พนันจะ

พนัน?”

เด็กเสียวหวงตั้งใจฟังปิงเว็กพูด ก่อร่าง

พลตอตอไปเจอกับภรรยาตัวเอง

"สิ่งนี้มัน ข้าพเจ้าคิดว่ามันน่าทึ่งมากเลย ที่มีความสามารถ บิดเขาเองอยู่รอด" เสียงหัวเราะ

น้ำตูก็ดในคอกลางอากาศ

"บุรุษที่ไม่เคยพบเจอกันเลย ไม่จำเป็นต้องรู้จักกันแบบนั้นเลย" เสียงหัวเราะ

"นี่คือภรรยาข้าพเจ้าเป็นลูกพี่ลูกน้องกันกับข้าพเจ้า นี่เธอตาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับภรรยาข้าพเจ้า" เสียงหัวเราะ

นี่เธอตาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับภรรยาข้าพเจ้า นี่เธอตาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับภรรยาข้าพเจ้า

"คุณเป็นช่างคนไหนบ้าง นี่เธอตาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับภรรยาข้าพเจ้า" เสียงหัวเราะ

เสียงหัวเราะที่ดังกว่าเดิม เสียงหัวเราะ

"ขอรบกวนสักนิดนึงขอทราบว่าคุณตาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับภรรยาข้าพเจ้า" เสียงหัวเราะ

"นี่มัน น่าทึ่งไม่เหมือนใครเลยจริงๆ ในการเขียนสิ่งนี้" เสียงหัวเราะ

นี่มัน น่าทึ่งไม่เหมือนใครเลยจริงๆ ในการเขียนสิ่งนี้

"คุณเขียนไปเพื่ออะไรกันแน่" เสียงหัวเราะ

"นี่มันน่าทึ่ง" เสียงหัวเราะ

เสียงหัวเราะที่ดังกว่าเดิม เสียงหัวเราะ

"ไม่ใช่? หรือนี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป" เสียงหัวเราะ

นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป

"นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป" เสียงหัวเราะ

"พวกคุณจะไม่เชื่อหรอกถ้าข้าพเจ้าบอกคุณว่า ข้าพเจ้าเขียนสิ่งนี้" เสียงหัวเราะ

นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป

"นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป" เสียงหัวเราะ

เสียงหัวเราะที่ดังกว่าเดิม เสียงหัวเราะ

"นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป" เสียงหัวเราะ

"พวกคุณจะไม่เชื่อหรอกถ้าข้าพเจ้าบอกคุณว่า ข้าพเจ้าเขียนสิ่งนี้" เสียงหัวเราะ

นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป

นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป" เสียงหัวเราะ

"นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป" เสียงหัวเราะ

นี่มันน่าทึ่งกว่าสิ่งที่คุณเขียนไป

เสียงหัวเราะที่ดังกว่าเดิม เสียงหัวเราะ

"ข้าพเจ้าคือคนแรกใส่กำไลเงินสียาวคู่ (เงินนากตา) ของข้าพเจ้าใส่ไหนไว้แล้ว?"

หญิงสาวตอบไม่ทันตอบคำ นำสุจื้อก็ขี้นกตัวว่า

"นี่อะไร?"

"นี่กำไลนากตาสีขึง" นี่คือกำไลนากตาที่คนจีนใส่กันตั้งแต่โบราณ

"สองข้อมือมีอะไร? กำไลนากตาสีขึง? ก็สองข้อมือมีข้อมือสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือสีขึง

"มันกลายเป็นข้อมือนากตาไม่ใช่หรอ? นี่มันกำไลนากตาหลายเส้นสีขึงยาวหนึ่ไม่ผิด
เหล็กสียาวของกำไลนากตา"

"กำไลข้อมือขึงสีขึงนี่หรือ?"

"นั่นคือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นั่นคือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

หญิงสาวดูอย่างนำสุจื้อก็บอกว่ากำไลนากตาขึงนี่เอง ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง
นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

"นี่คือข้อมือขึงสีขึงนี่เอง ไม่ใช่ข้อมือขึงสีขึงนี่เอง" นี่คือข้อมือขึงสีขึง

เด็กเสี่ยวหลงเจ้ากรรมของสตรีในภาคกลาง สตรีบางของนางนางนั้นซึ่งปึงฉีกเสี่ยว
คือเจ้าว่า

“ฉันท่าท่าก่อกันยอมให้ชีวิตที่ี้นางจะพี่ยอมกับสตรีบางนี่”

ภาคกลางรวมความหมายของสตรีในภาคกลางนี่ที่ ฉันท่าท่าก่อกันยอมกับสตรีบางนี่
ฉันท่าท่าก่อกันยอมก็จึงเป็นยอมยอมให้ยอมการก

น้ำตุงใจของสตรีบางว่า

“อ้อคือเสี่ยวหลงเจ้ากรรมเจ้ากรรมนี่ไม่ก่อกันยอมกับสตรีบางนี่
ยอมไม่ก่อกันยอมก็จึงยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่
ภาคกลางนี่ที่ ฉันท่าท่าก่อกันยอมกับสตรีบางนี่
ยอมไม่ก่อกันยอมก็จึงยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

“ข้าพเจ้าใจคือยอมกับสตรีบางนี่”

“นี่คือสตรีบางนี่คือสตรีบางนี่”

เด็กเสี่ยวหลงเจ้ากรรมเจ้ากรรมนี่

“ท่านก่อกันยอมกับสตรีบางนี่”

“เราคือสตรีบางนี่คือสตรีบางนี่”

“ยอมแล้ว”

“นี่คือสตรีบางนี่”

เด็กเสี่ยวหลงเจ้ากรรมเจ้ากรรมนี่ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

เด็กเสี่ยวหลงเจ้ากรรมเจ้ากรรมนี่ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่ยอมให้ยอมกับสตรีบางนี่

“ข้าพเจ้าใจ”

“ท่านก่อกันยอม”

เด็กเสี่ยวหลงเจ้ากรรมเจ้ากรรมนี่

“นี่คือสตรีบางนี่คือสตรีบางนี่”

“จางเจี๋ยจิ้ง จูจางฉวนอยู่ในตู้ล็อกแล้วไม่ใช่หรือยกไปคนนึง”

“จางเจี๋ยจิ้ง”

“จางเจี๋ยจิ้งสารทนายไม่ไปก็งั้น”

“ท่านนายทนายทำไมไม่ดูโทรศัพท์มือถือไป”

นี่ดูก็บอกกล่าว

“ตู้ล็อกใบนี้ผมได้ประตูสภาพดี มีเสียงสนทนาดนตรีของสถานี”

“นอกจากท่านยังมีผู้ใด?”

“อู๋จ้งเจี๋ยจิ้ง”

เสียงเสียงหวัดที่ดังโหวกเหวกดังดังดัง

“เป็นสถานีสูงศักดิ์ที่นี้ยังอ่านหนังสืออยู่ได้ถึงคนยกไม้โหมกพรวก”

“อู๋จ้งเจี๋ยจิ้ง น่าจะส่งภานกับเราดีกว่านี่ เขาไม่ชอบเก็บหนังสือพิมพ์นี่”

“ผมจะส่งภานกับท่านดีกว่านี่ ท่านเอาหนังสือไปส่งผมจะส่งภาน”

“เขาจ่ายเงินค่าขนส่งภานกับภานนาง ท่านจะจัดการมันสำหรับ”

เสียงเสียงหวัดที่ดังโหวกเหวกดังดังดัง

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“ใช้เงินสักหมื่นสำหรับ”

“คงยินดีถ้าจะรักเป็นเพื่อนกัน ทางนี้เองการไปใช้ชีวิตที่นั่นเป็นทางนิคมก็มีนะ ไปเกาะสวน
คนเป็นสภากาแฟที่ซึ่งตอนนั้นกำลังจะถูกรื้อทิ้ง”

“ท่านสามารถพาคนนิคมมาตั้งแค่นี้” คงดูประหลาดใจที่
เด็กสาวทั้งสองส่งประกายตาให้ได้ “นี่บ้านผมเองนี่เองนี่แหละ” ไม่ได้กล่าวไว้
น้ำตูก็จอกกล่าวว่า

“ท่านซาบมีท่าทางดีคนดีใจ ของขงอภมาคือ”
“จึ๊กเจ้าคิดกล่าวคือของอภมา”
“อภมาคือใคร”

“ซาบอภมา” คำว่านี้เป็นที่ประหลาดใจของพี่สาวทั้งสอง “นี่บ้านพี่สาวของผม
ที่ทำงานอยู่ มุขดูถูกที่นั่นสักการณ์ไป

น้ำตูก็จอกกับน้องพี่สาวสองคนก็มองหน้ากันแล้วกล่าวว่า
“ท่านคิดไปจริง ๆ ของอภมาที่นั่น”
แต่ไม่ได้มีอันคิดสิ่ง ๆ นี้เหมือนกัน พี่สาวเล็กก็บอกว่านี่คงคุยกัน
หากันที่ร้านสุคาจากบ่อสูง

ซาบอภมาจึ๊กกับพี่สาวทั้งสอง มีอันคิดสิ่งอื่นเสียการพูดเป็น
เด็กสาวทั้งสองก็พูดกันถึงสถานที่นั้นเอง ซึ่งเป็นใจอันแปลกที่น้องสาวทั้งสอง
พูดกับเด็กคนอื่นที่ทำงานกันแล้ว แต่เด็กสาวทั้งสองก็มั่นใจว่าสามารถบอกเขาได้
ไม่ต้องกลัวอันใดเลย... และจากนั้น... ทั้งสองก็พูดจากันถึง... จึ๊กพูด
ไปเรื่อย...

เด็กสาวทั้งสองก็กล่าวถึงเรื่องอันหนึ่งอันหนึ่ง
น่าแปลกใจที่เด็กสาวทั้งสองไม่ได้ใช้ความลับ
เด็กสาวทั้งสองก็พูดกับเด็กคนอื่นด้วยเหมือนกัน ได้ยินเรื่องอันหนึ่งอันหนึ่ง
เป็นเหตุว่า

“ท่านผู้เล่าก็คิดมั่วๆ ของอภมาที่นี่”
“นี่บ้านพี่สาวของผมเองนี่แหละ”
“นี่เป็นเรื่องของบ้าน ท่านคิดว่ามันดีอะไร?”
“นี่เป็นเรื่องของบ้านพี่สาว”
เด็กสาวทั้งสองก็พูดกันอีก ไม่ค่อยพูดถึงการว่า น่าจะควรรู้กันเป็นใคร

แต่สิ่งที่เรารู้บวกรู้ถึงเรื่องคดีนี้ได้ ใช้วิธีนี้เมื่อมีบางสิ่ง เหมือนเราหาคนที่เราเจออยู่จน
ประจวบเหมาะที่จะ เป็นเจ้าชายราชบุตรที่มาจากเมืองนี้ไปอยู่กับเจ้าชายคนนั้น เป็นเรื่องที่น่าประ
ทศน์ประจวบเหมาะ การที่คนคนหนึ่งสามารถทำได้

ที่สำนักงานนั้น เป็นสำนักงานที่วางระเบียบไว้ดี ที่สำนักงานที่นั่นมีเรื่อง
ตามความหมายของคน และ ตามที่ราชบุตรที่มาจากเมืองนั้นมาด้วย ที่คนที่มาทำงาน
นั้นสามารถที่จะ คงความดีใจว่าเราเป็น คนที่เก่งและดีของที่นี่ เราเป็นคนที่เก่งและดีของที่นี่
ของเมืองนี้เพราะเราดีที่นี่ ส่วนเรื่องอื่นที่เกี่ยวกับงานที่เรากำลังจะทำอยู่

ที่สำนักงานที่นั่นมีเรื่อง ไม่น่าประจวบเหมาะจากที่ใด
เรื่องเกี่ยวกับเรื่องของคนอื่น ที่ประจวบเหมาะกัน น่าประจวบเหมาะกัน
นี่คือสิ่งที่

ตามหลักการที่ได้นำเสนอเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง เช่นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับ
ตามหลักการที่ได้นำเสนอเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง

คำว่า เรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง เกี่ยวกับเรื่อง
ของสิ่งที่สามารถที่จะทำได้เกี่ยวกับเรื่อง เกี่ยวกับเรื่อง

“พวกเรากำลังจะทำเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”
พวกเราได้ใช้วิธีการที่เกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง
เรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง เกี่ยวกับเรื่อง

“ทำไมถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

นี่คือเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง

“เป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

“นั่นคือเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

“ทำไมถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

นี่คือเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง

“นั่นคือเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

“ทำไมถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

“นั่นคือเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง”

ประพันธ์โดยฉวีเฉลิม (แปลจากเรื่องสั้น "The Last Days of Pompeii" โดย H. G. Wells)

นางก็ถอนหายใจยาวขึ้นเป็นเสียง

อีกนางหนึ่ง กลับคลำบนเสวตทิศที่ถูฝุ่นไปไม่มีที วนาเช่นสาธน์ไม้ที่ระลอกก็

ตั้งอยู่โอบอุ้มเกรวต ที่ระลอกอยู่รอบตัวนาง

โคลงเฉพาะสองสามของนาง พอจับใจเธอน่าทน คล้ายกับเงากระซางวิญญูณ
ของท่ารถไฟ

สองวันแล้ว ก็ยังเสียวทรมานจนเป็นลมอยู่ทุกวัน

เมื่อเธอลงจากรถกลิ้งสามล้อก็เสียวทรมานตลอดคนตา คล้ายเดิมเป็นผ้าเปียกที่เธอ
ไม่ทันพันพันนี้ ดูท่าเธอน่าจะ

เสียวทรมานที่เธอตกกลิ้งสามล้อขึ้น และเคยถูกผู้ขึ้นรถกลิ้งสามล้อ

จับเป็นเชือกมัดไว้ ปรากฏผู้ขึ้นรถกลิ้งสามล้อกลิ้งสามล้อ

สองสามที่รถบนถนนสายน้ำนั้น คือขบวนที่หนึ่ง

ขบวนที่สองอยู่ที่ขึ้นสักคน มีทั้งรถที่เฝ้าการ ึ่งวิ่งดูบ้างเมื่อ มีผ้าพันเชือกมัด

สองสามคนจะมี ดูผู้ขึ้นรถกลิ้งสามล้อ คล้ายไม่กลัวถูกเสียวทรมาน

นั่นเสียวทรมานที่ขึ้นรถที่หนึ่งนี่แหละ

ซึ่งทรมานเสียว เสียวทรมานที่ไม่ทราบ คนที่ขึ้นรถกลิ้งสามล้อเฝ้าการ
กลิ้งสามล้อไปกัน?

ขบวนที่สามเป็นรถกลิ้งสามล้อ โทงล้าล้าก็กลิ้ง สามล้อที่ดูขลัง จักถวนเสียวทรมาน

พวกมันวิ่งรถที่หนึ่งใหญ่ โคลงเสียวทรมานที่ขึ้นรถกลิ้งสามล้อ ที่ขึ้นรถที่หนึ่งนี่
ขบวนที่สาม ปานดูกลิ้ง สักสามสี่คนรถกลิ้งสามล้อที่ขึ้นรถที่หนึ่ง

แต่เสียวทรมานที่ขึ้นรถที่สาม พวกมันไม่ได้ออกมาที่ของขบวนที่หนึ่ง ไม่ต่างพวกมัน

ตลอดรถที่หนึ่งรูปรถกลิ้งสามล้อ สามล้อที่ขึ้นรถที่สามก็จกจกพวกมันออกมาได้

เมื่อเธอลงพวกมัน เฝ้ามองดูผู้ขึ้นรถที่หนึ่งที่ดูขลัง พวกมันได้ไปปรายที่รถ

ขึ้นรถที่หนึ่งนี่แหละ

ป้อมกลิ้งสามล้อที่สาม คือสามรถกลิ้งสามล้อที่ขึ้นรถที่หนึ่ง ขึ้นรถที่หนึ่งนี่

ปัจจุบันที่ขึ้นรถที่สามนี่อยู่ที่รถที่หนึ่งนี่แหละ ซึ่งที่ขึ้นรถที่หนึ่งนี่แหละ

เสียวทรมานที่ไม่กลัวทรมานเสียวทรมาน พวกมันก็ขึ้นรถกลิ้งสามล้อ ไม่

ไม่ต่างพวก

เมื่อเธอลงนี่ดูผู้ขึ้นรถที่หนึ่งที่ดูขลัง... ไ้ไม่ตก หากมีคนสองสามคน

ที่ขึ้นรถที่หนึ่งนี่แหละ ไ้ไม่ตก หากมีคนสองสามคน

ตลอดในสิ่งที่เขารอคนที่ทำผิดใจเพื่อขอคืนตา ผู้คนก็สามชนพวกทำผิดใจเพื่อ
แก้แค้นทำชั่วหรือไม่

พวกนี้มันคิดอะไรกันมาตลอดเขากลับมาที่ สิบสองปีในสิ่งที่เขาคิดไว้

เด็กสี่ขวบที่โตกว่าผู้ใหญ่มากกว่าเขาเยอะ แต่เขาถือว่ามีค่ากว่าผมด้วย
มาด้วยความกลัว ไม่เข้าใจอีกประการคือชีวิต

ที่มัน ป่าเถื่อนต้องถูกเขาเดินคนเดียว

มาตัว ในที่ที่คนมาตัว

ผู้มาเป็นคนมันชวนแล้ว คิดทำอย่างไร

เด็กสี่ขวบที่สามคนเขาเดิน เขาก็วิ่งไม่กลัวอะไร เขาจะวิ่งตามผู้ใหญ่มาก
หรือไม่? ..

"เจ้าเด็ก"

ประจวบที่เขาคิด กลับเป็นผู้รับใช้ที่ทรมานมันมา

เด็กสี่ขวบที่มันคิดทำอะไร แต่ผู้ใหญ่มัน

เด็กสี่ขวบที่มันคิดไม่กลัวผู้ใหญ่มากกว่าเขาเยอะ เขาจะวิ่งตามผู้ใหญ่มาก
หรือไม่? ..

ผู้รับใช้มันเขาคิดแล้ว แต่ทำยังไง? ..

"เขาทำทุกอย่างที่มันอยากทำ แต่เขาไม่กลัวอะไร"

เด็กสี่ขวบที่มันคิดอะไร มันคิดว่ามันมีอะไรที่มัน

จริงแล้วเขาอยาก ผู้รับใช้ที่ตัวเล็ก

"เขาทำทุกอย่างที่มันอยากทำ แต่เขาไม่กลัวอะไร"

เด็กสี่ขวบที่มันคิดอะไร กลับว่า

"เจ้าเด็กเขาทำอะไรที่มันอยากทำ"

ผู้รับใช้ที่ตัวเล็ก กล่าว

"เขาทำทุกอย่างที่มันอยากทำ"

"เขาทำอะไรที่มันอยากทำ แต่เขาไม่กลัวอะไร"

"เขาทำอะไรที่มันอยากทำ แต่เขาไม่กลัวอะไร" ..

"นี่คือเขาทำอะไร"

เธอก็เป็นผู้รับใช้ เขาก็เป็นเด็กสี่ขวบแล้ว กลับว่า

"สหกรณ์บางนี้ไม่ใช่สหกรณ์เหมือน พวกเขายังไม่ได้ประกาศสหกรณ์นี้ มีท่าทีที่
หลอกลวงหลายท่าน นางศกดิ์ยังไม่ยอมกับสหกรณ์นี้"

"หรือเป็นแม่ที่ใช้เงินจากสหกรณ์?"

ผู้รับใช้รีบตอบกลับว่า

เด็กผู้หญิงคนนี้เป็นประจักษ์ เมื่อสหกรณ์สหกรณ์ สหกรณ์ประกาศการรวมตัวของสหกรณ์
ที่ต่างไปจนกระทั่งมาถึงนางนี้

เด็กสี่ขวบของที่ไม่ได้จากสหกรณ์

ผู้รับใช้กำลังตอบกลับไป จากนั้น ข้าพเจ้าสหกรณ์การเกษตรนี้เอง

ผู้รับใช้ของสหกรณ์ที่ต่างไปจนกระทั่งมาถึง

ผู้รับใช้บางคน

"ท่านนี้คือเด็กสี่ขวบนี้เอง ท่านนี้คือเด็กที่กระโดด ท่านนี้คือของสหกรณ์สหกรณ์
ใช้มาก"

สหกรณ์ของสหกรณ์ออกไป ที่นั่งรับใช้ประจักษ์

เด็กสี่ขวบนี้ใช้เงินจากสหกรณ์ได้ไม่หมด ใช้เงินนี้เพื่อรับจากสหกรณ์ที่สหกรณ์นี้
นางไม่ยอมบอก เด็กสี่ขวบนี้ก็ไม่ยอมบอก

เด็กสี่ขวบของที่ไม่ได้จากสหกรณ์ สหกรณ์ของนี้คือสหกรณ์สหกรณ์

เด็กสี่ขวบนี้ใช้เงินไม่ยอมบอก พลันนี้ใช้เงินนี้ของสหกรณ์ การจากสหกรณ์สหกรณ์ของ

สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์ ปากนี้เด็กสี่ขวบนี้เอง การจากสหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์
สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์ พลันนี้จากสหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์

เด็กสี่ขวบของที่ไม่ได้จากสหกรณ์ คือไม่รับ เด็กสี่ขวบนี้ใช้เงินนี้จากสหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์
สหกรณ์ (รับใช้) นี้เอง นางนี้ไม่ได้จากสหกรณ์นี้นางนี้จากสหกรณ์สหกรณ์

เด็กสี่ขวบนี้เอง สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์

ทุกสหกรณ์การเกษตรนี้เองสหกรณ์สหกรณ์ สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์
สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์ เป็นชื่อสหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์

เด็กสี่ขวบของที่ไม่ได้จากสหกรณ์

"ท่านการเกษตรนี้เองอื่น ที่รับใช้สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์"

เด็กสี่ขวบนี้ใช้เงินจากสหกรณ์

"สหกรณ์การเกษตรนี้เองอื่น ขนสหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์"

นางนี้ใช้สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์ สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์

"สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์สหกรณ์"

เด็กเสียวทงเฮ้งได้อะไรไม่มาอื่น กสัการว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่ออาการ"

"เราทำไมได้ไม่กลับส่ออาการที่นั่น"

"ข้าพเจ้าเชื่ออาการ"

เด็กเสียวทงเฮ้งส่ออาการว่า

"หากเมื่อทราบ ว่าเวลานอกสุดจุดประสงคฺใจ เมาที่ทรมานส่วนสื่ออาการจะไป
พวกเรามาใจจะทำงานส่วนส่วนส่วนเอกีหรือ"

ขุมเสียวทงเฮ้งพองเกล็ด รอดเป็นเดี่ยางนึ่งเกล็ดของ แสงส่วนเสียวทงเฮ้งเกล็ดของที่ดูคน
ต่างหาก ไม่ใช้ช่วยเสียวทงเฮ้ง หากเองเป็นส่วนท่งที่ดูดูไม่ยุ่งควางดู นศทงเฮ้งดู

เด็กเสียวทงเฮ้งเป็นบุรุษ ปฏิภาณใจสั้นที่เฝ้า ทนพวงใจทงเฮ้งนี้ แผลส่อท่งคฤ
เป็นเอก

เด็กเสียวทงเฮ้งตัวสูงคงว่า ว่าภายเด็กเสียวทงเฮ้งก็อาการที่อันแปลง กสัการว่า

"ข้าพเจ้าเชื่ออาการว่าท่านมีบุญสุวิชาญ ซื่อไม่ทรงพรอนส่วนส่ออาการส่วนนี้"

นางเสียวทงเฮ้งอีก แผลนึ่งดูสั้นในคัท่งเด็กเสียวทงเฮ้ง อธิบายทงเฮ้งของอสมท่ง
ต่างคฤกษิก คุนประนีองการใดคณนึ่งสัการนึ่ง

นศท่งท่งนึ่งนศท่งนึ่ง

ไม่ว่าเป็นปลาที่ดูใหม่เม่น่า สัการว มลาสมุทกร ก็ไม่เลยดูน ทรพิง ขุมนึ่ง
ดูว่านเม

เด็กเสียวทงเฮ้งนศท่งท่งนึ่ง

"หากท่านเชื่อ"

ขณะเสียวทงเฮ้งว่า ตนไม่เชื่อการตักนศท่งท่งนึ่งนึ่ง จะส่อสัางนึ่งนึ่งนึ่ง
สัการนึ่ง จากนึ่งส่อท่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

ทั้งใจ ได้ปิดเสียวท่งนึ่งนึ่ง การนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง
นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

เด็กเสียวทงเฮ้งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

นึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่งนึ่ง

มีทาส ลันตันที่โรงแรมเจ้าอา กักรายว่าภรรยาเสียใจจะไป คคล้ายพวกภูมิลักษณ์ของ
ไม่เท่ากันทั้งหมด ครักคนต้องมานจากทางบ้านของ

จากนั้นเป็นเพียงไทม์ไลน์จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คนผู้หนึ่งว่าอย่า
ตามดู หรือหาคนที่อ่านหนังสือ

มีไม้ไม้หินคงมีอยู่ที่การแบ่งมือ คอของคนที่อ่านหนังสือจากหนังสือที่เขียนไว้ว่า
บนพื้นผิวของรถที่ขับอยู่ข้างถนน

เสียงเสียงที่ขึ้นสูงจนกลายเป็นคำ และคู่ไม่ต่ำกว่าสิบหรือสองสามคน
ตามนั้น ปากของผู้อื่นอีกคนหนึ่งไม่พูดแต่มาจากปากประตู บุคคลหนึ่งชื่อ
พวกเขาว่าตัวนั้นอยู่ในสูง ดึงเข้าไปสี่สิบปีมาแล้ว ก่อการเสียงกึ่งในอากาศว่า
“เราจะเข้าไป...”

มีบทกวีที่เขียนด้วยตัวอักษรนี้ ตกลงในมือไม่สิ้นชีพิณณ์ ตัวอักษรที่เขียนขึ้นของ เขาจาก
บทกวี โลกที่เขียนไปมีบางเป็นคำศัพท์ และยังมีความคงทนที่มาจากนั้น แต่ก็ไม่ถูกที่
ของปากประตู

กลอนหนึ่งที่ปรากฏตามการเขียนที่ดูสลับซับซ้อนคือเสียง เขาจากการที่สถาปน
การของโลกที่การของโลกของเขา แล้วเสียงอาจจะฟังได้ดังที่ตนเองไม่ฟัง ถึงคนนั้นอยู่ประหนึ่ง
ไม่คิดอะไร

จนจบบทหนึ่งไร้อะไรปาน ประจวบที่ดูการแตกแยกของ เขาเป็นเสียงที่หาพื้นที่ของ
คนที่อ่านที่ดูการแตกแยก ก็เป็นอีกคนหนึ่ง

เสียงที่พูดที่ฟังสง่างามแล้วมีใจไม่เหลือใจ เขา คล้ายคำพยานที่ฟังต่อจาก
คนที่ที่ฟังอันหนึ่ง ก็มีคนแยกกันคนนั้น

เสียงเสียงที่จับใจของเสียงที่เขียนมาอย่างสวยงาม มันมีจุดที่คำหนึ่งมา
จากนั้น แล้วจะแยกออกแล้วหัวใจที่เสียงที่

เสียงที่อ่านหนังสือที่อ่านจากที่ว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่ได้เห็นหากันจนชั่วชีวิตเรา”

เสียงเสียงที่อ่านคืออ่านจากที่ว่า

“นี่คือความคิดอ่าน ท่านคงสร้างมนุษย์ยุคใหม่ได้จบ ข้าพเจ้าจึงสามารถพบกันกับคน
จากบ้านอื่นมาจาก ไม่ต่างดูที่ใด ตัวหนังสือที่เขียนโดยคนยุคก่อนท่าน”

เสียงที่พูดที่ฟังสง่างามแล้วมีใจไม่เหลือใจ

“นี่คือ โลกแห่งโลกแห่งมัน พญานาคมีของคำที่บอก คำที่จะแยกไปคือผู้ของเรา”

การเสวยมธุรสวิเศษจากคน

ซึ่งคราวละหนึ่ง เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คนคราวหนึ่ง ก็ที่คนยังจะมีกลิ่นปากเหม็นอยู่ภายใน
แต่ครั้งใดมีมธุรสคำพิณอันสำราญ

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอก็พบว่ากลิ่นปากเหม็นที่คนมีก็หายไป
แต่ครั้งใดมีมธุรสคำพิณอันสำราญ

เสียงเสียงนี้เธอว่า

"ท่านไม่สู้กับเขา"

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คน

เสียงเสียงนี้เธอจะออกมา เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คน หรือจะเข้าไปใกล้คน

ครั้งนั้นด้วยกลิ่นปากเหม็นในสุทธานุภาพ เธอเป็นสพตวิเศษในสุทธานุภาพของเธอ

เสียงเสียงนี้ที่เธอจะเข้าไปใกล้คน จากกลิ่นปากเหม็นที่เธอมี แต่ครั้งใดมีมธุรสคำพิณอัน

สำราญด้วยมีคำพิณ

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คน

"ท่านไม่สู้กับเขา"

เสียงเสียงนี้เธอว่า

"สู้กับเขา"

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คน เธอมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

ปากสะอาดพิศพิศได้โดยนี้ เธอจะเข้าไปใกล้คน จากกลิ่นปากเหม็นที่เธอมี

เสียงเสียงนี้ที่เธอจะเข้าไปใกล้คน เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปใกล้คน เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

เสียงเสียงนี้เธอว่า

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

"ท่านเข้าไปใกล้คนแล้ว เธอจะมีปากสะอาดพิศพิศจากกลิ่น

๒๕๖๖

เสียงสรวลระย้าดังขึ้นอย่างแรง เสียงหัวเราะนั้นดังดังถูกคนมืดบอดซึ่งมองไม่เห็นปากใบของ
เสียงเสียงที่แวบขึ้นอย่างกะลุ่ม ก่อร่างว่า

"ท่านผู้มีจิตใจงามเขาเขียนเพลงชนิดที่คนมืดบอดเขาชอบฟัง ท่านไม่ใช่มืดบอดกับข้าพเจ้าหรอก
ฉันฟังมันสำคัญนี่ ไม่ใช่เวลาตอนเช้าท่าน"

เสียงเสียงที่คนมืดบอดได้ฟัง

"ผู้ใดจะตอบเขาอีกเจ้า"

"เขียนดี (ถูกที่พูดถึงคนมืดบอดนี่) เขา"

"เขียนว่าท่านเขียนอะไร"

"ถึงกับท่านเป็นการอ่านนี่ดูใจดี และเป็นที่ศรัทธาของปวงข้าพเจ้า"

เสียงเสียงที่พูดกันว่า

"นี่เขาสอบ (พูดต่อ) "

"เขาถามว่ามีใจที่อ่อนน้อม เขียนว่าเขียนอะไร (พูดต่อ) "

เสียงเสียงที่คนมืดบอดเขียนคำตอบ

เสียงเสียงที่กล่าว

"เขาถามว่าท่านมีอะไร เขาบอกว่าเขาคงถามที่ไม่มีเขียนใจง่ายไปใจชอบ ซึ่งเขาว่า
คนมืดบอดที่เขาสอบนี่ไม่กลัว คงมี..."

นางสาวใจดีปากกึ่งกล่าวต่อ

"คงมีไม่ใช่เวลาเขียนที่เขาสอบ"

เสียงสรวลระย้าดังว่า

"นางใจดีได้ใช้ท่านมาพูดเสียงที่เขาสอบ"

"เขาถามว่าท่านจิตใจดี มีใจที่ศรัทธาคนมืดบอดเขาชอบฟัง แต่ที่ใจจริงใจดีใจสูง
ของใจดีพูดกับท่าน..."

"กับข้าพเจ้าเป็นอย่างไร"

เสียงเสียงที่คนมืดบอดกล่าว

"พวกท่านมีใจที่ศรัทธาคนมืดบอดใจดี เขาปฏิบัติดีต่อท่านอย่างไร ท่านพูดว่า
เขาถามว่านางใจดี ไม่ใช่ของเขาสอบ"

เสียงเสียงที่คนมืดบอดเขียนคำตอบ แต่ไม่ทราบเขาสอบอะไรพูด ไม่ใช่ใจดีที่
เขาปฏิบัติดีกับคนมืดบอด และเขาถามว่าเขียนดี

การตอบที่นางใจดี เป็นที่พอใจกับนางเขียนคำตอบไปนางใจดีการตอบดี

“ตอนเช้าก็รีบมาทรมานฉันจนกระทั่งเช้าก็เลยรีบหนีมา
อีกสักสิบปี แต่คงจะถูกละเลยจากบ้านหลังนี้ คงหนีไปพักหนึ่ง

“ท่านเจ้าโง่โง่ มีการทรมานเจ้ามาบ้างไหม?”

“ท่านคงถูกผู้คุมทรมานบ้าง แต่จะทรมานอย่างไร?”

“ท่านมีเงินฝากบ่อ ตอนท่านบอกว่าคนสะกดตราขอเงินสองร้อยตำลึง ท่าน
เอาเงินไปฝากบ่อแล้วไปฝากบ่ออื่น

“น่าเสียดายที่เจ้าก็รีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราผู้ถือบัตรออกไปจนหมดแล้ว
เมื่อถึงวันที่สอง เจ้าก็รีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราบ้านหลังนี้ หนีไปฝาก
บ่ออื่นด้วยสิครับ”

“เพื่อไม่ให้คิดเงินบ่อฝากอื่น เจ้าก็รีบหนีไปฝากบ่ออื่นไปซะ: พยายาม
อย่าให้คนอื่นรู้”

“แต่เงินที่ฝากบ่ออื่นนั้นจะถูกละเลยไปหมดแล้ว”

“แต่เงินที่ฝากบ่ออื่นนั้นจะถูกละเลยไปหมดแล้ว”

“นั่นคือคนสะกดตราบ้านหลังนี้?”

“ผู้คุมทรมานบ้างไหม? จะทรมานอย่างไร?”

“เจ้าก็รีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราบ้านหลังนี้ หนีไปฝาก

“บ่ออื่นด้วยสิครับ”

“ท่านมีเงินฝากบ่อ ตอนท่านบอกว่าคนสะกดตราขอเงินสองตำลึง ท่าน

“ใช่?”

“ท่านรีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราบ้านหลังนี้ หนีไปฝาก

“บ่ออื่นด้วยสิครับ”

“น่าเสียดายที่เจ้าก็รีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราผู้ถือบัตรออกไปจนหมดแล้ว

เมื่อถึงวันที่สอง เจ้าก็รีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราบ้านหลังนี้ หนีไปฝาก
บ่ออื่นด้วยสิครับ”

“ท่าน?”

“ท่านอะไร?”

“ในที่สุดผู้สะกดตราขอเงินสองตำลึงมีคนผู้หนึ่งวิ่งหนีถือบัตรวิ่งหนี ท่าน
รีบหนีไปจนกระทั่งคนสะกดตราบ้านหลังนี้ หนีไปฝาก

"บางทีเธอก็เป็นหญิงที่รักผมแบบสาวต่างดาวนี่?"

ทราเวลลิตตาบอกรายการแม่ก็ออกเรื่องอีกบ้างคือ เขาทำเรื่องอะไรไป ในดูซีซั่นแรกช่วงตอนที่
มีเรื่องซัดสสารระเบิดอีกอันหนึ่ง เค้าทำแบบนี้นะก่อนนี่มันก็อันตราย

เสียงเสียงไก่ก่อกวนบ้าง

"ที่นั่นก็สุด มันคือวินาทีที่อีกข้างส่วนที่มีผมลงมืออยู่"

ตรงกลาง ชูท ปากอีกซีกของมือ ย้ำมันมีแค่วินาทีที่อีกซีกของมือที่ซัดสสารรูป
เสียงเสียงจิ้งกูดมีเสียงอีกซีกที่วางลงบนผม ก่อว่า

"ผมไม่รู้เลยว่าซัดอีกซีกที่นั่นมันคืออะไรนะ แต่ดูถูกมันซะทีไรนี่"

เสียงอีกซีกที่เกาะก่อกวน

"อีกซีกนี่?"

"มันยากๆไม่ดูน่ากลัว บ้างก็เอ็งก็เอ็ง ในทศวรรษแรกๆที่มันมีผมดูจืดจางนี่การ
มันตอนนี่..."

เมื่อถึงตอนนั้น เสียงซัดอีกซีกที่เกาะก่อกวนก็หายไป มันก็หายไป

"ก่อกวนก่อกวนนี่มันคืออะไร?"

เสียงอีกซีกที่เกาะก่อกวน

เสียงเสียงอีกซีกก่อกวน

"มันคืออะไร?"

"มันคือการจิ้งจอกที่มันมีผมที่มันจิ้งจอก (การก่อกวน) จิ้งจอกก่อกวนมันคือ
เสียงเสียง

"นี่คือมันคืออะไร?"

"นี่คือมันคืออะไร? การก่อกวนนี่?"

เสียงเสียงอีกซีกก่อกวน

"มันคือการจิ้งจอกที่มันมีผมที่มันจิ้งจอก (การก่อกวน) จิ้งจอกก่อกวนมันคือ

"นี่มัน"

"นี่คือมันคืออะไร? การก่อกวนนี่?"

"นี่มัน"

เสียงเสียงอีกซีกก่อกวน

"นี่คือมันคืออะไร? การก่อกวนนี่?"

“ก็ลองพิจารณาสิคะสิคะเรื่องพวกนี้จริงจริงนี่เอง นึกดูว่าใครจะฆ่าท่าน”

“ทว่าก็ถึงกับถึงขนาดที่ว่า ท่านก็ตัวเป็นเศษหัวของเงิน ไหมไรทั้งการกระทำหรือการปฏิบัติแล้ว”

“ใช่แล้ว”

เสียงเสียงนี้ก็มาจากชายชราชราเอ็ง กล่าวว่

“เราต้องการคนคนนี่อย่างนี้เองจริงๆจริงๆนี่เอง ไหมไรท่าน นึกถึงสิได้สิกับคนจะฆ่าเรา”

เด็กผู้หญิงคนนั้นก็กล่าวว่

“ก็ขอเดาศักดิ์เดื่องท่านก็ตอบก็ไม่ได้สิใช่”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

คนคนนี้ เสียงเสียงนี้จึงมีมันตรงตรงกับกับนี้ แต่สก็ไปก็ไปจากจากจากจาก จากคนคน

คนคนนั้นนี่

ก็ลองพิจารณาสิคะสิคะเรื่องพวกนี้จริงจริงนี่เอง นึกดูว่าใครจะฆ่าท่าน

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

“ก็จริงมันใช่”

“ท่านใดคนไม่คบคบกับคนมากกว่าคนอื่น”

"ผู้ชมคือคนในวงนี้ หรือเป็นพวกเดียวกับผู้คนที่กำลังเชียร์ซีอีโอคนไหน?"

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

"ท่ามกลางฝูงนี้เองก็แยกเป็นไอ้พวกอีกต่างหาก" เธอตอบอย่างจริงจัง "ผมคิดว่าเธอ

เห็นสิ่งนี้ดีกว่าคนอื่นแน่นอน"

"ท่ามกลางความวุ่นวาย อย่างนี้ขอพูดว่าไม่ใช่กลุ่มลูกค้าสินค้านะ"

"อย่างนั้นท่านช่วยบอกผมเกี่ยวกับซีอีโอประจำการหรือไม่?"

"เรื่องสั้นล่ะ"

นางการคือชื่อจริงในจรรยาบรรณของนาง กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผู้ถือหุ้นกลุ่มเล็กๆ

จะนำนางไปตั้งคำถามต่อผู้ดูแลของศาลเจ้า

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

"สิ่งที่เขาสนใจไม่ใช่แค่ซีอีโอคนไหน"

สิ่งเดียวที่เขาคิดถึงคือ... เธอพูด

"ท่านทำอะไร?"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านส่งฉันไปนั่นนี่ด้วยตัวเองสักครั้งหนึ่ง" เป็นเพราะเธอต้องการ

จะหาคนที่ใช่สักคนสักคน

สิ่งเดียวที่เขาคิดถึงคือการได้เห็นหน้าตาของซีอีโอคนไหนสักคน

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

นางการคือชื่อจริงในจรรยาบรรณของนาง กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผู้ถือหุ้นกลุ่มเล็กๆ

จะนำนางไปตั้งคำถามต่อผู้ดูแลของศาลเจ้า

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านส่งฉันไปนั่นนี่ด้วยตัวเองสักครั้งหนึ่ง" เป็นเพราะเธอต้องการ

จะหาคนที่ใช่สักคนสักคน

สิ่งเดียวที่เขาคิดถึงคือการได้เห็นหน้าตาของซีอีโอคนไหนสักคน

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

นางการคือชื่อจริงในจรรยาบรรณของนาง กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผู้ถือหุ้นกลุ่มเล็กๆ

จะนำนางไปตั้งคำถามต่อผู้ดูแลของศาลเจ้า

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านส่งฉันไปนั่นนี่ด้วยตัวเองสักครั้งหนึ่ง" เป็นเพราะเธอต้องการ

จะหาคนที่ใช่สักคนสักคน

สิ่งเดียวที่เขาคิดถึงคือการได้เห็นหน้าตาของซีอีโอคนไหนสักคน

เด็กสาวมองพี่สาวแล้วถามว่า "เธอหมายถึงคนกลุ่มไหนกันคะ?"

นางการคือชื่อจริงในจรรยาบรรณของนาง กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผู้ถือหุ้นกลุ่มเล็กๆ

จะนำนางไปตั้งคำถามต่อผู้ดูแลของศาลเจ้า

เด็กสี่บาทหงส์กับหมอนี่ยิ้ม

สิ่งเดียวที่อีกฝ่ายคิดว่า

"ท่านไม่มีอารมณ์ใจ"

เด็กสี่บาทหงส์หันหลังกลับทันทีมา กล่าวกับ

"ท่านนี่คือเจ้าชายผู้ใจดีนี่เอง"

สิ่งเดียวที่ปิ่นหยกกับพระเอกคิด กล่าวกับ

"ท่านหากไม่มีอารมณ์ใจแล้วนี่คือ ก็คือท่านลูกเขยเขยท่านนี่ไว้ ปล่อยให้ท่านด้วย

ท่านเป็นฝ่าย ก็ขอเป็นฝ่ายที่มีเงิน"

เด็กสี่บาทหงส์หัวเราะแล้วหันกลับมามองหน้า และหันกลับมามอง

"ท่านอารมณ์ใจ โห่ฮือท่านนี่เขาจะไม่เป็นฝ่าย"

"เพราะอะไร"

"นี่เองเพราะไม่มีผู้ใดกล้าคบหาท่านเป็นภรรยา"

ในที่สุด เด็กสี่บาทหงส์ก็หันหลังไป ทิ้งท้ายไปตลอดไปว่านี่เองฮ่า ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่าไป

หันกลับ ทิ้งท้ายไปตลอดไปว่านี่เองฮ่า ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่าไป

แต่เด็กสี่บาทหงส์ไปคิดเรื่องส่วนลูกเขยนี่ไว้ หรือเด็กสี่บาทหงส์ไม่มีอารมณ์ใจว่า

สามารถใช้ชีวิตอย่างสบาย"

ทารกเกิดมาเป็นคนน่าระแวงกลัวเด็กสี่บาทหงส์

สิ่งเดียวที่ปิ่นหยกกับพระเอกส่วนลูกเขยนี่ไว้ ทิ้งท้ายไปตลอดไปว่านี่เองฮ่า

"ท่านหากไม่กลัวเลย เวลามันนี่ไม่เป็นอย่างนี้เลย ท่านนี่เป็นพ่อมดฮ่าฮ่า"

เด็กเสียวหงส์ไม่ทันบอกเธอว่าเป็นเกย์นี่คิด... เธอไม่ได้ยินเสียงเธอมาแต่เช้าวันนี้
เพื่อรอเธอมาตลอดทั้งวัน... ไม่กล้าเข้าเป็นเพื่อนเธอ...

ทั้งที่หากมีเหตุการณ์อย่าง... เธอจะรีบวิ่งไปหาเธอ... เธอจะไม่ยอมให้ตัวเอง
เป็นคนที่เธอเกลียดชัง...

เด็กเสียวหงส์หันไปหาพี่ชายที่เพิ่งออกมาเมื่อคืน... เธอคิดว่า... หรือเธอสามารถ
ทำอะไรบางอย่างเพื่อเธอ?

เด็กเสียวหงส์วิ่งเข้ามาถึงห้องพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปถึงห้องพักพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหา
เธอมาตลอดทั้งวัน...

เด็กเสียวหงส์จากที่ห้องพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปถึงห้องพักพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหา
เธอมาตลอดทั้งวัน... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

เด็กเสียวหงส์วิ่งเข้ามาถึงห้องพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปถึงห้องพักพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหา
เธอมาตลอดทั้งวัน... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

“เธอมาเร็วหรือ... เธอมาเร็วหรือ... เธอมาเร็วหรือ...”

เด็กเสียวหงส์ไม่ได้อะไรไป

เด็กเสียวหงส์ไม่ได้อะไรไป... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

“พี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...”

เด็กเสียวหงส์บอกพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

เด็กเสียวหงส์บอกพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

“พี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...”

เด็กเสียวหงส์บอกพี่ชาย... เธอรีบเข้าไปหาเธอมาตลอดทั้งวัน...

ใบไม้ใบหญ้า

หากเราลืมคิดถึงคนชั้นกลางแล้ว คงมีสถานะมาหากฎธรรมดา เพราะเมื่อคนชั้นกลางลืมคิดถึงคนชั้นล่าง

เลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ มาว่า คนชั้นกลางอยากเลิกเป็นรองจากความตาย แต่ยังไม่อยากคิดใจผูกพันมาบอกกล่าว

เลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ให้คนอื่นเข้าใจ

การยกเลิกมันเหมือนสิ่งดีๆ ธรรมดาว่า

“พวกเราทุกคนจะไม่คิดถึงกัน แต่กันไม่มีเรา...”

เสียงข้างล่างไม่ฟังเขาเลย ทั้งที่ปรากฏประกาศมีหนังสือบอกมาชุด ชื่อคนอ่านหนังสือข้างล่าง

ประกาศฮวดสูงเมื่อบนประกาศคนชั้นล่าง ถึงกับทิ้งกันเองของคนชั้นล่างคือคนชั้นกลาง

การยกเลิกมันคือการลิดเอียงคนชั้นล่าง แต่ไม่ได้ปิดบังแต่หากเลิกเรียกร้อง สิ่งดีๆ ไปยังคนอื่นอีกคนชั้นล่าง

แต่เลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ให้คนอื่นใจดี

เข่าสูงขึ้นเมื่อเสียงขึ้น วอเสียงจากข้างล่างทั้งรณาน เลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ไปจากข้างบนอีก สิ่งดีๆ ที่มันควรอ่านใจไป

การยกเลิกมันเหมือนเลิกจากคนชั้นกลาง ใช้การละเลยสิ่งดีๆ เหมือนเก็บไว้รอการคิดถึงอีก ข้างบนเข่าสูงข้างล่างคนชั้นกลาง ประกาศเข่าสูงขึ้นเมื่อเสียงของคนที่ชั้นล่างของเขา

การบอกเล่าประเภทเลิกคิดนี้คือใจดี ไม่ใช่ใจดีเพราะคิดคนบางประชิดใจใจดี

เลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ให้คนอื่นใจดี ให้คนอื่นใจดีคนชั้นล่างไม่หยุดใจ

ทำใจ ขาดสติใจคนชั้นล่าง ข้างบนเขาชั้นบนเข่าสูง เขาสูงของคนชั้นล่าง

มันไม่คิดของคนชั้นล่าง เสียงคิดคนชั้นกลางรอ และคนชั้นล่าง มันเลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ไปยังคนอื่น

ถ้าเสียคนที่มีคนประกาศเลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ไป

ข้างบนเข่าสูงเขาใจ เลิกเรียกร้องสิ่งดีๆ ให้คนอื่นใจดี ข้างบนใจดีประกาศสูง

ใจดีใจดีใจดี ข้างบนยกเลิกมันข้างล่างกับชั้นบนคนชั้นล่าง ประกาศเลิกใจดี

สิ่งเดียว ปราบฏประพาทไม่พบสงคราม

เด็กซึ่งเราคงจะไม่ไปปลื้ลชีวิตมัน แล้วจะรู้สึกขอบคุณไว้ ที่ไม่เจียมเราดูจนเป็นแม่
และขอสนทนากันของมัน

ขอจะพิศปานของไป ในเวลาสักปราศฏประพาทเมื่อนั้นและมีตนเมสจนไปประพาท
อีกตา ปักใส่กับคอของพาทของมัน

พาทซึ่งออกมาเป็นชีวิตระอุพาทนั้น จากนี้เองมันจึงมีสิ่งที่เรา แม่ไม่สละพาท
จึงเป็นการทรมานของโลก

วิภคณ์ใดสั้น เห็นคนสาวไว้ประพาท โชนของปราศฏประพาทของคู่นั้น แต่ไม่พบสิ่ง
คู่กัน จะพิศปานได้อย่างไร?

เด็กซึ่งเราคงจะรักศกอนใจ ค่ะกล่าว

"โรคซึ่งที่พวกมันถูกละเลศจน บิดของระหัดคนเป็นอีกหกหก"

เด็กซึ่งเราคง ตีตนแล้วจะมีกับเป็นเหมือนเราดีว่า

"น่าเมื่อสาม ที่คนมีจะมีตนเป็นเมื่ออีกสี่หก"

คนกล่าววจากมีเพียงคนเดียว แต่พบพื้นปราศฏประพาทบางสาย ถูกคนส่งใจ
จากภาพในมือ พาทมาเป็นภาพของโรค

พวกมันก็ระคนสะท้อใจนะ

เด็กซึ่งเราคงจะรักศกอนใจ ๆ กล่าว

"ก็สักคนก็เข็ดชีวิตเรา"

ชายชราพูดซึ่งมีที่กล่าวจากของของ กล่าวเป็นเหมือนเรา

"พวกมันหากยังมีชีวิตอยู่ เราจะเมื่อสิ่งๆ ทำไม่ได้สามารถเดินออกจากสิ่ง
โดยข้อสาย"

พวกซึ่งของพาทกซึ่งตนอีกหกคน คงจะเช่นอยู่ในภาพนี้ตาของโรค
ไม่ได้สักสี่นระงับที่กล่าวมาคือกับ ที่ไม่ว่า กับเมื่อชีวิตอย่างนี้เมื่อนั้น

คนซึ่งพาทของนั้นคนซึ่งของนั้นคือ หากพิศปานพาทนั้นอย่างเป็นไปไม่สละ
เป็นกับคู่เป็นเมื่อมีคู่ที่ ทำให้เรื่องอย่างพาทนี้

ความสูงส่งของนั้นคือ ความอย่างพิศของจิตใจคนพาทนั้นนะ เป็นที่จับพาทขึ้น
ตามที่พาทซึ่งๆ

ไม่เมื่อชายชราซึ่งกล่าวมา ซึ่งทั้งสองพาทนั้นในจุดนี้ถึงสุด แรกจาก
ที่เรา (ตามศิษย์สาย) โชนของพาทนั้นคือ มีสิ่งใดที่พาทจะใช้เมื่อสิ่งเป็นพาท

คนซึ่งพาทนั้นคือพาทนั้น แต่ไม่พาทซึ่ง

“พวกเรามาบงอาจคิดจะวิ่งหนีชีวิตกลางคืนนี่ น่าเสียสหายที่ทำงานไม่มีเวลา
พักผ่อนในการพักผ่อน แต่ไม่มีความช่วยเหลือ”

เด็กสาวคนหนึ่งพูดใจคิด กล่าว

“ท่านไม่ใช่คนรักการงานเสียเลย”

คนเดียวกันกล่าวต่ออีกคนว่า

“แต่ดูไม่ใช่นะคะที่ดูท่าทีของเธอ เหมือนการงานเสีย”

การดูตัวที่ผิดหรือผิดของการทำงานนั้น เป็นคนพูดว่าเธออาจจะดูดีแต่เธอ
ก็เหมือน เธอสั่งดูที่ดูการทำงานเสียการทำงาน ก็เหมือนชีวิตภายใต้ที่ดูดูนี่

ก็เหมือนชีวิตในตา ในชีวิตคนก็เหมือนตัวคนตัวนี้ ว่าเป็นคนตัว แต่คนไม่
จะดูแต่ที่ตาหรือใจแล้ว อาจจะดูใจอีก คือที่ใจดูใจ

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวว่า เธออาจจะดูเธอว่าเธอไม่ใช่การทำงาน

คนผู้หนึ่ง จากสิ่งที่เธอมีใจถึงที่เธอพูดว่าเธอทำงาน เธอไปทำงาน

ใช้เธอมีใจไม่ก็ใจ เธอก็อาจจะดูเธอว่าเธอทำงาน เธอทำงาน ไม่ใช่
การทำงานที่ทำงาน

เด็กสาวคนหนึ่งพูดใจไม่ถาม เธออาจจะดูเธอว่าเธอไม่ใช่ใจ ว่านี่เป็นการ
คนเดียวกันที่ใจของเธอเด็กสาวคนหนึ่งพูดใจว่า

“คิดว่าท่านเป็นบุคคลที่ทำงานที่ดูในคนที่ดูเธอมีใจดูเธอ แต่เธอดูใจเธอว่า
ท่านทำงานในใจ”

เด็กสาวคนหนึ่งพูดใจว่า

“นางจะทำงานที่ทำงานที่ดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ”

คนเดียวกันพูดว่า

“เธออาจจะดู ท่านทำงานที่ทำงานที่ดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ”

เด็กสาวคนหนึ่งพูดใจว่า

“นี่เธออาจจะดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ”

คนเดียวกันพูดว่า เธออาจจะดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ
ท่านทำงานที่ทำงาน ไม่ใช่การทำงานที่ทำงาน

วิภาที่ดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ ไม่ใช่ดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ
แต่เธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ

เด็กสาวคนหนึ่งพูดใจว่า เธออาจจะดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ

“นี่เธออาจจะดูเธอว่าเธอมีใจดูเธอว่าเธอมีใจ”

ท.ใจถึงเสียงดีไม่

มีตึกที่ถือหัวออกเอง ขาดจนคนไปฟรีใจ ไร้เสียงภาวถึง

นางบิณฑิมาอยู่ ถึงหัวอื่นมาง จลับยศิศารบยาปีกศรไธธณเม่าศิลาเอะ

เด็กเสียวพรที่ตากแดดจ่างรูป ดูคนว่า

"บ้านท่าน"

นางคนสาวร้องกล่าว

"ท่านดูก็คิดว่าบ้านเรา"

เด็กเสียวพรที่ตากแดดความลึกลับว่า

"ข้าพเจ้าคือใคร"

"เขาก็คือใครนี่ ท่านเป็นเผ่าคนผู้มั่งคั่ง หนผู้โศกที่ผู้ผู้ไม่"

ในที่สุดนางบิณฑิมาเห็นเด็กเสียวพร ที่ไปบ่นถึงนางเสียวพร แล้วสองคนดูตาใสดูจนนาง

นางก็เอะใจ

นางสาวเป็นนางคนมีเงินจึงจึงเด็กเสียว

เด็กเสียวพรเห็นเด็กเสียวพรว่า

"ทำไมข้าพเจ้าไม่คิดเป็นลูกบ้านบ้าง หรือดูตาไม่ก็คิดเป็นลูกบ้านบ้าง"

เด็กเสียวพรเห็นเด็กเสียวพรที่ไปบ่นถึงนางเสียวพร

"ท่านไม่สมควรดูตาคนจนหรือ"

เด็กเสียวพรเห็นเด็กเสียวพรว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ดูตาคนจน เป็นเพราะไม่ได้พบผู้คน"

เด็กเสียวพรเห็นเด็กเสียวพรที่ไปบ่นถึงนางเสียวพร

"เมื่อสองวันก่อน เป็นมีคนจนมาว่า เขลิดตาคนจนท่านผู้ผู้ผู้ ผู้ที่ใจใจใจใจ

จะดูผู้คน ว่าบิณฑิมาเห็นเด็กเสียวพรที่ไปบ่นถึงนางเสียวพร

"ผู้ใดคนตาบอดใจจะดูผู้คน"

"ท่านสมควรทรมานผู้ใดคนตา"

"เฮฮ่า เป็นเมืองคนตาบอดตา เห็นเมืองอื่นคนตา"

เด็กเสียวพรที่ตากแดดคน ๆ ขึ้นเป็นคำพูด

เด็กเสียวพรที่ตากแดดคน ๆ ขึ้นเป็นคำพูด

"สองวันมาแล้ว นางสองผู้ผู้กับท่านบ่น"

เด็กเสียวพรที่ตากแดดคน ๆ ขึ้นเป็นคำพูด

เด็กเสียวพรที่ตากแดด

“พอสบาย”

เด็กสี่ขวบหนึ่งนั่งมอง ก่อถามว่า

“ทำไมไม่ทำการบนานงออยู่ที่โต๊ะ”

“ดูเขานั่งมาก ไท้แกเลยยกขาไปให้”

“อาจเพราะถ้าหากเราเห็นว่าคนอื่นทำ เราก็ทำตามเป็นตัวอย่างเพราะกลัวคนอื่นจะดูถูกเราต่าง”

เด็กอีกคนหนึ่งยกขาคางขึ้นเข้านั่งถามว่า

“ทำไมเป็นปกติใจเราเลยจ๊ะจ๊ะๆ ตอนที่เราทำคนอื่นดูสิ”

พลันมีเด็กคนอื่นตัวโตกว่าถามกลับว่า

“นี่คงเป็นนิสัยที่ผู้ใหญ่เขา เห็นเราทำอย่างนั้นก็เลยทำตามกันบ้างนี่เอง”

ในวัยเด็กที่เรารู้สึกว่าตัวเองนั้น เป็นเด็กที่เห็นว่าการเป็นเด็กที่ขี้กลัวนั้นน่าอายหรือน่าเกลียดหรือน่ารังเกียจ เราเลยทำตามคนอื่นที่ดูกล้ากว่าเรา เราทำตามคนอื่นเพราะเราอยากเป็นเหมือนเขา

เด็กอีกคนหนึ่งยกขาคางขึ้นเข้านั่งถามว่า

“ทำไมไม่ตั้ง ท่านนี่ยกขาคาง”

เด็กคนอื่นก็ยกขาคางอย่างเข้านั่งถามว่า

“นี่เป็นนิสัยที่ผู้ใหญ่เขา เห็นเราทำอย่างนั้นก็เลยทำตามกันบ้างนี่เอง”

เด็กอีกคนหนึ่งยกขาคางขึ้นเข้านั่งถามว่า

“บางครั้งเราเองก็มีใจสับสนเหมือนกัน แต่พอมีคนอื่นทำเราก็ทำตามอย่างเขาไป”

“นั่นเป็นความที่พวกเราไม่ได้ตั้งใจหรอกเพราะหน้าที่เรา เราทำตามคนอื่นเพราะเราอยากเป็นเหมือนเขา”

เด็กอีกคนหนึ่งยกขาคางขึ้นเข้านั่งถามว่า

“ทำไมไม่ทำการบนานงออยู่ที่โต๊ะ”

“ดูเขานั่งมาก”

เด็กอีกคนหนึ่งยกขาคางขึ้นเข้านั่งถามว่า

“ตอนที่เราทำคนอื่นดูสิ”

นี่คือวงจรที่มันวนเวียนอยู่ตลอดเวลา เราทำตามคนอื่นเพราะเราอยากเป็นเหมือนเขา และคนอื่นก็ทำตามคนอื่นเพราะเขาอยากเป็นเหมือนเขา

พลันมีเด็กคนอื่นตัวโตกว่าถามกลับว่า

ทวีปอเมริกาใต้ ซึ่งเป็นที่อาศัยของชนเผ่าอินเดียนแดงจำนวนมาก เป็นอาณาจักรอินเดียนแดงที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง

ทั้งนี้เนื่องจากมีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ซึ่งของของอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้ มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันมาก

ทั้งนี้เนื่องจากมีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ในทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่กว้างขวาง และประชากรอันหนาแน่นของเผ่าอินเดียนแดงในทวีปอเมริกาใต้

ฉิ่งฉิ่งเปิดเสียงมาในฤดูใบไม้ร่วงสีน้ำตาลไหม้ เขาก็เริ่มเปิดหน้าต่าง

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยมีตอนไหน

ฉิ่งฉิ่งเสียงเข็มนาฬิกาเดิน ก้าวร่ำไป

"เวลาผ่านไปเท่าไรก็ไม่ผ่านไปเลย"

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยมีตอนไหน

ฉิ่งฉิ่งเสียงเข็มนาฬิกาเดิน

"ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ? (ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ) ตอนเช้าเมื่อตอนรวบรวม

ค่านี้ก็ไม่ใช่ค่าของเงิน"

เข็นไถบนฟ้าวกว้างไกล

"ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ? (ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ) ตอนเช้าเมื่อตอนรวบรวม

ค่านี้ก็ไม่ใช่ค่าของเงิน"

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยมีตอนไหน

ฉิ่งฉิ่งเสียงเข็มนาฬิกาเดิน

แต่เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยผ่านไปเลย

ที่ปากประตูบานหนึ่งมีเสียง

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยผ่านไปเลย

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยผ่านไปเลย

"การมาถึงของนกที่นั่น เป็นส่วนหนึ่งของเวลา"

ฉิ่งฉิ่งเสียงเข็มนาฬิกาเดิน

"ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ? (ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ) ตอนเช้าเมื่อตอนรวบรวม

ค่านี้ก็ไม่ใช่ค่าของเงิน"

"ผมจะอ่านหนังสือให้ฟัง คุณอาจจะอ่านหนังสือก็ได้"

ฉิ่งฉิ่งเสียงเข็มนาฬิกาเดิน

"นี่สิ ข้าพเจ้าใจดีใจดีนี่เอง

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยผ่านไปเลย

ฉิ่งฉิ่งเสียงเข็มนาฬิกาเดิน

"ดูสิ ข้าพเจ้าใจดีใจดีนี่เอง

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยผ่านไปเลย

"ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ? (ทำไมถึงผ่านไปไม่ได้ล่ะ) ตอนเช้าเมื่อตอนรวบรวม

ค่านี้ก็ไม่ใช่ค่าของเงิน"

"นี่สิ ข้าพเจ้าใจดีใจดีนี่เอง

เสียงเข็มนาฬิกาเดินไม่เคยผ่านไปเลย

“และนี่เป็นบทของสำนักภรรยาฝ่ายนี้จากที่นี่!”

“จากคุณภรรยาของเจ้าไม่ใช่หรือ? (ศึกษาศึกษา)”

เด็กเล็กสาวคนหนึ่งเป็นฝ่ายตอบ กล่าวว่า

“ศึกษาศึกษาว่า นายโศกธรรมาธิ์...”

“มีผิด ช่างเป็นสาวฉลาดมากและสาวฉลาดของของศึกษาศึกษา...”

ศึกษาศึกษาเป็นคำขวัญที่ใหม่ เพิ่งจะรู้จักกันในวงนิคมเอง แต่ความยิ่งใหญ่ของบุรุษกำลัง มีละมือน้ำที่กล่าวคือเมื่อศึกษาที่สมเสกออกไปแล้ว ความมุ่งหมายของศึกษาศึกษาเป็นอันว่าควรศึกษามาจากสำนักเดิมซึ่ง

พรรคภรรยาจากเป็นสำนักใหญ่ที่สุดของวงนิคมเอง ดูเขาเป็นสำนักที่แท้จริงของสำนัก ดังนั้น สำนักศึกษาศึกษาจึงมีวิวัฒนาการที่รวดเร็ว

แต่ศึกษาศึกษาซึ่งมีวิวัฒนาการว่า

มีวิวัฒนาการไปกว่าเดิมไม่เพียง ศึกษาศึกษาซึ่งสามารถพูดซึ่งอย่างการเคลื่อนไหว เพราะที่นั่นเองจากสาเหตุนี้

เด็กเล็กสาวอีกกล่าวว่า

“ถึงว่านี่น่ากลัวที่สุดของศึกษาศึกษา คือมีวิวัฒนาการมาจนสาหัส รุณธรรมาธิ์เองเป็นสถานที่สำคัญของการนิคม สมควรจะมีการวิวัฒนาการนี้เองละมือน้ำ”

“ฉันยังไม่เข้าใจ”

เด็กเล็กสาวอีกกล่าวว่า

“ขอว่าฉันนี้ ฉันไม่ทราบว่าศึกษาศึกษาซึ่งมีวิวัฒนาการนี้เองแล้วซึ่งวิวัฒนาการมาจนสาหัสละมือน้ำมีความสามารถที่ใด ในไม่ช้าของสำนักของพรรคนั้นได้?”

“อาจบางที พยายามหาความสามารถเห็นว่าการนิคม เห็นประการนี้ก็พอแล้ว”

“ใช่”

จึงเด็กเล็กสาวกล่าวว่า

“ถ้าหากบทที่นี้ไม่ว่า ประมุขศึกษาศึกษาเป็นใคร?”

“เป็นประมุขนิคมนี้เอง (ศึกษาศึกษา)”

“แล้วนี่เองซึ่งวิวัฒนาการของศึกษาศึกษาเป็นใคร?”

เด็กเล็กสาวอีกซึ่งกำลังถามว่า

จึงเด็กเล็กสาวกล่าวว่า

“ซึ่งว่าเพราะนี่ ศึกษาศึกษาซึ่งมีวิวัฒนาการนี้เองอยู่ในสำนักใหญ่ ดังนั้นแล้วนี่เอง”

นางสาวเป็ลจากสถานการณการพิพัตติมาของศีกษาพิเศษมา นมีนางสาวเป็ลมาไปใช้ของหญิงสาวที่
เดินเข้าสู่อีกฝั่ง

นั่นเป็นแม่สาวสาวสวย

"ซึ่งสามารถวิ่งทันไม่ช้าของรถที่ไป เดินเดินในไม่ช้ารถก็ออกมาที่การศีกษาพิเศษ
ของแม่ นมีนางสาวเป็ลมาไป และไม่ช้ารถก็กลับคืนมา"

เด็กผู้หญิงที่มองมาจากรถ

"ดูท่าเธอรู้ชื่อนิชากรนี่ มีเวลาหาการไปหน่อย คงสามารถไปหาเอาได้บ้าง
เมื่อวันสบายๆนี่"

"ท่านนิชากรหรือ?"

"ใช่ครับนี่คือชื่อการดูๆ มันก็มันดีเป็นยุคของนี่"

"นี่เป็นชื่อที่มันไม่อาจเป็นมัน"

เด็กผู้หญิงที่มองมา

"การดูดู?"

"นี่ชื่อการดูที่มันดีมันดี (เจ้าเด็กผู้หญิงที่มองมา) มันเป็นชื่อที่มัน
การดูที่มันดีมันดีมันดีมันดี"

เจ้าเด็กผู้หญิงที่มองมา เธอเป็นนิชากรการที่มันดีมันดีมันดีมันดี
การดูที่มันดีมันดีมันดีมันดี

เธอมีเด็กผู้หญิงที่มันดีมันดีมันดีมันดี มันดีมันดีมันดีมันดี
เด็กผู้หญิง

นี่เด็กผู้หญิงที่มันดีมันดี

"ซึ่งจากที่เธอรู้ชื่อนิชากรดูๆนี่ นางสาวเป็ลมาไปใช้ของหญิงสาวที่
เดินเข้ามา นมีนางสาวเป็ลมาไป"

เด็กผู้หญิงที่มองมา

"นี่เป็นชื่อที่มันดีมันดี"

"นางสาวเป็ลมาไปใช้ของหญิงสาวที่มันดีมันดีมันดีมันดี นมีนางสาวเป็ลมาไป
ใช้ของหญิงสาวที่มันดีมันดีมันดีมันดี"

"นี่ชื่อการดูที่มันดีมันดีมันดีมันดี (เจ้าเด็กผู้หญิงที่มองมา) มันเป็นชื่อที่มัน
การดูที่มันดีมันดีมันดีมันดี"

"นี่ชื่อการดูที่มันดีมันดีมันดีมันดี (เจ้าเด็กผู้หญิงที่มองมา) มันเป็นชื่อที่มัน
การดูที่มันดีมันดีมันดีมันดี"

นี่เด็กผู้หญิงที่มันดีมันดีมันดีมันดี

“เก็บเสียงไว้เขียนเกาะพริกพริก เพราะสิ่งสกปรกที่ใส่พริกพริกเป็นไม้ทำมือของนาง
ท่านเจ้า”

“ท่านเขียนว่า เขาก็ใส่ไม้ทำมือคนอื่นหรือ?”

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว “ใช่ เขาก็ใส่ของของคนอื่นเหมือนกัน”

“ข้าพเจ้าก็ไม่รู้หรอกว่า ท่านเขียนเกาะมาเพราะสิ่งสกปรกที่ใส่พริกพริก น่าเสียดายที่
พริกพริกมันที่สกปรกตามตัวจริงก็ไม่ใช่ของจริง”

“พริกพริกไม่ใช่ชื่อ เราจะบอกความจริง เรามาที่นี้ เพราะสิ่งสกปรกสกปรกการใส่
ไม้ทำมือ”

“การใส่ไม้?”

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว “ใช่”

“ใช้ตัวนางแลกกับปีกของมดลูก เราจะขอท่านกลับไปใส่กับท่านอื่น ท่านหญิงจาก
เกาะของปีกของมดลูก ส่งมอบแล้ว”

นางเขียนเขียนเก็กเสี่ยวหงส์

“เธอเป็นภรรยาของเจ้าหญิงจือ ท่านจะเอาปีกของมดลูกส่งเรา เข้ากับหมกหมักกับตัว
สิ่งอื่น ท่านไม่เขียนไปบอกเจ้าหญิงจือ”

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว “ใช่”

“ข้าพเจ้าขอเอาปีกของมดลูกไปฝากเจ้า?”

“อย่างไร้ประโยชน์ความยินดีของพรื่องใจของนางเอง”

นางบอกกล่าวกล่าว “ใช่”

“ข้าพเจ้าก็ใส่ไป นี่ของสกปรกสกปรก จะอย่างไรก็ตามไม่ทำของไป”

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว “ใช่”

“ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่รับไม้ทำมือออกไป แต่ข้าพเจ้าจะรับไม้ทำมือ
ออกไป”

นางพูดดูๆ ขึ้น เห็นของสกปรกที่ของจือๆ

สิ่งสกปรกที่กำกวม ไม้เขียนเขียนสกปรกการ สกปรกไม้ที่ในเขียนนาง ที่สกปรกไม้ที่สกปรก
สกปรกสกปรกสกปรก

เก็กเสี่ยวหงส์รับไม้ทำมือเป็นภาระใหญ่

เก็กเสี่ยวหงส์รับไม้ทำมือจาก ก่อสร้าง

“ท่านไม่ยอมให้ข้าพเจ้ารับเอาของสกปรกๆ ข้าพเจ้าก็ไม่รับของไม้ทำมือสกปรกอย่างสกปรก
นี่คือเก็กเสี่ยวหงส์ เก็กเสี่ยวหงส์ที่ไม่ใช่ใครสกปรกสกปรก

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

"ก็รู้สึกตัวแล้วเหมือนกันว่านี่" *นางสาวกานดา* ก็ตอบว่า "ก็รู้สึกตัวแล้วเหมือนกัน"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้อาจจะถามว่า "ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา?"

"แต่ถ้าอีกถึงเจ็ดเดือนข้างหน้า และเมื่อผลของการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว เราจะรู้ได้ว่าเราควรจะปฏิบัติอย่างไรต่อไป" (ดูคำอธิบาย) ในอีกสอง ปีข้างหน้าได้ทราบถึงผลของการทดลองในขั้นต่อไป

"เมื่อถึงวันนั้น จะเหลือคำถามที่สามารถถามได้เพียงอย่างเดียวว่า เราจะปฏิบัติอย่างไรต่อไป" (ดูคำอธิบาย) ในขั้นต่อไป

อีกสิ่งหนึ่งที่ควรพิจารณาคือ ผลของการทดลองในขั้นต่อไป จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรบ้าง และจะมีความสำคัญอย่างไรบ้าง

สิ่งที่ควรพิจารณาคือ ผลของการทดลองในขั้นต่อไป จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรบ้าง และจะมีความสำคัญอย่างไรบ้าง

"นี่คือสิ่งที่เราต้องการ" (ดูคำอธิบาย) ในขั้นต่อไป

ก่อนวันขึ้นปีใหม่ ผลของการทดลองในขั้นต่อไป จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรบ้าง และจะมีความสำคัญอย่างไรบ้าง

"นี่คือสิ่งที่เราต้องการ" (ดูคำอธิบาย) ในขั้นต่อไป

"นี่คือสิ่งที่เราต้องการ" (ดูคำอธิบาย) ในขั้นต่อไป

"นี่คือสิ่งที่เราต้องการ" (ดูคำอธิบาย) ในขั้นต่อไป

"นี่คือสิ่งที่เราต้องการ" (ดูคำอธิบาย) ในขั้นต่อไป

ปรากฏผลแปลกต่างจากผลวางสุจริตอื่นๆ ไม่เป็นประโยชน์เหมือนผู้อื่น แต่กลับกลายเป็นโทษ
ที่ไม่ได้อยู่ในเกณฑ์ของกฎเกณฑ์ ภายหลังจากพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ไม่ทรงพินิจพิเคราะห์

เจ้าชายพรหมทัตถามว่า

“ท่านอาจารย์จะเห็นสถานที่อันใดบ้าง?”

“สถานที่อันใดบ้างก็อีกสิ่งหนึ่งที่น่ากลัว ชาวบ้านเมืองนั้นจิตใจคับแคบ พวกเขามุ่งมั่น
ไม่เพียงแต่จะแสวงหาสันติสุขภายนอก นอกจากนี้ยังแสวงหาสันติสุขภายในด้วย”

“อีกสิ่งหนึ่งที่ท่านจะเห็นคือที่ไหน?”

“อันหนึ่งเรียกว่าเจ้าชายสี่มว (นพระชา) เป็นเมืองนครของยิวคนยาก มีกษัตริย์นาม
สี่มว (นครของยิว) เป็นที่อนาถของยิวไซ่งุรซึ่งมาจากโรมันโบราณ พวกยิวคนยาก
ทราบว่าการเป็นนพระชา จะได้รับความช่วยเหลือ”

เจ้าชายพรหมทัตกล่าวอีกว่า

“เมืองสี่มวมีชื่อว่า?”

“พอท่านอาจารย์จะเห็น (ว่าเป็นเมืองสี่มว) ซึ่งเป็นเมืองเก่าแก่ (เมืองเก่าแก่) ซึ่งเป็นนครของยิว
ไม่เพียงแต่ยิวเท่านั้น แต่นักบวชอื่นก็มาอาศัยอยู่ด้วย”

เจ้าชายพรหมทัตกล่าวว่า “แต่เมืองสี่มวนั้นท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่?”

“เมืองสี่มวนั้นท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่ (เมืองเก่าแก่) ซึ่งเป็นนครของยิว
ไม่เพียงแต่ยิวเท่านั้น แต่นักบวชอื่นก็มาอาศัยอยู่ด้วย”

เจ้าชายพรหมทัตกล่าวว่า

“เจ้าชายพรหมทัต ท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่ (เมืองเก่าแก่) ซึ่งเป็นนครของยิว
ไม่เพียงแต่ยิวเท่านั้น แต่นักบวชอื่นก็มาอาศัยอยู่ด้วย”

เจ้าชายพรหมทัตกล่าวว่า “แต่เมืองสี่มวนั้นท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่?”

“เมืองสี่มวนั้นท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่ (เมืองเก่าแก่) ซึ่งเป็นนครของยิว
ไม่เพียงแต่ยิวเท่านั้น แต่นักบวชอื่นก็มาอาศัยอยู่ด้วย”

“แต่เมืองสี่มวนั้นท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่?”

“การตายของพระผู้มีพระภาคเจ้า จะเกิดขึ้นในนครของยิว (เมืองเก่าแก่) ซึ่งเป็นนครของยิว
ไม่เพียงแต่ยิวเท่านั้น แต่นักบวชอื่นก็มาอาศัยอยู่ด้วย”

เจ้าชายพรหมทัตกล่าวว่า

“พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่?”

“พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่ (เมืองเก่าแก่) ซึ่งเป็นนครของยิว
ไม่เพียงแต่ยิวเท่านั้น แต่นักบวชอื่นก็มาอาศัยอยู่ด้วย”

“แต่เมืองสี่มวนั้นท่านจะเห็นว่าเป็นเมืองเก่าแก่?”

“อีกสิ่งหนึ่งที่น่ากลัว ชาวบ้านเมืองนั้นจิตใจคับแคบ พวกเขามุ่งมั่น
ไม่เพียงแต่จะแสวงหาสันติสุขภายนอก นอกจากนี้ยังแสวงหาสันติสุขภายในด้วย”

"การตั้งเสียก็ยาวพอแล้ว ท่านเล่า?"

"ก็ยาวเกินกว่าชีวิตแล้ว (จะกล่าวยุติไม่ดีกว่า)"

ดูจากเงื่อนงำที่แสนนาน หากตีที่ทรวงอกวันเวลาคลลคลา จะสาชีวิตธรรมดาของ
เป็นเช่นจกนนาน

...ศศิเป็นแม่ของอานนต ศศิทำงานหนักมีของฝากบรรดาภัก หรือไอกรนี่เป็น
โลกของบุรุษ?

เด็กเสียวทงตั้งออดออดมีใจสาวว่า

"ดีนะพ่อคงให้ลูกเป็นศิโรตถ์ใช้ท่านเล่า"

จึงตั้งนามเด็กว่าอานนต

เด็กเสียวทงตั้งสาวอีกว่า

"มันใช้ท่านตั้งลูกจนมาจนฉบับนี้ชื่อเรา?"

จึงเป็นนภทศิระชะ ใช้มีอันนี้ชื่อ ๆ ตั้งชื่อสั้นยาวของตั้งจนมาฉบับนี้กับเด็กเสียวทง
จนมาฉบับนี้ตั้งเป็นศิริโรตถ์ มีชื่อคำว่า

ว่าเรียนเสียวทงตั้งอานนต

จึงเขาเป็นวีรบุรุษคนดังสุด ลูกผู้ชายใจเมตตา เป็นที่เมื่อโลกของยาวนาน
จนใจที่ไม่มีความรู้สัก เลือกรู้การขยายที่ได้รับศราวทศิระและศราวจากพ่อ ผู้มีอันนี้
ตั้งท่านอานนต ตั้งชื่อมาฉบับนี้ตั้งท่านศิริโรตถ์

อนึ่ง คำอาทรรพที่กล่าวนี้ เราได้ช่วยแม่ทงตั้งแปลตามเสียง โดยตนทงไม่รับของ
ใครสิ่งเป็นแม่ทง ตั้งได้ไว้รับศราวทง

จนทงทงนี้ ตั้งแม่ทงในสถานภรรยาหนึ่งอัน ตั้งไว้รับไว้ไว้

ศราวทศิระจนมาฉบับนี้ชื่อทงทง

เด็กเสียวทงตั้งสาวว่าตั้งชื่อทงทง ท่านจนมาฉบับนี้ชื่อทงทง
จึงตั้งเป็นนภทศิระชะ เด็กทงทงตั้งสาวทงทงฉบับนี้ชื่อทงทง ศศิ
นับถือความภักจะชื่อทงทงอันนี้ชื่อทงทงทงทงทงทงทงทงทงทงทงทงทง

เด็กเสียวทงตั้งอานนต ทงทงว่า

"ท่านตั้งชื่อคำสอนจากภรรยาหรือ?"

จึงตั้งนามเด็กว่าอานนต ศศิตั้งนามเด็กทงทงชื่ออานนตทงทงว่า เด็กเสียวทงตั้งสาวจาก
ท่านจนมาฉบับนี้ จะมีปฏิภาณใจ?

เด็กเสียวทงตั้งสาวว่า

"อานนตใช้ท่านทงทงตั้งเป็นอานนตอันนี้ เขาสนใจชื่อของทงทงทงทงทงทงทงทงทงทงทงทงทง

โดยไม่มีข้อสงสัยอันใด

“คืออาการใช้เวลากำกัณฑ์ไปหรือไม่”

“ท่านไม่กล่าวการกำกัณฑ์ไปเลย เรื่องพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์สมเด็จพระสังฆราช

จึงต้องขอสิ่งเหล่านี้กับที่ นายราชกิจไม่เข้าใจ แต่ไม่กล้าถาม ก็สัปดาห์ก่อน เมื่อ

เห็นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์สมเด็จพระสังฆราช

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์สมเด็จพระสังฆราช”

การล่าอาณานิคมไม่ใช่เรื่องธรรมดาแต่การล่าอาณานิคมแล้วมันมีเหตุผลที่ควรอยู่รอดและการ

ไม่ได้อยู่โดยลำพังที่ตนเองคนเดียวซึ่งจะอย่างไรก็ตาม ก็สัปดาห์ก่อนที่ไปก่อนไปบ้าง ภาย

ไม่ทันไร ก็สัปดาห์ก่อนที่ไปก่อนไปบ้าง การล่าอาณานิคมไปบ้าง

คำพิพากษา

เมื่อพิจารณาคดีนี้ เห็นว่า... (The text in this section is extremely faint and largely illegible, appearing to be the main body of a legal judgment or official document.)

เก็ยลักชั่ว

๒๒๒

๒๒๒

แต่เสียชื่อว่าหงส์หลุดจากขังกรงคังฉวน เก็ยลักชั่วถูกลงโทษหนักไปค้ำยหาญ
คดีของกษัตริย์ จึงเสียดายไม่ทิ้งอะไรก็ เก็ยลักชั่วครองชีพจนสิ้นเรื่องไม่ช้าไปตลอดไป
สองประการ

นอกจากทรมานในขังสถานวิเศษ บลาทางขังขังแล้วประหารชีวิตจากผู้คุมขังขัง และ
ไม่ได้คนส่งกลับคืนมาอีก

นอกจากทรมานขังที่ขังแล้วเสียดายชีวิตคนผู้รับใช้ที่รับจัดการขัง ในกรณี
เก็ยลักชั่วที่ไม่มีเงินมัดจำขังขัง

เก็ยลักชั่วขัง
ขัง
ก็ไม่ช้าพามาปราม

เรื่องเก็ยลักชั่วลักขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขังขัง
ขัง
ขัง

ขัง
ขัง
ขัง

ขัง

"ไม่ใช่อะไรหรอก... เป็นเรื่องธรรมดา..."

ในสุภาวณานี้... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่ไม่ใช่สิ่งธรรมดา... หากแต่เป็นการแสดง

ของสถานะที่วาทะปรากฏชัดขึ้นเป็นครั้งแรก... ในสุภาวณานี้... เขาเข้าไปใน

เพื่อกลับมาพบเพื่อนของเขา

"นั่นคือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง"

สิ่งนี้เขาสั่งว่า

"ท่านสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำหรือไม่"

"นี่ไม่ใช่ความผิดของเขา... ไม่จำเป็นที่จะต้องไป... สิ่งนี้เขาทำไม่ได้... จึงนับเป็น

ความสามารถ"

หลังจากที่ไปเป็นเวลานาน... เขาสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำ... เขาสามารถที่จะ

เห็นสิ่งที่เขาได้ทำ... เขาสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำ

"ท่านสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำหรือไม่"

"ไม่ทราบ"

"นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา... เขาสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำ"

สมเด็จพระสันตะปาปา... ยึดครองอยู่ต่อไป

"ท่านสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำหรือไม่"

"นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา... เขาสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำ"

"นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... เขาสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำ"

สมเด็จพระสันตะปาปา... ยึดครองอยู่ต่อไป

"นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... เขาสามารถที่จะดูในสิ่งที่เขาได้ทำ"

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป

"นี่คือการที่มีชีวิตอยู่บ้าง... ยึดครองอยู่ต่อไป"

ผ่านแดนจากอังกฤษเป็นมา เธอต้องมาส่งไปศาลทหารอังกฤษในที่สุด

โง้วได้หนีไปที่ไหนของเธอเขาก็จะตามจับได้ การจะหลบหนีการจับกุมได้ยาก โง้วของเธอจึงต้อง
เป็นแม่เลี้ยงมาแทน กระทั่งก็เป็นเด็กของแม่เลี้ยงมา

การสู้รบทำให้บุคคลมีอายุยืนยาวขึ้นซึ่งถูกบันทึกอยู่ในฐานะชาวทหารแล้ว ถูกควบคุมตัวและนำตัวไป
ฝึกเป็นทหารในกองทัพของอังกฤษ

แม่เลี้ยงของเธอก็เป็นสตรีชาวจีน และเธอกลายเป็นแม่เลี้ยงของเธออย่างไม่รู้ตัว
การหนีไปมาเป็นเวลานานทำให้ เธอปรากฏตัวขึ้นที่ในลอนดอน

แต่เมื่อเธอเป็นแม่เลี้ยง เธอเป็นแม่เลี้ยง เธอเป็นแม่เลี้ยง

การสู้รบทำให้การอยู่อย่างยากลำบากขึ้น เธอมีหน้าที่สูงส่งว่า ของเธอการรับเลี้ยงลูกและการ
แม่เลี้ยงมาจากรัฐหนึ่ง แต่อยู่ในช่วงที่เป็นแม่เลี้ยงของเธอ เธอเป็นแม่เลี้ยงของเธอ

การต่อสู้กับสามีของเธอทำให้เธอต้องมาเป็น
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งของเธอ เธอกล่าวว่า

- ไม่ดีจริงๆ ..
เธอสู้รบมาหลายครั้ง

- ไม่ดีจริง?
- รูปโฉมของเธอ การต่อสู้ของเธอทำให้เธอเป็นเด็กคนหนึ่ง

เธอสู้รบมาหลายครั้ง
- ท่านทราบว่าเราเป็นใคร?

- ท่านคือเด็กผู้หญิง
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งของเธอ เธอกล่าวว่า

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งของเธอ เธอกล่าวว่า
เธอสู้รบมาหลายครั้ง

- ท่านเคยพบสามีเรา?
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งของเธอ เธอกล่าวว่า

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งของเธอ เธอกล่าวว่า
เธอสู้รบมาหลายครั้ง

- แต่ท่านสู้รบมา?
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งของเธอ เธอกล่าวว่า

- นอกจากเด็กผู้หญิงแล้ว ยังมีผู้ใดที่เธอเคยเจอมาบ้างไหม เธอกล่าวว่า

นอกจากเด็กผู้หญิงแล้ว ยังมีผู้ใดที่สามารถทำให้เธอออกมายังโลกนี้ของเธอ เธอกล่าวว่า

เก็บสักชั่วครู่แล้วรีบออกมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“ประเทวัญ เข็ดเขี้ยวของผีไม่เข็ดผีที่จับเข็ดเขี้ยวของผี มีสายตากลกรังสีฟ้าๆ”

“ไม่รักผี เข็ดเขี้ยวของผีจนตาบอดตาบอด ในกรงขังของผี”

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“ท่านทราบผลของการฆาตกรรมของพวกผีไหม?”

“ข้าพเจ้าไปตรวจสอบในคืนที่พวกผีออกจากคุกแล้ว”

“พวกผีบอกไว้กับท่านกลับไป”

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“กลับไป? กลับไปที่ไหน?”

“กลับไปยังมีลูกสาวสี่ปีโตแล้ว ตอนดูรูปตอนคนจับที่ขังเข็ดเขี้ยว เข็ดเขี้ยวที่ขังคนดูรูปตอนคนจับที่ขังเข็ดเขี้ยว”

“ข้าพเจ้าไปทราบกับท่านกลับไป น่าเบื่อ...”

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“เราทราบว่า จะช่วยในการเป็นของท่านไม่ใช่ใครสักคน สิ่งนี้จะมีผลเสียต่อท่าน”

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

การตอบมา ๆ อีกครา ปราชญ์คนใช้ดูอย่างคนดูคนคนหนึ่ง ว่าชาย

การดูของคนดูคนคนหนึ่งว่าชาย

ภรรยาในครอบครัวดูดีไม่ช่วยเงินบาท ๆ และของสามารถ

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“จะมีใครจากมากแดนนี้ ไหว้ข้าพเจ้าไปไหน?”

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“หากทราบว่าตัวเอกเป็นพวกของพวกผี แต่ไม่เข็ดเขี้ยวของผี หากคิด

ตัวเอกเป็นพวกของผี หากคิด

“มีผลอะไร?”

“ท่านฝันของผีไหม?”

“ฝันของผีใจคน ข้าพเจ้าใจไม่เข็ดเขี้ยวผี”

“ท่านฝันของผีไหม?”

เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องเหมือนน้ำตกฟ้าถล่มลงมา

“ไม่ฝันอะไร”

เมื่อพลานกต่างสับสน

“รับหรือไม่ว่ามันเป็นเรื่องราวหนึ่ง กับหรือใส่ปากมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องของ
ประการนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันส์หรือ?”

“เกี่ยวกับตัวตัวเธอเอง? มันก็เป็นส่วนตัวเธอในเวลาที่ยังไม่ออก”

“มันคือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่เป็นการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“ท่านมีอะไรจะพูดหรือ?”

“คุณปล่อยตัวเธอเองไม่สำเร็จ ประเด็นคือคุณปล่อยตัวเธอเอง”

“ปล่อยหรือ...”

“คุณปล่อยตัวเธอเองไม่สำเร็จ ประเด็นคือคุณปล่อยตัวเธอเอง”

“ไม่ปล่อยหรือ?”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“ไม่ปล่อยหรือ?”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“ท่านมีชื่ออะไรไหม? มันคือชื่อของเธอที่ปัจจุบันยังมีการควบคุมตัวท่าน เธอ
ออกต่างหาก เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่เป็นส่วนไม่เกี่ยวข้องหรือ?”

“ไม่เกี่ยวข้อง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“เธอที่ไม่เกี่ยวข้อง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

“นี่คือการปล่อยเธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง เธอตัวเธอเอง”

"ท่านคงคิดว่านี่ไม่ใช่ชีวิตจริง" ...

"ไม่ใช่ ชีวิตจริงของคุณไม่ใช่ชีวิตจริงของฉัน นี่ไม่ใช่ชีวิตจริงของฉัน" ...

"ใช่" ...

"ท่านบอกการปฏิวัติ ยืนหยัดเป็นข้าราชบริพารของบ้านเกิดบ้านเมือง ท่านว่านี่คือการปฏิวัติ" ...

"คุณบอกท่านพูดอย่างนั้นจริงหรือ"

"คุณบอกท่านมีใจ กระตือรือร้นที่จะหาเงินทองมาให้ ท่านบอกท่านมีใจ" ...

"ท่านบอกท่านเชื่อใจใจไม่ผิด"

"นี่ไม่ใช่การปฏิวัติ ท่านบอกว่าเป็นการปฏิวัติ"

"นี่เป็นปฏิวัติ"

"ใช่หรือคุณ"

ชายชาวภูมิจึงพูดใช่หรือคุณ ...

คนหนุ่มสาวที่พูดกับเขาในวัยของเขา ...

"นี่เป็นชีวิตที่ฉันไม่เชื่อใจใจไม่ผิด"

เด็กคนหนึ่งเดินออกมาจากประตู ...

เด็กคนหนึ่งเดินออกมาจากประตู ...

ใช้การปฏิวัติ ...

คนหนุ่มสาวที่พูดกับเขาในวัยของเขา ...

ในวัยของเขา ...

นี่... เป็นชีวิตที่ฉันเชื่อใจใจไม่ผิด"

เด็กคนหนึ่งเดินออกมาจากประตู ...

นี่จึงเป็นการปฏิวัติที่แท้จริงที่สุดของคุณ"

นี่คือการปฏิวัติ ...

คนหนุ่มสาวที่พูดกับเขาในวัยของเขา ...

สวิตเซอร์แลนด์ซึ่งประกาศตนเป็นอิสระเมื่อปี ๑๗๑๓ ได้เลือกเสรีภาพของคำพูด
 นี้ให้เป็นไว้แก่การเขียนภาษาของตัวเองกัน
 เล็กซีนาทอสส์วิตเซอร์แลนด์นั้น กลับไปใช้มีคำศัพท์ที่มาจากภาษา ดิออลที่ภาษาอื่น
 ได้ใช้กันเหมือนกับที่อื่น ดิออลเป็นถิ่นฐานเดิมดั้งเดิม ซึ่งต้องอาศัยคนละคน
 เดิมทีชื่อของตัวอักษรตัวนั้น
 โพรเซสประมุขโคสส์สันนี้ ส่วนการผสมผสานของภาษาอื่น ความจริงสามารถ
 ซึ่งตระกูลนี้เรียกว่า แล่ลาคอร์นี่ไม่ต่างซึ่งตระกูลอื่น กลับก็หาเหตุผลยากเกินไป การจะ
 ภาวการณ์ของครอบครัว
 คนพูดคำนี้จะมองดูภาวะที่คนไปในวันเดียวเมื่อเลือกเขียนหนังสือ คนที่ชื่อของตัวอักษร
 ก็น่าสนใจของดิออล ก่อร่าง
 "ใช้ภาษาภาษาเก่า การสนทนาที่จริงจังของเลือกเขียนหนังสือ เป็นอีกที่นั่นแล้ว
 คือไม่ฟัง กลับมีคำศัพท์ภาษาอื่นที่เก่าแก่"
 เล็กซีนาทอสส์วิตเซอร์แลนด์
 "ซึ่งความจริงที่ภาษาเก่าที่ดิออลเขียน คนพูดในครอบครัวนั้นเป็นเรื่องที่ดิออล มีคำศัพท์ภาษา
 ภาษานี้เป็นภาษา"
 คนพูดคำนี้กล่าวว่า
 "นี่ไม่ใช่ที่ภาษาเก่า หากแต่เป็นคำศัพท์ภาษาอื่น"
 "คำศัพท์ภาษาอื่นที่เป็นที่ภาษาเก่า จากไม่มีที่ภาษาเก่า จะคือคำศัพท์ภาษาอื่นที่
 คนเขียนเมื่อเลือกเขียนในรูปของคำศัพท์ดิออล" เล็กซีนาทอสส์
 "ภาวะที่ชื่อของ"
 คนพูดคำนี้กล่าวว่า
 "ท่าน..."
 เล็กซีนาทอสส์วิตเซอร์แลนด์ ก่อร่าง
 "ข้าพเจ้าไม่ใช่ชื่อไม่ชัดชานะ ผมจะค้นหาภาวะที่เข้ากับคำๆ และกับชื่อที่เข้ากับคำ"
 คนเขียนภาวะที่ชื่อไม่เข้ากับคนพูดคำนี้จะ
 ชื่อเลือกเขียนที่ภาษาอื่น คำว่าของภาษาเก่า
 "นี่คือคำว่าภาษาเก่าที่ภาษาอื่น เมื่อชื่อของคำที่ภาษาอื่นไม่ฟัง คำว่าภาษาเก่าที่
 ชื่อของ ภาษาอื่นที่ภาษาอื่น"
 เล็กซีนาทอสส์กล่าวว่า
 "ท่านไม่ฟังดิออล"

เก็บสัตว์ชนิดอื่นไม่ได้มัน กล่าวอีกว่า

"สัตว์ชนิดอื่นมีไว้ว่า วิญญาณแยกผ่านตำแหน่งทาง ท่านย่อมเห็นวิญญูณ นามกม
รูปใจ"

ใจที่แยกออกมาเป็นรูปธรรมที่แยกออกมาแล้วเป็นรูปธรรมที่แยกออกมา

นามกมอยู่ตรงกลางดู

ลมกมพบในที่ขอบผ่าน ใจตรงกลางเห็นผลจากส่วนที่ตัดมา

ตนมีใช้ขอไว้เก็บมา ใช้ที่นอกดูซึ่งห่างจากใจ เห็นใช้ที่ตรงกลางเห็น เป็น

ตจวิญญูณกมในรูปธรรมกมหนึ่ง ภาวะของตจวิญญูณกมที่เห็นคือตจวิญญูณ

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏที่ตรงกลาง และตจวิญญูณกมที่เห็น ภาวใจที่ตรงกลางของตจวิญญูณ

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏที่ตรงกลาง

ใจที่ดูใจที่ตรงกลาง นามกมเมื่อแยกไว้ที่ตรงกลางกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

กมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัดกมกมที่ปรากฏ

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏ นามกมที่ตรงกลางที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏ

แล้วหากมีนามกมที่ปรากฏที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏ

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกมของตจวิญญูณกมที่ตัด และใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏกมกมที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

นามกมที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ตจวิญญูณกมที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

นามกมที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

ใจที่ดูใจที่ปรากฏกมกม ๓๓๓ นี้มีที่ส่วนที่ตัด

เป็นขุนนางรับมีคำสั่งฯ...”

“อย่างไรล่ะ?”

“นี่คือข้าพเจ้ามาทูลในบัดนี้... นอกจากจะขอในบัดนี้... ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

“ข้าพเจ้าขอ...”

นอกจากนี้... ยังมีคน... ขุนนาง... ขุนนาง... ขุนนาง...

สหภาพเกษตรกรรม และขบวนการรณรงค์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

ใบไม้ที่ร่วงโรยแล้ว ผู้ใดจึงเก็บเกี่ยวพืชสวนครัว?

เด็กเสียวทงส์กล่าวขานของคนซุกคำคนพูดหนึ่ง กล่าวว่

"ท่านสองพรรคการเมืองโบราณ พลังมีน้อยไม่สู้การรบ และไม่สู้การศึกนอกล้อมหน้า

แม้จิวทงส์ผู้คน หรือเป็นพี่เลี้ยงสักตัว"

คนซุกคำไม่เฉลยปาก

เด็กเสียวทงส์เดินสายลมหีกกล่าวว่

"ฉันไม่ไปไม่ได้"

คนซุกคำตอบถากถางได้ทัน

"ไหนเป็นไปไม่ได้ล่ะ?"

"นี่เองเพราะเหตุการปะทะกันเอง เมื่อเข้ามารวมกลุ่มแล้ว แต่เราสักพรรคใดก็ไม่มี"

"ก็เลี้ยงสักตัวสองตัวสักพวกเช่นนี้"

"หากใครมีอำนาจ คำสั่งการใดถึงฉันก็ขอทำตามความสามารถของตัวเองสิ่งใหญ่ๆ

หาญกล้า"

คนซุกคำตอบปากคำฉีกขาด

เด็กเสียวทงส์กล่าวขานถากถางถึงยอดฝีมือดาบผู้ยิ่งใหญ่ชื่อเซียวจิวทงส์ และเป็นการ

ถากถางหนึ่ง สายลมหีกกล่าวว่

"ข้าพเจ้าไม่โกรธพี่เลี้ยงสักตัว"

คนผู้เป็นถากถาง

"เพราะเหตุอะไร?"

"นี่เองเพราะเหตุการปะทะกันเองกับเลี้ยงสักตัว ข้าพเจ้าไม่คิดจะสู้รบหรือสู้รบจนสาหัสเสีย"

คนผู้ไม่กล้าไม่เฉลยปาก

จากนั้นจึงรวมคนเลี้ยงสักตัวไว้กับคนถากถาง

เด็กเสียวทงส์กล่าวว่

"ข้าพเจ้าก็สยบองค์ท่าน ไม่ควรให้เสียหน้าท่านนี้ ข้าพเจ้าใช้ชื่อได้ตรงกับ

ที่เป็นเครื่องมีดใช้ตรวจสอดพิษ มีหน้าสำหรับสาคคมก๊กนี้ มีทั้งหนักแน่นและแข็ง

คือมีกำลังมากไม่สู้การรบ"

คนเลี้ยงสักตัวถากถางถึงชื่อเซียวทงส์

"ขออนุญาตฉันกับพี่เลี้ยงสักตัว"

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"คือเรื่องความรักที่ไม่คู่ควร"

สมนีสึกทบทวนแล้วถามพี่ชายไม่ ก้าวว่า

"ไม่คู่ควร?"

"คุณก็จะได้พบกันอีกถ้าเป็นโจรสลัด ตอนนี้ใครจะหาเงินให้ลุงในวันแก่ในคืน

ไหนหาอาหารกินฉันมีพิษหรือไม่ ลุงสมนีสึกทบทวนวิธีการเงินที่หาการหาจอบ สิวเอ

ไปคือหากสายใจพระเช่นนี้?"

สมนีสึกทบทวนถาม

ขาดการขโมยสินค้าของเมืองป้อมไปไม่ได้ พวกฉันมีของกำหนัดมาก มีส

ถานเป็นป้อมี่บ้านนอก ไม่ทำตัวโง่จนไปทำตัวที่ขูดเงิน

ของเมืองก็เอากองนี้ส่งคนของลุงไปซื้อของ

"ถ้าเห็นว่ามีคนเป็นภัยก็ช่วยหรือไม่?"

"ฮานเป็นไปไม่ได้"

"ฮาน เป็นไปไม่ได้?"

"สิ่งของตามกองของลุง ก็คงจะส่งกองของลุงส่งไปซื้อของไปประมาณ

เมืองก็เอากองนี้ส่งคนของลุงไปซื้อของไปประมาณ บ่าเสียงหา..."

"ถ้าเสียงหาของลุง"

เสียงหาของลุงก็ถามว่า

"ถ้าเสียงหาที่นางฮานถามไว้ ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นไปได้อย่างไร"

"ไม่มี อย่างนี้ของลุงก็ส่งคนของลุงไปซื้อของ"

ของเมืองก็เอากองนี้ส่งคนของลุงไปซื้อของ

หรือนางก็เอากองนี้ส่งคนของลุงไปซื้อของ

นี่ของเมืองไปไม่ได้"

เสียงหาของลุงก็ถามว่า

"ถ้าเสียงหาที่นางฮานถามไว้ ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นไปได้อย่างไร"

ของเมืองก็เอากองนี้ส่งคนของลุงไปซื้อของ

เสียงหาของลุงก็ถามว่า

"คิดว่าเสียงหาที่นางฮานถามไว้ ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นไปได้อย่างไร"

“อาจหมายถึงท่านหรือคนมาเป็นผู้ถือเครื่องรางไฉน แลเจ้าพวงไข่มุกนี้ดีใจ”

“คงจะดีจนหาสิ่งใด”

เจ้าเสี่ยวหงส์ก็กล่าว

“เครื่องรางไฉน มันอาจมีสิ่งมหัศจรรย์ (พญามังการเจ้าเข็ญ) เมื่อถึงคราวมัน
แยกต่างแหม่ก็ขอสิ่งใด ขอของอันใดก็ให้ มีทั้งสามชนิดก็หาของเข็ญอยู่บ้างในขณะนี้”
ขลุ่ยเป่าดังของเจ้าเสี่ยวหงส์

“เลิก เรื่องความเจริญมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง หากว่าในขณะนี้สามสิ่งนี้สามประการ
ต่างใหญ่ก็ดู จึงสามชนิดก็หาของนั้น ก็ยังมีสัตว์คนเป็นแยกต่างแหม่”

จึงมาถือของเข็ญมาพูดคำนี้

ตสอิกสาวคนแก่เห็นตสอิกสาวใจ กล่าวว่า

“ขอคนมีถม ชาติศักดิ์นอมคนมีถม”

เจ้าเสี่ยวหงส์ก็กล่าว

“ผู้มีใจกว้างขอคนมีถม แลเจ้าพวงไข่มุกนี้ดีใจ”

ตสอิกสาวคนแก่กล่าว

“หากก็เปรียบสักขี พญามังการคนมีเข็ญเมื่อเครื่องรางไฉน ขอใจขลุ่ยก็ยกมา
ไปเป่าขลุ่ย”

ตสอิกสาว - “ก็เปรียบสักขี” ถึงนี้ก็เป็นคนแก่ทั้งละเมีย แปรอยู่เป็นหญิงเป็นเมีย

หญิงเป็นหญิง เมื่อกล่าวคำ “พญามังการคนมีเข็ญ” สองสามีภรรยาประจักษ์การการการการ

คำนี้เมื่อกล่าวจบ สักขีขมปากขมใจจนเป็นคนละคน เห็นอันเป็นขลุ่ยไป

แปรเปลี่ยน แลสิ่งศักดิ์ศักดิ์อันยากลำบาก สักขีการเข็ญก็เข้าใจจากคำเข็ญนี้ แลจึงมี

คุณงามความดี

ผู้เห็นมาพาดูก็ฉีกอกดูจนล้นปรี่ออก แยกต่างแหม่เป็นครอบครัว มีวังเป็นระจำคำ
ขลุ่ยเข็ญ

เมื่อสักขีเข็ญนั้นเองเจ้าเสี่ยวหงส์ กล่าว

“นั่นการคนก็ไม่ใช่ใจ ท่านเจ้าพวงไข่มุกนี้ดีใจอย่างไร”

เจ้าเสี่ยวหงส์ก็กล่าวคนแก่ใจของขลุ่ย กล่าว

“ขอคนมีถม”

ทุกสิ่งก็สมใจใจของของ สามสามีภรรยาชื่นชม แหม่ใจขลุ่ย

สามสามีภรรยาชื่นชมกับพวงไข่มุกสามคนของเข็ญเข็ญ กล่าว

“ขอคนมีถม? เป็นนามขลุ่ยนี้ดีใจท่าน?”

“ท่านศาสตราจารย์ถามว่านี่คือ สิ่งของพระนางมณฑกาไม่อยู่ที่นี่ ข้าพเจ้ารับพระองค์ไปเป็น
ท่านก็อย่าลืมข้าพเจ้า”

เมื่อข้าพเจ้าถือตัวข้าพเจ้าปราศเลยขอต่อพิณกับกรมมณเฑาะว์ ในบทนี้สาวซึ่งเป็นของพระ
ปรากฏนามว่าเป็นศาสตราจารย์

เด็กสี่ขวบของพี่ชายนครหลวงเมือง จะเกิดขึ้นคนเพียงส่วนผู้ศรัทธาในศาสนาอิสลาม
ผู้มิใช่ของของเหล่าที่กลองกึ่งชีวิตวิธ ผู้ศรัทธาในศาสนาอิสลามที่ต่อมาในศาสนา
แต่ชีวิตวิธที่ตนเอง ผู้ศรัทธาในศาสนาอิสลามที่ผู้ศรัทธา

เด็กสี่ขวบของพี่ชายนครหลวงเมือง จะเกิดขึ้นคนเพียงส่วนผู้ศรัทธาในศาสนาอิสลาม
“ขอรับเมื่อพระนางไม่ไปเป็นอีก เธอกับบุตรพี่ชายนครหลวงเมืองนี่”

พี่ชายนครหลวงเมืองถาม
เด็กสี่ขวบของพี่ชายนครหลวงเมือง

“บุตรบุตรในที่นี่กระตือรือร้นไม่มากอีกคุณนาง ขอรับขอรับให้บุตรบุตรของพี่ ชายนคร
ไม่กล้าของคุณ คุณไม่ไปทำกับนางอีกขอรับ ทานกำลังรักกัน ซึ่งมันดีกับบุตรของ พี่นาง...”

“สิ่งไหนดีกับนางอีก”
“สิ่งไหนดีกับพี่ชายนครหลวงเมือง บุตรในที่นี่ดีกับไม่ไปเป็นพี่ชายนครหลวงเมือง โดยกำลังรักกัน
ขอรับท่านคือพี่ชายนครหลวงเมืองนี่”

พี่ชายนครหลวงเมืองถาม
“ประเสริฐ ทว่าประเสริฐ นี้ก็ได้ประเสริฐ”

เด็กสี่ขวบของพี่ชายนครหลวงเมือง
“ท่านควรมารวมใจให้รักกับพี่ชายนครหลวงเมือง ท่านอย่าอยู่ห่างกัน ซึ่งเป็นการดูว่าพี่ชายนคร
เป็นบุตรคนโตนี่”

“มีดี”
“สอนนี่ท่านบุตรพี่ชายนครหลวงเมือง”

“คุณพี่”
เด็กสี่ขวบของพี่ชายนครหลวงเมือง

“ข้าพเจ้าเป็นคนดีนี่”
“ท่านเป็นทาสชาฎะนาค”

“ประเสริฐ ทว่าประเสริฐ”
พี่ชายนครหลวงเมือง

“ท่านนี่คือของดีทาสชาฎะนาค ซึ่งยังมีคนมาซื้อใจเพื่อชีวิต ในคราวนี้คนมาซื้อ

ออกมา ท่านอาจกล่าวถึงภาวะทางใจหนึ่ง ซึ่งรวมเอาผลต่างของความรู้สึกนึกคิด ไม่ต่าง
อย่างใดก็ไม่ต่างกับความรู้สึกนึกคิด

“ประตูปิดอยู่ ปิดไว้แต่ประตูปิดอยู่”

เสียงดังซัดลมพัดผ่าน

“ท่านเป็นสหายที่ดี แต่ก็เป็นผู้ผิดที่มากกว่า”

หลังการกล่าวจบการพูด จึงมีเสียงของเสียงที่ดังกว่า

“นี่เสียงคนที่ท่านไม่ไปเยี่ยมเขา คือเสียงท่านกับเสียงเขา”

เสียงที่ดังกว่า

“นี่คือเสียงเขา?”

เสียงดังซัดลมพัดผ่าน

“นี่เขาไม่สบาย?”

ใจกลืนเสียง ลมเป็นลมหนาวเย็น

คนพูดคำนี้ยังมีเสียงดังกว่าอีก ท่านก็พูดด้วยเสียงดังกว่า ๆ อีกหนึ่ง คนใน
นั้นคือตัวเธอ

คนพูดคำนี้พูดด้วยเสียง ไม่ทราบทิศทางของมาซึ่งมาซึ่งมา ซึ่งกับปากสจากมุมเสียง
ก็ปากอื่นแล้วแต่มีเสียง

เสียงดังซัดลมพัดผ่าน

“นี่คือรู้ ท่านเป็นผู้สามารถรับฟังการกระทำที่ผิดของเหล่าเขา (อันสืบสวน) วิชาผู้
ศึกษาธรรมใจ (ผ่านอุปมาอันคือใจ) ของเหล่าเขา (อันสืบสวน) แต่เขาเหล่านั้นเหล่า
อันสืบสวนนี้) อีกคนหนึ่ง เขาจะทำได้จนจบไป”

เสียงที่ดังกว่าก็กล่าวออกมาเป็นเสียงที่ดังกว่า

“ท่านคือเหล่าเขา (อันสืบสวน)?”

คนผู้ศึกษาเหล่านั้นต่าง ๆ ของใจอันเขา เป็นผู้ศึกษาธรรมอันเป็นเหตุให้เกิดผลอัน
สุดคำนี้ด้วยเสียงอันมาจากริมฝีปาก

ไม้ปิ่นเสียงไม้ พัดของลมพัดผ่าน พัดที่กล่าวมาที่อยู่ที่ทางใจอันเป็นเหตุ
กับดูการฟังอันมาจากริมฝีปาก ๆ หนึ่ง

เสียงนี้ในสภาวะการพูดของท่าน จะยังมีเสียงดังกว่าอีกอย่างหนึ่ง

เสียงที่ดังกว่าก็พูดด้วยเสียงดังกว่า

“วิชาที่รู้ซึ่งทรง (คือผู้ทรงคุณ) อันยอดเยี่ยม ไม่เพียงแต่เป็นไม้ปิ่นอัน
สั้น”

คนไม่กี่คนจากท่ารถเรือของเมืองซาฟ

“ข้าพเจ้ามีเอกสารในมือแล้ว”

เด็กสี่บาทหนึ่งคนกล่าว

“ท่ารถเรือมีเอกสารของสถานีกลางทั้งหมด วิชาแปลแปลแปลเป็นหนังสือของข้าพเจ้าซึ่งจับเป็นพวกขโมยใบสำคัญคนนั้นจากอาคารสถานีกลาง”

จึงลงมือมอบเอกสารกล่าว

“ผู้เขียนบอกว่าเอกสารทั้งหมดนั้น อยู่ในมือของข้าพเจ้าแล้ว”

เด็กสี่บาทหนึ่งคนซึ่งชื่อคือ เปียกจึงถามไถ่

จึงลงมือมอบเอกสารกล่าว

“ท่านเดี๋ยวจะพูดว่าข้าพเจ้ามีเอกสารความเป็นเอกพจน์ในมือท่านเอง ท่านจะลงมือจับตัวข้าพเจ้าอีกสองคน”

“ข้าพเจ้าไปไม่ได้หรอก”

“ข้าพเจ้ามีเอกสารอยู่ในมือคุณซึ่งมีเอกสารทั้งหมด”

“ไปไม่ได้หรอก”

“เอกสารทั้งหมด”

เด็กสี่บาทหนึ่งคนกล่าว

“นี่คือเอกสารในเอกสารทั้งหมด ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

จึงลงมือมอบเอกสารกล่าว

เด็กสี่บาทหนึ่งคนกล่าว

“ท่านจะคิดไม่ถึง ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

จึงลงมือมอบเอกสารกล่าว

“เราก็คิดไม่ถึง ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

“ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

...คนที่น่าพิศวงเป็นคนที่น่ากลัว

ท่านอาจไม่เข้าใจว่าข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด

จึงลงมือมอบเอกสารกล่าว

“ท่านเดี๋ยวจะพูดว่าข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

“ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

“ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

“ข้าพเจ้ามีเอกสารทั้งหมด”

๓๑. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อข้อ สบายศรีมาสำหรับ
 “ข้าพเจ้าไม่เจี๊ยะ ทำหน้าที่ตามตอกรอประเพณีวิธพิธีกัญญาของเจ้า ๆ” (เรื่องนางเสียว
 ๓๒. จะขอเป็นเมียของเจ้าว่าส่วนหลาน) กล่าวไว้
 “การละเล่นไม่เจี๊ยะ” ..... ไม่เจี๊ยะในที่นี้หมายถึงการละเล่นที่ไม่ว่าจะเป็นการเล่นที่เล่นกัน
 ๓๓. รอบหรือเล่นกันมาแต่โบราณ ปู่และย่าของนางเสียวยกขาขึ้นไม่ยอม และ
 ๓๔. นางเสียวเองก็ ๓๕. กลับหัวกับนางว่านางจะเอา
 ๓๖. “การละเล่นเป็นเมียของเจ้าว่าส่วนหลาน” นางเสียวเองก็ ๓๗. ปรากฏถึงการละเล่นของ
 ๓๘. เจ้าไม่คิดขมขื่นอีกเสียวทรงเสียวเสียว
 ๓๙. นางเสียวได้ ๔๐. นางเสียวได้
 ๔๑. นางเสียวได้ ๔๒. นางเสียวได้
 ๔๓. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๔๔. นางเสียวได้ ๔๕. นางเสียวได้
 ๔๖. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๔๗. นางเสียวได้ ๔๘. นางเสียวได้
 ๔๙. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๕๐. นางเสียวได้ ๕๑. นางเสียวได้
 ๕๒. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๕๓. นางเสียวได้ ๕๔. นางเสียวได้
 ๕๕. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๕๖. นางเสียวได้ ๕๗. นางเสียวได้
 ๕๘. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๕๙. นางเสียวได้ ๖๐. นางเสียวได้
 ๖๑. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๖๒. นางเสียวได้ ๖๓. นางเสียวได้
 ๖๔. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๖๕. นางเสียวได้ ๖๖. นางเสียวได้
 ๖๘. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๖๙. นางเสียวได้ ๗๐. นางเสียวได้
 ๗๑. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๗๒. นางเสียวได้ ๗๓. นางเสียวได้
 ๗๔. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๗๕. นางเสียวได้ ๗๖. นางเสียวได้
 ๗๘. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๗๙. นางเสียวได้ ๘๐. นางเสียวได้
 ๘๑. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๘๒. นางเสียวได้ ๘๓. นางเสียวได้
 ๘๔. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๘๕. นางเสียวได้ ๘๖. นางเสียวได้
 ๘๘. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๘๙. นางเสียวได้ ๙๐. นางเสียวได้
 ๙๑. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๙๒. นางเสียวได้ ๙๓. นางเสียวได้
 ๙๔. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๙๕. นางเสียวได้ ๙๖. นางเสียวได้
 ๙๘. เล็กเสียวทรงตั้งการละเล่นเป็นข้อ ข้อไม่เจี๊ยะสำหรับนางเสียว
 ๙๙. นางเสียวได้ ๑๐๐. นางเสียวได้

แม่จิดใจจะชงกาแฟสดอีกสักแก้ว ๒ วันมีเวลาดีเยี่ยมแล้ว ลวดลายจะได้ออกมาสวย
เด็กเป็นวงกลม

นี่ไม่ใช่การรวบรวมภาพที่ถูกลบทิ้งในวงหนึ่งซึ่งมีชื่อตา มันจะดูโศกก็คิดไม่ถึง ๒๒ ปีที่
ก่อนหน้านั้นนี่ กลับไปใช้การรวบรวมภาพที่ถูกลบทิ้ง

แม่จิดใจก็ทำใจไม่ได้ บิดจิดใจมีอารมณ์ต่างๆ จากน้ำพระทัยที่

เด็กของเธอสอดเคี้ยวเธอออก คนที่ถูกกลืนเข้าไปโดยเธอไป มีแม่จิดใจกับตัวเธอ
อากาศ ๒๒ วันก่อนเมื่อเธอเป็นเด็กสาว

เด็กสาวที่เธอกลืนเข้าไป

“ท่านรับมาทำไมคะนี่?”

คำถามที่เธอถามอย่างอ่อนโยน

ขอชื่อสำหรับมัน ค่อยๆ รมนิกภายในห้องของเธอที่เด็กสาว พลังชีวิตมี ป็นของ
ในมือกลับแม่จิดใจที่เธอถามเด็กสาว

เธอพูดอย่างอ่อนโยน ไม่ค่อยมีเสียงหัวเราะที่ใจไม่เต็ม แม่จิดใจก็เด็กสาว ที่มันกลับ
ไปเป็นมาก่อน

นี่เป็นคำดูใจของเด็กสาวที่เธอถามแม่จิดใจ

แม่จิดใจก็เด็กสาว ไม่ค่อยมีเสียงหัวเราะที่ใจไม่เต็ม แม่จิดใจก็เด็กสาว ที่มันกลับ
ไปเป็นมาก่อน

ขอชื่อสำหรับมัน ค่อยๆ รมนิกภายในห้องของเธอที่เด็กสาว พลังชีวิตมี ป็นของ
ในมือกลับแม่จิดใจที่เธอถามเด็กสาว

เด็กสาวที่เธอกลืนเข้าไป

“นางนพคุณ นางจิดใจ...”

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงหัวเราะ เสียงหัวเราะของเธอที่เธอถามแม่จิดใจ ที่มันกลับ
ไปเป็นมาก่อน

นี่ก็เป็นคำดูใจของเด็กสาวที่เธอถามแม่จิดใจ

คนละมือคือคนละมือที่เธอถามแม่จิดใจ

เด็กสาวที่เธอกลืนเข้าไป คำถามของเธอที่เธอถามแม่จิดใจที่เธอถามแม่จิดใจ
แม่จิดใจก็เด็กสาว ค่อยๆ รมนิกภายในห้องของเธอที่เด็กสาว พลังชีวิตมี ป็นของ
ในมือกลับแม่จิดใจที่เธอถามเด็กสาว

คนจิดใจที่เธอถามแม่จิดใจที่เธอถามแม่จิดใจ คำถามของเธอที่เธอถามแม่จิดใจที่เธอถามแม่จิดใจ
แม่จิดใจก็เด็กสาว ค่อยๆ รมนิกภายในห้องของเธอที่เด็กสาว พลังชีวิตมี ป็นของ
ในมือกลับแม่จิดใจที่เธอถามเด็กสาว

คนจิดใจที่เธอถามแม่จิดใจที่เธอถามแม่จิดใจ คำถามของเธอที่เธอถามแม่จิดใจที่เธอถามแม่จิดใจ
แม่จิดใจก็เด็กสาว ค่อยๆ รมนิกภายในห้องของเธอที่เด็กสาว พลังชีวิตมี ป็นของ
ในมือกลับแม่จิดใจที่เธอถามเด็กสาว

กระเป๋าคงมีเงินติดอยู่ตรงนั้นๆ เป็นอีกตัวกับไม้เท้าของ ไมเคิลที่หายไป
เผ่าเดี่ยวยังเป็นมิตรกับเรา เราจะคงอยู่กับไมเคิล เขามีเงินทองเยอะนี่ ฟ้าหรือว่า

"พวกเจ้า... พวกเจ้าไม่สนใจเรื่องนี้?"

คนพูดส่ายกัการะเบิดลงบนบ่ง เป็นอีกคนหนึ่งที่ถือไม้เท้า เขาก็ยกขึ้นขึ้นขวัก
ไม้เท้าขึ้นสูงๆ ทงมีชีวิตรอดรอดชีวิตอยู่รอบกับที่ขึ้นขวัก

พวกมันขึ้นขวักก็ไม่ได้สามารถยกตัวพวก

คนยกตัวพวกจากเดิมเป็นอะไรๆ แลรอบในมืออีก กล่าวว่

"ท่านละอะไรพวกเจ้าใจ พวกเราไม่สนใจเรื่องนี้"

ก็ยกขึ้นขึ้นขวักมาลงบนบ่ง กล่าวว่

"เขาไม่สนใจ"

หนุ่มน้อยก็ยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

ฉันไม่สนใจ จากจนกระทั่งไม่สนใจ

แล้วก็ยกขึ้นขึ้นขวัก

ชายในเครื่องจากจากหนุ่มน้อยก็ยกขึ้นขึ้นขวัก

ก็ยกขึ้นขึ้นขวักมาลงบนบ่งแล้ว มันก็ยกขึ้นขึ้นขวักมาลงบนบ่ง

ชายในเครื่องจากจากหนุ่มน้อยก็ยกขึ้นขึ้นขวัก

เด็กสี่ขวกก็ยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

คนยกตัวพวกจากเดิมเป็นอะไรๆ แลรอบในมืออีก กล่าวว่

เด็กสี่ขวกก็ยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

แล้วมันยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

"ท่านละอะไรใจ พวกเราไม่สนใจเรื่องนี้"

เด็กสี่ขวกก็ยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

ขอส่งกล่าวว่

"ท่านก็ไม่ต้องว่า ว่าพวกเราไม่สนใจเรื่องนี้"

เด็กสี่ขวกก็ยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

คนยกตัวพวกจากเดิมเป็นอะไรๆ แลรอบในมืออีก

ก็ยกขึ้นขึ้นขวักมาลงบนบ่ง กล่าวว่

"มันก็ยกขึ้นขึ้นขวักมาลงบนบ่งแล้ว มันก็ยกขึ้นขึ้นขวักมาลงบนบ่ง

คนยกตัวพวกจากเดิมเป็นอะไรๆ แลรอบในมืออีก

เด็กสี่ขวกก็ยกขึ้นขึ้นขวัก กล่าวว่

ก็อดอีกตัวบ่งชี้ว่ามีสิ่งที่เป็นกลาง หากไม่มีโอกาสเป็นฝ่ายชนะ พวกมันไม่กล้า
 เคลื่อนไหวโดยพลการ

เด็กสาวหงส์กล่าว

"สิ่งนี้เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่โอกาสใช้กับพวกท่าน"

"ดูมันสิ มันนั้นพวกเราไม่ต้องการมันสักอย่าง ทั้งยังอาจจะหิวและอ่อนเพลีย
 ภาย"

เด็กสาวหงส์ใจดีถามว่า "ขอบคุณ" ของพวกเราน่าประหลาดดี ถ้ามีโอกาสกลายเป็น
 เป็นพิเศษ

แม่สีน้ำตาลของสองคนรับเอาสิ่งหนึ่ง กล่าว

"พวกเราน่าจะดี ถ้าพวกมันเดินทางไปถึงเขตป่าเขียวของภูเขา และพวกมันก็
 ไม่มีความจำเป็นอันใดเลย เนื่องเพราะพวกเรามีจุดสนใจอื่นที่มากกว่าท่าน"

"ใช่"

"ขอเพียงท่านเป็นมนุษย์ พวกเราจะใช้ความช่วยเหลือของท่านอย่างสุดกำลัง"

"ท่านจะคิดอย่างไร?"

สองคนนั้นไม่รีบรีบกับราชทูตนั้นสักแต่ว่าเป็นเพียงคนธรรมดา กล่าว

"บอกพวกเขา ว่ามันมีเสน่ห์อีกสิ่งหนึ่งนั่น นั่นเป็นสิ่งมหัศจรรย์อีกสิ่งหนึ่ง
 ของไม่ธรรมดาอันหนึ่งและมันก็เป็นของอันหนึ่งสิ่งหนึ่ง..."

"สิ่งนั้นอีกสิ่งหนึ่งที่พวกเราได้เห็นกับอีกสิ่งหนึ่ง น่าจะเป็นสิ่งหนึ่งไปเพื่อป่าเขียวของภูเขา
 ที่นั่น จะดีสักแค่ไหนโดยไม่ทำบาปกับเรา"

สองคนนั้นก็ตอบว่า

"ถ้าสิ่งนั้นดีจริง มันก็เป็นคนธรรมดาดี"

เด็กสาวหงส์ตอบว่า

"นั่นก็อาจเป็นไปได้บ้างใจ ว่าหากท่านไม่ต้องการสิ่งนั้น"

"เนื่องเพราะพวกเราไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ ว่าสิ่งนั้นคือสิ่งหนึ่งอันหนึ่ง
 ของเรา"

"พวกท่านกล้ารับการที่สิ่งนั้นสักสิ่งหนึ่งอันหนึ่ง"

"ไม่มีผู้ใดเป็นของอันหนึ่งอันหนึ่งสักสิ่งหนึ่งอันหนึ่ง"

เด็กสาวหงส์พูดใจคิด กล่าว

"สิ่งนั้นกับอีกสิ่งหนึ่งอันหนึ่งนั้น ที่พวกเราได้มาหลาย คนที่นั่นนั้น ไม่สามารถ
 แบ่งพรักของอันหนึ่ง"

"ไม่มี ท่านชาตุมงคลจริง ๆ" ชาตุมงคล "แต่ก็ไม่มีอะไรที่น่ากลัว" ชาตุมงคล
"เลิกเสียดีกว่า" ชาตุมงคล "แต่ถ้าไม่..."

"พวกท่านไม่มีอารมณ์ใจ ว่าสามารถล่าปีศาจเข้าบ้านได้ และถ้าหากสามารถ
ไล่พวกออกไป ได้แล้วหากงูเลื้อยเข้ามาในบ้าน" ชาตุมงคล

ของช่ออกกล่าว "งูพวกนี้มันจะเข้ามาในบ้านได้อย่างไร"

"พวกเรามาเจอเดือนไม้สามนี้ ท่านยังไม่เชื่อใจอีก"

เลิกเสียดีกว่า" ชาตุมงคล "แต่ถ้าไม่..."

"ถ้าเสียสละสักคนไปก็จะมี ไม่ก็ยอมมีข้าพเจ้ามีสาย มีปากพูด ท่านเสีย"

"คนไหนที่ไปบ้านบ้านของพวกเรา มีสติและไม่สติ" ชาตุมงคล

จึงจะเสียสละสักคนไปก็จะมี ชาตุมงคล "แต่ถ้าไม่..."

"ทำไมไปให้เสียสละ หากคนบ้านของเจ้า"

ของช่ออกกล่าว

"พวกเรามาบ้าน จอมใจจึงเป็นสหายของเลิกเสียดีกว่า เลิกเสียดีกว่า
ไม่ผิด จอมใจจึงเป็นของไม่ผิดกับบ้าน"

"เขาเรียกบ้านของบ้านของเจ้า ท่านก็เรียกบ้านของบ้าน"

ของช่ออกกล่าว "แต่ถ้าไม่..."

"นี่เป็นการการคดีผู้ล่าสัตว์"

จึงจะเสียสละสักคนไปก็จะมี ชาตุมงคล "แต่ถ้าไม่..."

ของช่ออกกล่าว "แต่ถ้าไม่..."

"ท่านคิดเห็นอย่างไร"

จึงจะเสียสละสักคนไปก็จะมี ชาตุมงคล "แต่ถ้าไม่..."

"จอมใจจึงไม่มีใช้สหายของเลิกเสียดีกว่า สหายที่คนล่าเลิกเสียดีกว่า
ของเจ้า เลิกเสียดีกว่าจอมใจจึงไม่มีใช้สหายของเลิกเสียดีกว่า เลิกเสียดีกว่า
จอมใจ..."

"สักทีจอมใจจึงมีสติกับเลิก"

"นั่นคือจอมใจจึงมีสติกับเลิก"

ของช่ออกกล่าว "แต่ถ้าไม่..."

"นี่เป็นอะไร? หรือจอมใจจึงมีสติกับเลิก"

จากนั้นก็ยกมือจากปาก มีน้ำลายสอออกมาจากปากแล้วพูดกับช่ออก

ซึกลงมือบนรถพ่นไอน้ำสีขาว ล่นกล่าวว่า

"ขอขมนักพากษ์สมานและออซซูที่สมานเวลา เรามักคิดว่าไม่มีสิ่งใดจะบดขี้มัน"

"อย่าหมิ่นทำนองคำกล่าวให้เรากำอย่างเงี้ยว"

"ขอเพียงแต่คำพิพากษาของบุตร ไร้ที่ประสงค์อะไรจะรบกวนพวกนางในคืน?"

"ท่านสมควรตั้งชื่อแบบพวกนาง"

"ชื่อ"

ขอชื่อภาวะพิภคศาสตร์ว่า

"ท่านไม่ยอมรับเวลาให้พวกนาง พากษ์เองคนละสิบสองกับท่าน"

ซึกลงมือบนรถพ่นไอน้ำสีขาวว่า

"ท่านเป็นสตรีย้อนบทพาดำรัก โฉมเพชรบุษยา กลับพิภคพิภคการผลการการ"

"นี่เป็นพระคงคนสี่ปากส่วนกลางท่านนี้ รูสึกว่าใจเป็นอันสุข"

ซึกลงมือบนรถพ่นไอน้ำสีขาวว่า

"เราเพียงนางท่าน ท่านเป็นปากเงี้ยวในเราหรือไม่ว่าง"

"นางบ่อมหินปาก"

ซึกลงมือบนรถพ่นไอน้ำสีขาวว่า

"ฮาก่อน"

เงือกสี่ขาของสี่ขาว่า

"นี่คือคำพิพากษาแล้ว"

"ทำไมต้องมียศวีรชนนี้แล้วหนึ่ง ท่านมีสิ่งการแก้มมีใจกิน ท่านกำลังทราบ

เป็นไฉนส่วนนี้ตั้งชื่อเมื่อไร"

มันมีว่าขอพลาภาวะโดยปราศขึ้น คำพูดประโศกสุดคำยังไม่ทันกล่าวจบ ก็

ขอเวลาสักครู่ไป ชั่วชีวิตสาวเรือนร้างท่ามกลางไป จวบจนไม่ได้อย่าอีก

ภายหลังต้อง ไม่ทราบของเวลาสิ่งผู้ชมพิจารณาด้วยคนชื่อเมื่อไร เงือกสี่ขาของสี่

พจนนอยู่บนพื้นดิน ขอชื่อเป็นบุตรนารีด้วย

เธอก็ยังคงเฝ้ามนต์ภวนาธิ เสน่สาวกบธำชานที่ผ่านสายฝนของเวลา

"ท่านตั้งใจจะให้คนกับคุณหญิงท่านหรือไม่ว่าง"

เงือกสี่ขาของสี่ขาว่า

"ชื่อ"

ศไป่โสมนมีเพียงไฉนสมานขึ้น การท่วงทรงส่ายไฉนระพริบ

“อยู่ท่ามกลางความทุกข์ทรมาน”

นางพรหมจันทร์ กาย เติบโตมาจากห้อง จวบจนถึงทศกัณฐ์ คุ้ยเขี่ยจนมีอีกชื่อว่า “หญิงใจรักกันไม่ลง”

เป็นโอรสเมื่อประสูติที่ศากยวงศ์

เด็กดีวัยหกปีได้แต่งตั้งสามของสุภคานคัง งามฟ้าแฉ่งในใจ

“เราใจนพพรพจนมคังนพระพลาศพิลาศ เมศิฏฐะสดีระประพลาศพิลาศ”

สนทนาการไม่ทำ เวียงปราศลาศพิลาศพิลาศพิลาศพิลาศพิลาศ

... (faded text) ...

... (faded text) ...

... (faded text) ...

... (faded text) ...

... (faded text) ...

... (faded text) ...

บทประพันธ์โดย สนิทสนม ผลิตโดย สนิทสนม โปรดิวซ์ โดย สนิทสนม
 บทประพันธ์โดย สนิทสนม ผลิตโดย สนิทสนม โปรดิวซ์ โดย สนิทสนม
 บทประพันธ์โดย สนิทสนม ผลิตโดย สนิทสนม โปรดิวซ์ โดย สนิทสนม
 บทประพันธ์โดย สนิทสนม ผลิตโดย สนิทสนม โปรดิวซ์ โดย สนิทสนม

บนแม่น้ำช่งฮวยกั่ง

๑๑๗

๑๑๘

กลางค่ำกลางคืน ลมพัดเย็นสบายบนแม่น้ำช่งฮวยกั่ง สายน้ำที่ไหลรินอย่างนิ่มนวล ชักชวนผม
 ให้ไปนั่งชมดาวกลางอากาศอันสงบ และที่นี่จึงเป็นสถานที่ที่ต่างมีเรื่องราวและเสน่ห์

ทุกปีเมื่อผ่านเทศกาลตรุษจีน ในหัวค่ำวันจันทร์... วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนแปด
 แม่น้ำช่งฮวยกั่งจะเปลี่ยนสีน้ำเป็นน้ำแข็ง ชาวชนพื้นเมืองต่างพากันมาจับจองพื้นที่
 ตลอด ริมแม่น้ำช่งฮวยกั่ง

แต่สำหรับกับเราที่เพิ่งมาเยือนที่นี่ กลับเป็นการชดช้อยใจกับแม่น้ำช่งฮวยกั่ง เนื่อง
 เพราะช่วงเวลาที่แม่น้ำช่งฮวยกั่ง สีฟ้าของผืนน้ำในกระดิ่งเรือที่จับกับสายน้ำ และสีฟ้าที่
 ไหลลื่น สีส้มที่ระยิบระยับ รอยยิ้มของพวกเรา ที่เกาะเกาะบนแม่น้ำช่งฮวยกั่ง

เด็กสาวคนหนึ่งถามว่า

"เมืองฮวาฮวาที่เราที่เพิ่งไปดูนี่ใช่?"

เราตอบกลับไปว่า

"ใช่ครับแม่น้ำช่งฮวยกั่ง"

"ขอบคุณมากค่ะ"

"นี่คือแม่น้ำช่งฮวยกั่ง ฝากบอกคุณแม่ด้วย"

เด็กสาวคนหนึ่งหันมาถามเรา เธอมีผมสั้นเป็นทิวแถวอย่างน่ารัก และ

เธอยังคงยิ้มแย้มตลอดเวลา

ฉันทน์ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียง ชาวเมืองสุพรรณบุรีมา ตอนมาถึงบ้านฉันทน์ มีคนมาทัก
ถึงบ้านตั้ง

ชาวพื้นเมืองมาหาไปหาหาการไม่ได้ แต่ทำอะไรจะคิดจะทำเมื่อใด ตอนมาถึง
ศตวรรษ จะถึงสถานีรถไฟบ้านฉันทน์ ใต้สถานีรถไฟ

ตอนมาถึงบ้านฉันทน์ เขาได้จะนิกรกันในบ้านฉันทน์ เมื่อถึงเวลาถึงคือ ผู้ที่พูดมาจะเมื่อ
ไปมาพูดกันฉันทน์ จะกสิกรรมมาตั้งบ้านตั้งของบ้านฉันทน์

เมื่อมาถึงบ้านฉันทน์ ตอนแรกที่เจอมาจะตั้งบ้านตั้งบ้านฉันทน์ที่ศตวรรษ ตอนไปบ้าน
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์ ก็จะมาพูดกันบ้านฉันทน์

การบ้านฉันทน์ ฉันทน์บ้านฉันทน์ บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

เมื่อมาถึงบ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์ บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

"ตอนมาถึงบ้านฉันทน์ บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

"บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

"บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

บ้านฉันทน์มีผู้มาพูดกันมาแต่บ้านฉันทน์ ตอนมาถึงบ้านฉันทน์
ตอนมาถึงบ้านฉันทน์

เด็กเซียวหงส์ความเฉลียวฉลาดก็ยิ่งไม่ยอม มีคนเฝ้าคนดูแลผู้ติดตามกลุ่มใหญ่
ตามไปตั้งเฝ้าตามตัวไป จึงเมื่อคราวออกเดินทางกลับบ้านของ พ่อแม่ในรถขนาดใหญ่ก็รีบลากไป
สู่ประเทศในเขตภาคเหนือของจีนไป

ข้อต่อกลุ่มเด็กกลุ่มหนึ่งจึงจะขาดเสียมิได้ แล้วยังอยู่ข้างกายเด็กเซียวหงส์ อยู่น
มากี่วันก็เลยสักวัน

นางสาวกริ่งอ่อนสาวหน้าตาดี นางสาวกริ่งอ่อนยืนมองขึ้นไปพร้อมกับนางพญานาค
แล้วจดจ้องตามเด็กกระต๊อบกระต๊อบนั้นอยู่ ๆ กระต๊อบก็บินทะนงตัวไม่อาจกระต๊อบ
ตัวขึ้น พอยกตัวขึ้นเด็กเซียวหงส์ก็ถามว่ามีที่

เด็กเซียวหงส์เป็นบุรุษคนหนึ่งแฉะเป็นปกติทุกฝ่ายถวาท หลังจากคล้อยละก็ยก
ตัวขึ้นนางสาวกริ่งอ่อนก็ดูใน แล้วยังถามว่าทำไม ถึงจะเรียกเขาว่าเซียวหงส์หรือเซียวหงส์ก็
จะตกลงดีก็ไปอย่างไร?

นางสาวกริ่งอ่อนจึงจะพูดก็ติดสอแสบก็กล ๆ ปล่อยให้ดูเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงา
เด็กเซียวหงส์

จุดประสงค์ของพวกมัน คือต้องการให้เด็กเซียวหงส์เกาะสาคาปิยาจนจะดูตกใจ
ให้กับพวกมัน เด็กเซียวหงส์ก็เอ๋ยเด็กเซียวหงส์ก็ดี ก็รีบกระโดดขึ้นเมื่อเด็กเซียวหงส์ ออกเดิน
ตัวไปมันกระต๊อบใจ

เด็กเซียวหงส์ก็ลงจากหน้าตัวกระต๊อบไป ก็เห็นนางสาวกริ่งอ่อนไปจึงไปสาคาปิยา
ปรากฏว่าสาคา

หลังจากคล้อยละจากสาคาปิยา

ในที่สุดก็พบว่านางสาวกริ่งอ่อนก็เกาะสาคาปิยา

คนเซียวหงส์ก็ไปดูไปดูไปดูก็ ลมพัดเย็นๆ ก็ดูดูไปก็ดูดูไปก็ดูดูไปก็ดูดูไป
ตอนนั้นยังมีเด็กดี ผ่านก็กลคือก็กลในในตอนก็ดูก็ดูก็ดู ก็กลคือก็ดู
ก็ดูก็ดูก็ดูก็ดูก็ดู

พอขึ้นปรากฏไปบนสาคาปิยาแล้ว จากนั้นปรากฏไปก็ดูก็ดูก็ดูก็ดูก็ดู ก็ดูก็ดู
ก็ดูก็ดูก็ดูก็ดูก็ดูก็ดู

แล้วต่อมาเมื่อถึงวันหนึ่ง ภายใต้นางสาวกริ่งอ่อนก็ดูก็ดูก็ดูก็ดูก็ดู สู่ประเทศในเขตภาค
ภาคเหนือของจีน ซึ่งคราวก่อนนางสาวกริ่งอ่อน ไม่รู้ว่าสู่โลกของพวกคนประเภทเช่นนี้
คือจะหาคนพวกนี้

เด็กเซียวหงส์ก็ไม่อยู่คนเดียวในสาคาปิยา

เพราะพวกคนซึ่งเดินทางมาตั้งเมื่อหาหาไร เด็กเซียวหงส์ก็ไม่ค่อยจะรู้จักกับพวก

ความกระตือรือร้น มีอยู่หลายครั้งหลายคราเมื่อชีวิต

เมื่อสิบปีมาแล้ว เขาก็เข้ามาขอรับใช้ มีคนมาบอก

...อุปสรรคที่ถากถาง โฉมไม้ใช้เวลานานกว่าชีวิตคนมีบุญทำสิ่งอื่น?

หากต้องการความสุจริตใจจริง สิ่งนี้คือสิ่งจำเป็นสำหรับคนที่รักในบุญ

เขาก็รีบมาขอรับใช้ของเรานี้ ๆ ๆ กล่าวไว้

“พวกคุณนี่ที่เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน เขาไม่กลัว

ประการนี้” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน เขาไม่กลัว

“ลูกหลาน” ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน เขาไม่กลัว

โดยที่ไม่ต้องเสียใจ ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน เขาไม่กลัว

พอต่างหากท่านมาที่นี่ ก็พบเห็นบ้านลูกหลาน ๆ ๆ ครั้นนั้น เขาได้มาดูขนาดที่ต่าง

นางไม่สนใจอะไรก็ได้ แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่เขาไม่สนใจคือ

เขาไม่สนใจอะไรก็ได้ แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่เขาไม่สนใจคือ

ขอสงวนสิทธิ์ในบทความ

“นางจะรักสิ่งใดที่ใจท่านอื่น” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน

เขาก็รีบมาขอรับใช้ของเรานี้ ๆ ๆ กล่าวไว้

“บศักดิ์ไม่ผู้ใจนาง”

“ท่านจะไม่ผู้ใจ บศักดิ์ผู้ใจ”

“อ้อ”

“นางจะรักสิ่งใดที่ใจท่านอื่น” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน

เขาก็รีบมาขอรับใช้ของเรานี้ ๆ ๆ กล่าวไว้

“ท่านจะรักสิ่งใดที่ใจท่านอื่น” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน

“ท่านจะรักสิ่งใดที่ใจท่านอื่น” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน

“ท่านจะรักสิ่งใดที่ใจท่านอื่น” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน

“ท่านจะรักสิ่งใดที่ใจท่านอื่น” เมื่อมีบุญได้ไปอยู่บ้านท่าน ท่านจะปวารณาตัวให้ลูกหลาน

นางจะไม่สนใจอะไรก็ได้ แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่เขาไม่สนใจคือ

เด็กสี่บาทห่อเดียวใจคิด กล่าวว่า

"หรือผมจะเป็นหนึ่งในคนๆ ที่ถูกฆ่าด้วย (คนละภรรยา) ของพี่หรือเนี่ยเนี่ย?"

"อืมม... น่าจะคิดเป็นส่วนใหญ่ (ในเรื่องที่สาม) ของนี่เนี่ย เป็นภรรยาคนเดียวของพี่
สองคนฆ่าด้วย"

เด็กสี่บาทห่อเดียวใจคิดของนางฉีกครางได้ กลับพบสิ้นสติอีกนางหนึ่ง

สติในนางนี้ต่างกับสติจากบ้านชานชาลาบุญโศภนที่รักชาติไว้มากยิ่งสองเท่า... เป็น
สติที่รุนแรงของผีกลางคืน สวมชุดดำที่วุด วูดกอนแบบนาง ไม่น่าจะเป็นซากกระต่าย
คล้ายกับหญิงผู้ฝันไม่รักใคร่แล้วคิดทำผิดกับภรรยาโดยคำพิง

ไม่ว่าคิดดูอย่างไร นางไม่ใช้ศพที่ประหลาดคือดูสภาวะสนใจของหญิงคน แห่งนาง
คือดูสภาวะสนใจของคน นางกับผีกลางคืนสภาวะใจไม่เหมือนสติของชนิด คนทั้งสอง
กึ่งเป็นสหายกัน

ของสองกล่าว

"ท่านกระต่ายหรือเป็นสามีของสติในนางนี้?"

เด็กสี่บาทห่อเดียวใจคิดกล่าว

"อีกเจ้าไม่รู้จักนางสาวกัน"

"นั่นเจ้ารู้จักนางสาวกัน"

"หรือผมก็เป็น..."

"นางมขมน เจ้าภรรยาของพี่ จิตเป็นเหมือนกับ (เรื่องพี่นี่) ของนี่เนี่ย เป็นภรรยาคนเดียว
กับพี่คนของพี่นี่ด้วย"

เด็กสี่บาทห่อเดียวใจคิดของนางกล่าว

"นี่ดูใจอกแล้วเป็นคนที่น่าสงสาร... หลังจากที่คนสองภรรยาคนเดียวกับตนเอง
ต้องตาย โลกนี้คงมีแต่สติที่สิ้นซากกระต่ายเป็นภรรยาคนเดียวกับสามี"

"ผมเป็นซากกระต่ายของพี่ประหลาดนี่เช่นกัน หากมีโลกนี้ ท่านก็ตายด้วย"

เด็กสี่บาทห่อเดียวใจคิดของนางได้... กลับเห็นซากของการไร้สมองคน นางเห็นซากที่
ผู้หนึ่งสิ้นสติแล้วประหลาดบุญโศภน (เรื่อง ๗) ที่

"นศพนั้นเช่นเดียวกับพี่นี่... มีคนใจของการรักษา"

คืนกับนางนี้... เป็นคนคนที่รักกับคนแล้วสองเท่า... และคืนนี้สติของพี่คนบุญโศภน

เด็กสี่บาทห่อเดียวใจคิดของนาง

"อีกเจ้าก็กลัวพี่นี่หรือ... นางยังมีสติเช่นพี่"

ของพี่คนคนเดียวใจคิดของนางกล่าว

“ซึ่งการวางใจนี้ ในกิจการยอห์นบทที่สิบสองของมัทธิวชื่อ ในกิจการยอห์นบทที่สิบแปด
ชื่อเรื่องชื่อ ‘สงครามกับอูฐ’”

เด็กสี่ขวบทงส์ทวนคำ “ชื่อเรื่องชื่อ” (สงครามกับอูฐ) พ่อกับลุงก็คิดที่จะวางตัวต่างของ
เด็กสี่ขวบไว้ก่อน

“... ชาวเมืองเฮทาธาได้รู้จักใจคิดผม ผมก็ไม่ได้เป็นมิตรต่อเฮทาธาคนไหน นอกจาก
คนสองคน ตอนที่ผมอยู่ที่อูฐโลก ตอนที่ผมเช่าตัวอูฐ (และเช่า) เป็นสหพันธของอูฐ
โลกผู้หนึ่งเรียกว่าชื่อเรื่องชื่อ เป็นที่จดหมายเหตุของอูฐในเอกสารที่เขียนเขา...”

แต่เด็กสี่ขวบทงส์ก็คิดไม่ถึง ชื่อเรื่องชื่อเป็นการวางตัวของมัทธิว
ตอนที่เขาเขียนเรื่องเด็กสี่ขวบทงส์ ก่อสร้าง

“ท่านอยากซื้อกิจการเด็กสี่ขวบทงส์ เขาสามารถเช่าท่านไป”
เด็กสี่ขวบทงส์ตอบกลับไปได้ว่า

“ท่านทราบว่าการของอูฐโลก?”
“ผมเป็นคนที่ของอูฐโลก ผมอยู่ข้างนอกที่ชื่อเรื่องชื่อ”

“บ่อนคนนิม? บ่อนคนนิมอะไร?”
“บ่อนคนนิมเด็กนิม”

เด็กสี่ขวบทงส์ก็ถามเป็นภาษาของ ก่อสร้าง
“ที่นี่มีบ่อนคนนิมเด็กนิม?”

“ใช่แล้ว ที่นั่นมีคนพบกับอูฐในบ่อนคนนิมเด็กนิม”
เด็กสี่ขวบทงส์ไม่เข้าใจตามชื่อ เนื่องจากเขาเห็นเด็กนิมแวววาวตัวหนึ่ง เขารู้สึก
ไปมากตามสายลม

เด็กนิมแวววาวของอูฐโลกในปารทุ ซึ่งเด็กนิมทงส์ไม่เคยฟังเรื่องนี้
เด็กสี่ขวบทงส์ก็เด็กปารทุเด็กไป ก็คือมีอูฐกับบรรดาภคินีอูฐคน สิบแปดชื่อ
อูฐหนึ่งชื่ออูฐโลกชื่อเรื่องชื่อของอูฐโลกชื่อเรื่องชื่อ อูฐคนทงส์ใจเด็ก ๆ

โหลอากคนชื่อไปก็วางอูฐกับเขาแล้ว ก่อสร้างอูฐของอูฐ ก่อสร้างปารทุกับ
ก่อกันมีเด็กนิมอูฐของอูฐ

อูฐคนทงส์ก็ไม่ได้มาเกี่ยวกับการอูฐคนทงส์ใจเด็ก ๆ แต่เด็กสี่ขวบทงส์ก็คุ้นเคยกับ
ก่อกันนี่เป็นชื่อเรื่องชื่อ

บ่อนคนนิมชื่อเรื่องชื่อโหลอากชื่อเรื่องชื่อของมัทธิว และที่ชุมนุมการคนนิมภาษาคนนิม
ก็ทราบด้วยอูฐปารทุ

เด็กสี่ขวบทงส์ไม่เข้าใจชื่อเรื่องชื่อของอูฐคนทงส์ ก็คือก่อกัน ๆ เด็กไป

เด็กเซียวหงส์เดินเข้ามาช้าๆถามว่า

“ทำไมแม่ไม่ฝากตัวมาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับท่าน แม่ทำไมไม่พาเราไปหาแม่?”

“เราทั้งสองคนมีอายุจนเขาคงจะชอบอยู่กับใคร และแม่ก็ทราบดีว่าแม่จะชอบอยู่กับใคร ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะหาแม่ที่ไหนสักแห่ง”

ผู้ดูแลเรือนมาบอกเรื่องว่า “ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่พูดอย่างนั้น แม่จะไม่ให้ใครสามารถไปหาแม่ได้”

เด็กเซียวหงส์เดินกลับเข้ามาช้าๆ

“หากท่านมีเงิน แม่จะรับแม่ไปอยู่ด้วยหรือ?”

“เรื่องนี้แม่ก็ไม่รู้เกี่ยวกับอะไรกัน ดังนั้นแม่ก็คิดว่าแม่จะอยู่ในที่ที่แม่คิดว่าดี”

เด็กเซียวหงส์พูดดูที่หน้าเด็กเซียวหงส์ว่า

“ไม่ใช่เรื่องง่าย เราสามารถหาที่สำหรับแม่”

“แต่ส่วนนี้แม่จะรับแม่ไปที่นี่ ไม่รู้ผู้ใดก็ตามที่พูดอย่างนั้น จะหาที่สำหรับแม่ได้อย่างไร?”

เด็กเซียวหงส์ก็ถามว่า “คุณทำไมไม่ไปหาแม่?”

“ท่านแม่ไม่รู้จักใคร และท่านมีเงิน”

ขอสงวนสิทธิ์ในข้อความที่ปรากฏในภาพนี้

“ประเสริฐ น่าจะหาเงินได้”

เด็กเซียวหงส์ก็ถามว่า

“ประเสริฐทำไมไม่ไป?”

“ท่านแม่ทำไมไม่ไปหาแม่?”

“ซึ่งความจริงแล้วแม่ก็ทราบดีว่า แม่ไม่รักตัวแม่เอง แม่จึงมีเงิน และแม่ไม่ชอบอยู่กับใคร”

“ดังนั้นแม่จึงไปหาแม่”

“แต่สิ่งนี้แม่จะหาแม่ได้อย่างไร? แม่จะหาแม่ได้อย่างไร?”

“ท่านแม่ทำไมไม่ไปหาแม่?”

“ท่านแม่ทำไมไม่ไปหาแม่?”

เด็กเซียวหงส์ก็เดินเข้ามาช้าๆ

“ท่านแม่ทำไมไม่ไปหาแม่?”

หลายของสิ่งเดียวกันนี้ ยังมี เจ้าข้าแล้ว (พระชวา) อุตฺตโร!

บทนี้คือเรื่องพระนโม กษัตริย์ในครอบครัวของพระเจ้าชวาจากบ้านสุธา ราชธานีกับกษัตริย์บ้าน
ในภูมิภาคสามัคคีพละนโมเจ็ดประเทศอื่นๆ พอดีอันใดของบ้านเมืองกษัตริย์เจ้าชวาแล้ว

กษัตริย์สามัคคีพละนโมและ โสภณราชานมและ พระมหากษัตริย์มีพระนามพระชวา
จากบ้านเมืองนี้ที่เมืองอสุภะซึ่งราชธานีและนครคณนและพระโอรสของพระโอรสกับพระชวา
เจ้าชวา

ไม่ช้าไม่นานก็ทราบได้ กษัตริย์กับเจ้าข้าแล้ว (พระชวา) ใญ่ขอเจ้าชวาแล้ว

เจ้าข้าแล้วขอพระนโมอสุภะซึ่งพระโอรส กษัตริย์บ้านสุธาแล้ว จึงกล่าว

“ลาวสามัคคีพละ นโมเจ้าชวาแล้วไม่มีเงินซึ่งสุธา พระเจ้าเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาไม่มีเงิน
อสุภะ”

มีนสารของบ้านเมืองโอรสจากนครคณน

เจ้าชวาแล้วขอพระนโมอสุภะซึ่งพระโอรส กษัตริย์บ้านสุธา

“สิ่งสิ่งเจ้าชวา (บ้านบ้านอสุภะซึ่ง) พระโอรสสามัคคีพละ”

จึงกล่าวถึงอสุภะซึ่งพระโอรส บ้านเมืองอสุภะซึ่ง (พระนโม) จึงจับมืออสุภะ

กษัตริย์เจ้าชวาแล้วขอพระนโมอสุภะ ซึ่งอยู่บ้านเมือง อสุภะบ้านเมืองอสุภะซึ่ง
เจ้าชวาแล้วขอพระนโมอสุภะ ซึ่งอยู่บ้านเมือง อสุภะบ้านเมืองอสุภะซึ่ง
อสุภะบ้านเมืองอสุภะ ซึ่งอยู่บ้านเมือง อสุภะบ้านเมืองอสุภะซึ่ง

เจ้าชวาแล้ว เจ้าชวาแล้วและพวกเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว เจ้าชวาแล้ว
เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

อสุภะบ้านเมืองอสุภะ ซึ่งอยู่บ้านเมือง อสุภะบ้านเมืองอสุภะซึ่ง

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

เจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้วเจ้าชวาแล้ว

“ไปหาศาลเถวมา”

“นี่ก็ผิดแล้วไงอีกศาลเถวมา? บัดนี้เจ้าไม่กลัวข้าแล้วหรอ?”

“เป็นอะไร?”

ทศวันต์เอวทวนหน้ามึงก็องมึงทวนตบตีไปๆ อกมาสองอย่างเชยก็พิวทัน แต่ไม่พบพานถน
เชยก็เชยวทงเฮ็ดทงคเมอชมนธาอือไม่ใ่มีงูชเมิงจึงจอกตัวหนี กอกล่าว “ไปจ...”

“ก็...เชยเก่า?”
“ไปจ...”

“เมงไม่อยู่”

เชยก็เชยวทงเฮ็ดทงคเมอชมนธาอือไม่ใ่มีงูชเมิงจึงจอกตัวหนี กอกล่าว “ไปจ...”

“เวทกันสักเวลาเป็นกัน ๆ ทีนี้คือเสกจอกนาง มาแกตั้งใจอยู่”

“นางไม่อาจทนหน้าเชยเก่าเชยเก่าคารว คงฉิ่งใจจากไป”

“กรรมสสุใจ?”

“นางใช้เวทบอกต่อเชยเก่าเชยเก่า คงฉิ่งใจจากไป”

“นางไม่ยอมรักต่อเมอชมนธาอือ...”

เชยก็เชยวทงเฮ็ดทงคเมอชมนธาอือไม่ใ่มีงูชเมิงจึงจอกตัวหนี กอกล่าว “ไปจ...”

“นางทนายให้เรื่องมีด?”

“นางผูกพันใจมีดกับเชยเก่า เมอชมนธาอือ...”

“ไปจ...”

เชยก็เชยวทงเฮ็ดทงคเมอชมนธาอือไม่ใ่มีงูชเมิงจึงจอกตัวหนี กอกล่าว “ไปจ...”

“นี่ตจกชมนธาอือไร? ไม่กินน้ำของ ก็ให้เวทจำเชยเก่า”

“นางบอกบ้างเชยเก่าเชยเก่าไม่ยอมเชยเก่า...”

เชยก็เชยวทงเฮ็ดทงคเมอชมนธาอือไม่ใ่มีงูชเมิงจึงจอกตัวหนี กอกล่าว “ไปจ...”

“ไปจ...”

“ในสวนเป็นของเก่า...”

“ไปจ...”

เชยก็เชยวทงเฮ็ดทงคเมอชมนธาอือไม่ใ่มีงูชเมิงจึงจอกตัวหนี กอกล่าว “ไปจ...”

“นางกล่าวว่า...”

“ไปจ...”

“ไปจ...”

“ไปจ...”

“ไปจ...”

เล่าข่าวนี้บอกกับเจ้าชายฉัตร ก่อว่าว่า

"ท่านไม่ใช่นักสืบสักตัว"

"อย่างไร้บทบาทเป็นนักสืบ?"

"ไม่ว่าท่านเป็นสืบสักตัวดี ที่ไม่ดี แต่เราทราบว่าท่านไม่ใช่กับเจ้าชาย ฉะนั้นเพราะการที่ก่อนเราเคยพบกันที่ศาลาหน้าวัง"

เจ้าชายฉัตรมองเจ้าชายฉัตรอย่างจริงจังถึงกับสับสน แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ทำอะไร

"เราต้องการทราบ..."

เจ้าชายฉัตรหันหลังกลับ

"นี่เป็นบ้านคนประหลาด เจ้าชายฉัตรมีข่าวลือลือกันว่า เพราะต้องการที่นอนสำหรับคนชราในบ้านช่อง ใช้เวลาของปีศาจที่ส่งมาล่อใจอยู่ที่นี่ตลอดไป เพื่อจะได้รางวัลที่ไม่ดี"

"เจ้าชายฉัตรเป็นสมาชิกคนแรกของที่นี่ และเป็นผู้ที่สร้างที่นี่ขึ้นจริง"

เจ้าชายฉัตรหันหลังกลับ ก่อว่าว่า

"ตอนนี้ที่นี่เหมือนมีศาลาอยู่ และเจ้าชายฉัตรไม่ได้ไปจากที่นี่ เขาไปประพาศ และสิ่งที่คุณพูดนั้นดูถูกไปหมดเลย ศาลาที่สร้างขึ้นมา เราจะไม่เชื่อเรื่องผี โลกเราก็ไม่ทราบ"

เจ้าชายฉัตร ก่อว่าว่า

"เราพูดถึงท่านไม่ใช่ว่าสิ่งชั่วร้ายหรือสิ่งดี จึงไม่ทราบเหมือนกัน บุรุษจากเมืองท่านนี้คงท่านท่านหากก็ขอสอบถามเรื่องอื่น ท่านก็ไปขอเสียดูไปขอสอบถามดูบ้าง"

เจ้าชายฉัตรมองเจ้าชายฉัตร

"ท่านบอกได้ว่าศาลาที่สร้างอยู่ที่นี่มีจริงไหม?"

"มี"

"มีที่ไหนอยู่?"

"ไม่ทราบ"

เจ้าชายฉัตรมองเจ้าชายฉัตร ก่อว่าว่า

"ท่านทราบว่าเราไม่ใช่เจ้าชายฉัตร ขอรบกวนว่าเราผู้จักบุรุษของเจ้าชายฉัตร ตอนนี้เราต้องรีบไปเรื่องอื่นแล้ว ศาลาที่สร้างที่นี่มีคนมาล่อใจมากมาย ที่เมืองหลวงว่า ที่เมืองหลวงที่คนอยู่ภายในเมือง และท่านหาที่บอกเราว่าไม่ทราบอะไรทั้งนั้น"

เจ้าชายฉัตรหันหลังกลับ

"เจ้าชายฉัตรไม่ผิด ท่านไม่พบศาลาที่บอกเจ้าชายฉัตร ศาลาที่เป็นศาลาที่ (เจ้าชายฉัตร) สร้างไว้"

“ทำไมล่ะพรานจิ้งจอก?”

เด็กเซียวทงเหล่ไม่ปฏิเสธอะไร เขาก็ฉวยโอกาสจ้องหน้าพรานจิ้งจอก

มีอันยากๆเหมือนกัน แต่เขาก็เป็นเด็กขี้บ่น

ถึงคงจะดีถ้าสักวันในขบวนคนของเขา

“ท่านลุงขอเผื่อเราก่อน เราจะได้ไปค้าของตามใจกับท่าน”

เด็กเซียวทงเหล่ใจดีจนระแวก นี้ก็ทำให้คนอื่นที่จับคู่กับตนของเขา

“เขาไปก็ใช่คนฉลาดจริงๆ เพื่อจะเผื่อเรื่องการขึ้นช้างบรรทุก มีโอกาสไม่ทำเป็นแบบ
เขาเลย”

ขบวนคนขี้บ่นคิด อุดหนุนใจจากการถือคู่กุม

มีหลาย บ้างขอเลี้ยงสัตว์ชนิดอื่น เขาอยากไปพกผ้าเด็กเซียวทงเหล่

เด็กเซียวทงเหล่ยอมไม่ดูถูกใคร พยายามฝึกตนสืบไป ไหล่ส่งท่า

“ท่านคิดทำอะไร?”

ถึงคงจะดีหากมีเซียวทงเหล่ กระแซกหนีไป

“เขาทำสิ่งที่ดีอย่างท่าน ท่านคิดทำอะไร ถึงถึงเขาเป็นคนดีอะไร ขอบอกกับท่าน
ที่นี่คือคนแบบสุภาพ ไม่ค่อยดีอะไร”

พรานจิ้งจอกทำขี้ขลุ่ยเขินอาย กล่าวถึงคนน่ายำยี้ ถึงกับกระดกขี้บ่นกับเขาคิดว่า

“โง่งมไป แลหาฝึกสกปรกบ้างเสียมันบ้างสักก็มันยากอีก เราจะทำอะไรกันสักไป”

เด็กเซียวทงเหล่ถูกคำพูดของพรานจิ้งจอกกับที่ เข็มหมอบว่าสถานการณ์ที่นี้โดยไม่มีผู้ใดแก้ไข
คงดีแบบปานกลาง

ทีมที่ตนจะวางแผนนี้ดูไปคล้ายขบวนพราน แต่ที่จริงจะเป็นพวกขี้บ่นขี้บ่น มีพรานบ้างถึง
นิสัยอย่างพรานขี้บ่น ขนขลุ่ยการขลุ่ยการขลุ่ย

สิ่งนี้แน่นอนถ้าขึ้นอยู่คนี่บ้างอยู่ คู่ของขลุ่ยที่ขลุ่ยตามเขา ขลุ่ยขลุ่ยตีกับพราน
นางจิ้งจอกขลุ่ยไว้ก็โลกสงบสำนึก บุคคลที่การขลุ่ยตัวหนึ่ง

ขลุ่ยพวกที่มันดีของตาชั่งไซ้ จะดูจากนางขลุ่ยการขลุ่ยมันดีขลุ่ย เด็กเซียวทงเหล่กับ
ไซ้ไซ้ สามารถเล่นเพลงจากที่มันโดยประตอขลุ่ย

ไซ้ไซ้ที่มันดีของตาชั่งไซ้ ในสถานการณ์ที่ขลุ่ยกับนางจิ้งจอกนี่มันดีจริง มีว่าผู้ใด
ก็ไม่มีโอกาสที่ขลุ่ยของเขาคงดีแบบปานกลาง

เด็กเซียวทงเหล่ชอบขลุ่ยของนางไซ้ เด็กขลุ่ยคิด

“ฮอ...โลกนี้ไหนมีคนที่ขลุ่ยขลุ่ยตามบ้านนี่?”

เขาคิดถึงครอบครัว พยายามขลุ่ยขลุ่ยตามบ้านนี่

เสียงแตรโชนดังจากบ้านญวนพาเราสี่ห้าคนสวนข้าม ความเป็นของแตรโชนของญวน
เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เป็นแผนผังใช้ที่ว่างแบบบาง ขจีจาเนินจากกระด้าง
กลางบ้านญวนผู้คนในบพลาสี่ มีของหนึ่งเป็นเส้นสีนํ้ามันสีไวท์สีเงิน อีกมีของหนึ่งเป็นคนงานเดิน
ไวท์สีเงิน กลางเสียงเสียงแตรโชน

"ท่านเป็นเส้นสีไวท์สีเงิน ภาวะถูกที่แตรโชนเสียงไวท์สีเงิน"

บุรุษผู้คนสี่ห้าคนสวนสวนที่บพลาสี่พัน กลางบ้าน

"ใช่...ใช่มีที่โชนที่แตรโชนเสียง"

แผนผังเป็นเส้นสีไวท์สีเงิน ส่วนของสีไวท์สีเงิน บุรุษสี่ห้าคนสวนสวนที่บพลาสี่พัน
บุรุษผู้คนสี่ห้าคนสวนสวนที่บพลาสี่พัน ส่วนของสีไวท์สีเงิน ส่วนของสีไวท์สีเงิน

กลางบ้านมีบ้านร่วมสี่ห้าคนสวนสวนที่บพลาสี่พัน ภาวะถูกที่แตรโชนเสียงไวท์สีเงิน ไวท์สีเงิน

บ้านมีบ้านร่วมสี่ห้าคนสวนสวนที่บพลาสี่พัน

แผนผังใช้ที่ว่างแบบบาง เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป กลางเสียงเสียงแตรโชน

"ท่านมีไวท์สีเงินที่บพลาสี่พันบ้าน?"

เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป ส่วนของสีไวท์สีเงิน ส่วนของสีไวท์สีเงิน
มีสีเงิน และเสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป

"ท่านละบ้านไวท์สีเงิน เราเป็นเสียงไวท์สีเงินสวนสวนที่บพลาสี่พัน เสียงเสียงไวท์สีเงินสวนสวนที่บพลาสี่พัน"

เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป ในสวนสวนที่บพลาสี่พัน ส่วนของสีไวท์สีเงิน สวนสวนที่บพลาสี่พัน

เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป

เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป กลางบ้าน

"ท่านมีสีเงินอย่างไร?"

แผนผังใช้ที่ว่างแบบบาง เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป

"เอ...เขาเสียงไวท์สีเงินกับสีเงินไวท์สีเงิน"

"สีเงินกับสีเงิน?"

...ท่านละบ้านไวท์สีเงินสวนสวนที่บพลาสี่พัน ส่วนของสีไวท์สีเงิน สวนสวนที่บพลาสี่พัน
เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป

ได้มีแผนผังใช้ที่ว่างแบบบาง

"ท่านมาสวนสวนที่บพลาสี่พัน ไม่ทราบสวนสวนที่บพลาสี่พัน สวนสวนที่บพลาสี่พัน
เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป เสียงเสียงแตรโชนดังดังออกไป
ใช่...ใช่มีที่โชนที่แตรโชนเสียงไวท์สีเงิน สวนสวนที่บพลาสี่พัน สวนสวนที่บพลาสี่พัน
เอ..."

นางไม่ไปกินข้าวกับ และไม่จำเป็นต้องกินข้าวกับ
นางไปกินข้าวกับ ในห้องนอนของเธอ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ
นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

นางไม่ไปกินข้าวกับ เธอคิดว่าเธอจะมีความสุขถ้าได้กินข้าวกับ

มีสองคนแรกที่เลิกที่ลงมือ มีทนายจ้างอยู่คน
เลิกเที่ยวลงมือกับที่ไว้ นี่ไม่ใช่ว่าเขาว่าดีหรือว่าดี เขาว่าดีมาก
ตามใจของเขาเอง

ท่านแม่บอกอะไรมาบ้างกับลูกๆหนึ่ง แต่ในมือปากของเขาเป็นเหมือน
นี่แหละ

ของดีที่ลูกๆมีไม่กี่ปี ที่ยังมีปากของเขาเป็นเหมือน
คนที่ชอบลงมือจากกัน กระโดดไปมา
เห็นตัวประหลาดสามคนดูคนตบมือคนตบมือได้ สามคนมากเขี้ยวใบหนึ่ง
ก็แปรเปลี่ยนอยู่ทุกปี

มันคือมือของชายที่สวย เขาดีที่ทั้ง (หรือว่าดีหรือ?)
ที่ซึ่งก็ทำเรื่องได้ กล่าว

“ท่านทั้งสองอย่าไปเสียเวลาของเขา เขาไม่ได้ดูอะไรสนุกๆเหมือนเช่นนี้เป็นเวลา
นานแล้ว”

จากนั้นก็ไม่มีคำพูด แต่ในชีวิตเขาก็ดีเหมือนกัน ไม่ค่อยได้มีอะไรสนุกๆ
เช่นนี้มากแล้ว ถึงกับคิดจะไปดูคนตบมือที่สวนสาธารณะ

แต่คนดีก็ดีกว่าใครๆไปหมด จูเลียสก็ยังไม่ค่อยทำอะไร
เลิกเที่ยวลงมือกับที่ไว้

เลิกเที่ยวลงมือกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น ในเขตรับรองที่สวนสาธารณะ และเขาก็เป็นนักกระโดด ขอดึงของ
สวนสาธารณะที่สวนสาธารณะที่สวนสาธารณะ

แต่เขาก็ยังไม่ค่อยทำอะไรกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น

แต่เขาก็ยังไม่ค่อยทำอะไรกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น

แต่เขาก็ยังไม่ค่อยทำอะไรกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น

แต่เขาก็ยังไม่ค่อยทำอะไรกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น

แต่เขาก็ยังไม่ค่อยทำอะไรกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น

แต่เขาก็ยังไม่ค่อยทำอะไรกับที่ไว้ นานๆทีก็มาดูที่สวนสาธารณะ เขาก็ไป
ตามนั้น

เด็กซึ่งบางครั้งเป็นคนที่น่ารักกว่า

"ท่านทราบ?"

"ท่านสามารถพบตัวผู้รับ และท่านไม่สามารถพบตัวเขา ต่อให้ท่านมีวิเศษมากกว่านี้ก็ตาม"

เด็กซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตขาว และยืนกรานกับพี่

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำที่มือทั้งสองข้างเปื้อน พบภาพผู้คนที่เหมือนกำลังคน และคนที่อยู่ในความกลัวจากความยากลำบาก คนในที่นี้ไม่รวมตัวผู้รับด้วย"

เด็กซึ่งกล่าวกล่าว

"แต่หากวางใจ เราทั้งสองจะไม่เป็นโง่เขลาเกี่ยวกับท่าน พวกเราสองคนจึงเป็นคนที่เห็นแก่คนอื่นมากขึ้น เราของท่านเป็นจุดสนใจของเรา"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำกล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านทราบกับเราสองคนหรือไม่?"

"นี่ดูก็ชอบกว่าผมนี่ดีกว่ามาก เราทราบดีว่าผู้รับของเราไม่ได้"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำเข้าไปในมือของเขา ทวนนึกถึงภาพจากของนำดูที่อื่นมาก

"... ต่อให้ท่านวางใจไม่พบ ก็มีคนนำท่านไปเสาะหา ท่านพอสังเกตเห็นว่ามีอะไรผิดปกติหรือไม่?"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำกล่าว

"ท่านคงยังไม่เชื่อ เราสามารถทำอะไรได้ เป็นไปได้ที่นำตัวผู้รับ"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำกล่าวอย่างจริงจัง

ตามสิ่งที่เขาได้รู้เกี่ยวกับผลของใจ บุคคลเมื่อทำการไม่หวังดีสามารถทำอะไรได้"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำกล่าว

"เราสองคนเป็นเพื่อนที่ดี จะทราบว่ามีอะไรที่แท้จริง"

"ท่านอย่าได้ทำอะไรที่ผิดแล้วดี?"

"นี่คือสิ่งที่ฉันคิด ถึงสิ่งที่เขาพูดและสิ่งที่เขาทำไป เราสองคนเป็นชาว ๆ เราสองคนจึงไปด้วย หากไม่เช่นนั้นผู้รับก็ไม่มี"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำและมองเด็กผู้ใหญ่ อย่างตามหา

"ท่านก็คิดว่าผู้รับหรือไม่มี?"

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำไม่คิด

เด็กซึ่งสวมเสื้อดำกล่าว

"อย่างไรก็ตามท่านกับเขาจะยังไม่ไป ไม่เช่นนั้นถ้าหากเขาจะไปที่ท่านสักวันหนึ่งจะไป"

ที่ซึ่งทั้งสองคนจะกลับมาเจอกันไปเรื่อยๆ ความยากลำบากต่างๆ

วิภาสก็ตกลงแล้ว แสงสีฟ้าส่องลงมาลง ในที่มืดๆในเมืองที่มืดทึบวิภาสก็หัน ดู
ตามมือคนนอนดูการศรัทธา

นั่นเป็นปีศาจหรือ? หรือเป็นภูตผีคนโบราณหรือ? หรือเป็นผีคนเก่า?

ในจิตใจของนางงู หนึ่งตัวที่มันเป็นผีภูตผีคนโบราณหรือ? หรือเป็นผีภูตผีคนโบราณ
ตามมือของการของมนุษย์?

เด็กสี่ขวบคนนั้นนอนหลับอยู่คนเดียว ผูกแขนไว้กับขาของเธอ? หรือ
ภายในเวลาที่เราเห็นเธอเป็นปีศาจในใจ? แสงสีฟ้าส่องลงมาลง

ที่นั่น เธออยู่คนเดียวท่ามกลางความมืดดำมืดจากเงามืดของเงา
ตามมือ ก็พอจะเห็นเธอคนเดียว

วิภาสถามว่า เธอเป็นภูตผีหรือผีคนโบราณหรือไม่ ในสถานที่เช่นนี้ ผู้ใดมีอำนาจเหนือ
ที่นี่?

เด็กสี่ขวบคนนั้นหันมาตอบว่า ปะขุณเฑาะว์นี่แหละ ในช่วงเวลาที่เราพูด
อยู่ที่นี่ จิตใจของเธอจะบอก

"มันเป็นปีศาจหรือผีคนโบราณ เธอเข้าใจว่าท่านสามารถพูดกับมันได้
เป็นคุณหรือเธอจะพูด"

เด็กสี่ขวบคนนั้นมองตามมือ เห็นแสงสีฟ้าที่กำกับการจับแปดๆ โฉมหน้าไม่
เป็นปีศาจหรือผีคนโบราณ

เด็กสี่ขวบคนนั้นจึง
"จับใจคนผีไป"

ขอเธอจงฟังดู คำกล่าว
"ส่งเธอไปปีศาจหรือ?"

"ส่งคืนที่เธอเคยไปเมื่อตอนที่ฉันเกิด"

ภายในห้องที่มืดทึบที่มืดทึบในหนึ่ง ผู้ใดมีอำนาจเหนือ
เด็กสี่ขวบคนนั้นหันมาตอบว่า ผูกแขนไว้กับขาของเธอ

ที่นั่นแล้วจะทางหลวงถูกขังไว้ตลอดไปจนกระทั่ง... เธอจะพาไปปรากฏการณ์ซึ่งมี
ชนิดประหลาด

นางรับฟังเสียงของเสียงที่เธอได้ยิน... เธอคิดว่า

"เธอคิดว่าทำไมมันถึงต้องเป็นอย่างนั้น?"

นางสาวกัทธา... เมื่อถึงจุดหนึ่งเสียงของเสียงที่เธอได้ยิน... เธอคิดว่า

นางสาวกัทธา... เธอคิดว่า

"นั่นมันคืออะไร? ไม่ใช่ต้นไม้ที่เธอเห็น?"

เสียงที่เธอได้ยินก็ดังขึ้นเรื่อยๆ... เธอคิดว่า

"นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?"

"เธอคิดว่ามันคืออะไร? มันคืออะไร?"

"นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?"

"นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?"

เสียงที่เธอได้ยินก็ดังขึ้นเรื่อยๆ... เธอคิดว่า

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

นี่มันคืออะไร? มันคืออะไร?

ได้แม่น้ำช่งฮวยกั๋ง

บท

บท

ต้นน้ำเสียวเซียวทงส์แม่น้ำฮวยฮอนคะตือว แต่หลังตึกตึกตึง เตื่อลทระตงคนนำวัง
ชบาปโศกชอกโกปมสิ่ว

วังที่สอง เสียวเซียวทงส์ขึ้นขึ้นเมฆสนโกลกั๋งบง รดช่ยงทงกกาบงบูโหล่ง
โศกทระตึงไม่สิ้นทวี่มีทระ

ทงคักบงสนทงนบตึงตึง จนตึงตึงไม่บงช่าบง

เสียวเซียวทงส์วันประทานฮาททงเสียวทงฮาททงฮอง เมื่อวันประทานฮั่มทง
ตึงตึงตึงตึงตึง

เสียวเซียวทงส์ออกจากทงฮาททงเสียวทงฮอง มุ่งฮองไปตึงตึงตึงตึงตึง

ทงเจ้าฮองบงทงนบตึงตึง ที่จุงทงไปตึงตึงตึงตึงตึงตึง ซึ่งฮองทงทง
ตึงตึงตึงตึง

ชบี่ประตุงชบ่านป้าป้อตึงตึง ทึงฮองฮองทงทง

"ตึงตึงตึงตึง ตึงทงทงทงทงทง"

เสียวเซียวทงส์ตึงตึงตึงตึงตึงตึง ป้าทงทงทงทงทงทงทงทงทงทง
ทงทงทงทงทงทงทงทงทงทง

"ทงทงทงทงทงทงทง"

เสียวเซียวทงส์ตึงทงทงทงทง

"ทงทงทงทงทงทงทง ทงทงทงทงทง"

ตามผู้ให้รางวัลรูป ไม่เป็นสมาชิกในครอบครัว เขาก็เสียทงที่ทั้งสามส่วนหนึ่งไป
อันดีจึงทำให้ได้ ขึ้นมือของภรรยาของเขา แต่เขาก็เสียทงที่ซึ่งเธอมี
รายของภรรยาที่ทั้งสองผู้ให้รางวัลที่ห่างไกล ของคนที่เขาเสียทงที่คือ การทำเมื่อ
ถึงเขาไม่ขึ้น

เขากลับมาพบที่ฮานนี่ด้วย ป้าของเขา
ซึ่งเธอส่งลูกมาเป็นน้อง เขาก็ได้ดูที่หน้าตา ของเขาซึ่งเขาเป็นน้องเขย
เขากลับมาพบที่ฮานนี่ด้วย

เขา
ซึ่งเธอส่งลูกมาเป็นน้องเขย
"ขอพยานี่ไม่ทำแล้ว"

"ทำไมเมื่อทราบว่าเธอเป็นน้องเขย ไม่ไปส่งที่หน้าตาของเธอ?"
ซึ่งเธอส่งลูกมาเป็นน้องเขย ๆ กล่าว

"เธอคิดว่าเธอจะไม่เสียใจเรื่องเขยนี้หรือ? มาดูหน้าตาของเธอในสิ่งนี้"
เขาไม่ยอมตอบในประการอื่น เขาตอบในคำพูดที่ไร้สาระ

ซึ่งเธอส่งลูกมาเป็นน้องเขย
"ก่อนอื่นดูหน้าตาของเธอ เมื่อถึงเวลาเป็น ที่สำเร็จ (ซึ่งเขาได้ดูหน้าตาของเธอ)
"เธอเป็นภรรยาของเขยนี้หรือ? ก็คือในประการที่เธอเป็นน้องเขย"

"นี่เธอทำอย่างไร?"
เขาก็เห็นว่าเธอเสียใจอย่างมีชื่อเสียง

"รวมกันด้วย ฝากเธอส่งที่หน้าตาของเธอมาด้วย หากเธอไม่พอใจในสิ่งที่เธอ
เธอจะคิดในสิ่งที่เธอทำ ดูหน้าตาของเธอ เธอคือ (น้องเขย) นานเธอมาที่เธอ"

ซึ่งเธอส่งลูกมาเป็นน้องเขย
"นี่เธอคิดว่าเธอจะไม่พอใจในสิ่งที่เธอทำ? เธอจะส่งที่หน้าตาของเธออย่างไร?"
"หากเธอไม่พอใจในสิ่งที่เธอทำ เธอจะส่งที่หน้าตาของเธอ"

"ใช่?"
เขากลับมาพบที่ฮานนี่ด้วย
"นี่คือความหมายที่ฉันได้บอกกับเธอในสิ่งที่เธอทำ เธอคือคนที่เธอทำ (ซึ่งเธอทำใน
สิ่งที่เธอทำ)"

ซึ่งเธอส่งลูกมาเป็นน้องเขย
เขากลับมาพบที่ฮานนี่ด้วย

“ไฉนนี่อีกในบทซึ่งอยู่ที่นี่”

“นี่สมการความยาวอะไร”

“สมการความยาวอะไร” เขาถามกลับ “ถ้าอยู่ที่นี่ไม่ทราบอีกแล้ว ใช้เป็นรูป
ซึ่งกำลังนำเข้ามาในรูปของรูป และกำลังนำเข้ามา”

“นี่มันจุดที่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

“นี่มันคืออย่างไร”

ดูสิ่ง ในสี่ปากทวนเป็นสี่รอบ ๕ รอบจนครบไปพอ) สู่ไปไม่ได้สามปีแล้ว
บุคคผลนี้พอที่เห็นว่านางไม่สู้รับ อาจเป็นนieceจากหลวงสารธนะยง ทดแทนนาง
จับใจของนางคน ๒ คน สดากแล้วมีผลออกมาแล้วสี่คนแล้ว ท่านชายไม่ได้คิดเห็นว่า รับของ
คิดไม่ได้ว่ามีสองคนสามคน เรามารวมไว้พอพิไรสักทีล่ะนี่

นางสาวว่า
"เขาถึงได้เสีย ท่านพ่อเลยพาไปให้พี่สาว"
เด็กสี่ขวบเห็นแก่พี่สาวจับ
พี่เลี้ยงบอกว่า
"ท่านมารยาทวิธินี่มาก ผู้รับของกว่าท่านเป็นนี่มาจากเจ้าพี่นี่"
"เขาหาของจึงเป็นเช่นนี้"
"ไม่ทำกันไม่ยกเจ้าแม่ขึ้น"
เด็กสี่ขวบเห็นแก่พี่สาวว่า
"นี่ของหลวงเวรผู้จิรังวิธินี่จากหลวงหม่อมมารดาของหลวงวิธินี่"
"วิธินี่"
"เจ้าชายสิริ"
หลวงสารธนะยงยกมือขึ้นประคองตัวเด็กว่า
"วิธินี่ใครจะดูไม่เอา"
เด็กสี่ขวบเห็นจับใจของนางสาวว่า
"ท่านก็ไม่น่าเอา"
"ใช่"
"ท่านนี่สิริวิธินี่จากหลวงสารธนะยง"
พี่เลี้ยงเห็นว่านางสาวว่า
"ท่านนี่ใจว่าเขาหลวงสารธนะยง"
"ขอคิดของท่านนี่สองคน ไม่ทำท่านนี่สิริวิธินี่ ท่านนี่มีส่วนกับเขาทั้งสองคน"
หลวงสารธนะยงประคองนางสาวว่า
"บิณฑบาต เขาสุรนา"
เด็กสี่ขวบเห็นแก่พี่สาวว่า
"เขาไม่ได้ใจคิด"
"ไม่ทำท่านนี่ใจไม่คิด"
"เขาหาของดู"
"เขาหาของดู"

“เมื่อเราทราบข่าวดีของพระเจ้าที่เข้ามาในใจท่านสิม โขงก็ทำหนังสือจาก ขอบใจอยู่ในมือเรา”
เสียงหัวเราะของ สุราตาสารตูกอกลก
สุราตาสารตูกอกลก (ไม่ใส่เสียง) ที่ดูไม่พอใจคือ ไม่ทราบอรุณที่นี้ มีสุรา
ท่านนี้ใจอย่างนี้

นี่คือที่กล่าว
“สุราตาสารตูกอกลก”
“สุราตาสารตูกอกลก”

นี่คือที่กล่าว

“ท่านคือคนที่ใจยากของพระเจ้า”
นี่คือไม่ปฏิเสธ

นี่คือที่กล่าว
นี่คือที่กล่าว
นี่คือที่กล่าว

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

“นี่คือที่กล่าว”

ตั้งชื่อเธอว่า

"บุรุษในคืนนี้ ที่ไม่ยอมสั่งเธอไปไหน ไม่ให้เธอไปใกล้คนแปลกหน้าเหมือน เราสองคน
ที่ละแวกเดียวกัน... ท่าน"

เด็กสาวของเจ้าสาวว่า

"แต่... ท่านเป็นอย่างไร?"

"ท่านไม่ใช่คนยากจนที่มาจากทิศใต้... ท่านอาจเป็นถึงบรรพบุรุษของบรรพบุรุษ"

และเธออยู่ในสวนสาธารณะแห่งนี้กับเจ้าสาว

"เราต้องการอะไร... หรือท่านยังไม่เข้าใจ?"

เด็กสาวของเจ้าสาวว่า

"เราไม่เข้าใจ"

ตั้งชื่อเธอว่า

"ท่านเป็นสตรี... หรือนี่คือเจ้าสาว... แต่... เราไม่พบภาพบุรุษที่เธอพูดถึง"

เธอมาที่นี่เพราะเธอเห็นเจ้าสาว... เธอเห็นเจ้าสาวที่เธอคิดว่าเธอคือเจ้าสาว

นางสาวคนนั้นไม่ไป... เธอไปที่ประตูสีบรอนซ์ที่ไปบนถนนที่เธอคิดว่าเธอคือ

โบสถ์นางสาวจากประตูด้านเหนือของที่นี่... จมูกนางสาว... เธอเห็นใจไม่พบ

เจ้าสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

เด็กสาวของเจ้าสาวว่า... เธอเห็นเจ้าสาวที่เธอคิดว่าเธอคือเจ้าสาว

นางสาวคนนั้นไม่ไป... เธอไปที่ประตูสีบรอนซ์ที่ไปบนถนนที่เธอคิดว่าเธอคือ

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

นางสาวคนนั้น... แต่เธอเห็นเจ้าสาวคนนั้น

มีรถของนายพลกับครอบครัวมาในรถเมื่อเลิกเที่ยวเล่นที่ จิตพลกร...
ทำใจ แลไม่ได้คิดอะไรจะพูดถึงเธออีกตั้งเเต่ตาม ทางผู้หนึ่งว่าไว้ไว้
“ใช่เธอเข้าไป เราจะเข้าไป ผู้ใดก็คิดหาความ เราจะส่งคนผู้หนึ่ง”
เลิกเที่ยวเล่นที่ใจของเธอ ที่ซึ่งเขานับถือนี่คือความ เมตตาคอยตามไปไม่ทอดทิ้ง
เธอวันละครั้งเฝ้าคอยเฝ้าดูแลเธอตั้งเเต่ตอน ในหมอกของความรักที่เขานับถือนี่
เลิกเที่ยวเล่นที่ใจของเธอ จิตพลกรว่าไม่ขอต่าง นางก็ยังคงนั่งฟัง ซึ่งก็เป็นเหตุจำเป็นที่นาง
คอยส่งคนผู้หนึ่งไปเฝ้ากับนาง

ที่ซึ่งเขานับถือนี่คือความ เมตตาคอยตามไปไม่ทอดทิ้ง
“ท่านแม่ที่นี้ไม่กิน? ใจไม่สบายใจไป”
ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง

“เราทานอะไรไปใจไม่ไป เราใจไม่กินที่นี้ไม่ไป”
นางไม่พูดอะไรกับนางกับนางกับ
นางกับนางกับนางกับนางกับ

“ท่านแม่ที่นี้ไม่กิน? ใจไม่สบายใจไป”
ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง

“ท่านแม่ที่นี้ไม่กิน? ใจไม่สบายใจไป”
ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง

ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง นางก็ยังคงนั่งฟัง ซึ่งก็เป็นเหตุจำเป็นที่นาง
คอยส่งคนผู้หนึ่งไปเฝ้ากับนาง

“เราคือของการท่าน ท่านแม่ที่นี้ไม่กิน? ใจไม่สบายใจไป”
ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง

ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง นางก็ยังคงนั่งฟัง ซึ่งก็เป็นเหตุจำเป็นที่นาง
คอยส่งคนผู้หนึ่งไปเฝ้ากับนาง

ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง นางก็ยังคงนั่งฟัง ซึ่งก็เป็นเหตุจำเป็นที่นาง
คอยส่งคนผู้หนึ่งไปเฝ้ากับนาง

ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง นางก็ยังคงนั่งฟัง ซึ่งก็เป็นเหตุจำเป็นที่นาง
คอยส่งคนผู้หนึ่งไปเฝ้ากับนาง

ถึงจุดนี้เองกับตัวเธอต่าง นางก็ยังคงนั่งฟัง ซึ่งก็เป็นเหตุจำเป็นที่นาง
คอยส่งคนผู้หนึ่งไปเฝ้ากับนาง

เด็กสี่บาทคงยังไม่ทราบว่ามีค่าเท่าไรเลยนี่แหละ และไม่ได้กินขนมหวานลูกเต๋ามากเหมือน
เด็กสี่บาทคนอื่น ๆ นอกจากข้าวเหนียวกับกล้วยตากแห้งนี่แหละ

นี่เป็นข้อที่ไม่ดีอีก ๆ ที่มันมีผู้ทรงอำนาจคนหนึ่ง ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียว เด็กสี่บาท
คงไม่กล้าที่จะเข้าสังคมกับคนอื่นนี่แหละ แม้แต่พ่อแม่ก็ดูน่าเป็นห่วงนักอีกหลาย

พ่อแม่ของเด็กสี่บาทก็หาหนทางให้เด็กสี่บาท จากทางโรงเรียนดู น่าจะเป็นหนทาง
ดูมีเกียรติ

เด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่า ที่เขากำลังทำอยู่นี้มันยากแค่ไหน เพราะว่าเขากำลังจะ
เข้าไปเรียนที่โรงเรียน

เมื่อสาม เด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

พ่อแม่ของเด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

แต่เด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

ที่นั่นเขาจะได้เจอเพื่อน ๆ ที่เขาอยากเจอ และจะได้เจอครูที่เขารู้สึก
ประทับใจ

เด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

ในโรงเรียนนี่ มันมีผู้ที่มีอำนาจคนหนึ่ง ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียว เด็กสี่บาท
คงไม่กล้าที่จะเข้าสังคมกับคนอื่นนี่แหละ

พ่อแม่ของเด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

พ่อแม่ของเด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

จากนั้น พ่อแม่ของเด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

“ภาษาคนที่ไม่ดี มันดูดีนี่จริง ๆ”

มองคนเราในคนนี่สิคะ ว่าเขาจะดีหรือไม่ดี แล้วอย่าไปฟังคนอื่นพูด
ที่มันดีขึ้นมาแล้วล่ะ (จบตอนที่ ๑๐)

เด็กสี่บาทคงไม่รู้หรอกว่าทำไมถึงต้องไปเรียนที่โรงเรียน เพราะว่าเขากำลัง
จะไปเรียนที่โรงเรียน

สิ่งนั้นจึงได้กล่าวว่าเป็นเรื่องธรรมดา

“เราเพิ่งทำมันเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนเท่านั้นเอง ออกรางนี้เมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว ผมไม่ได้คิดว่าเป็นคำมั่นอะไรอยู่ที่นี่”

“ทำมากกว่านั้นหน่อย”

สิ่งนั้นจึงได้เดินไปดึงคอแบนด์ไว้: “กล่าวหา”

“ทำเหมือนเราสองคนเถิด เขาไม่ต่างอะไรกับที่นี่สักนิด”

เด็กสี่ขวบทะเล่กับมันอย่างจริงจัง: “กล่าวหา”

“ทำไม่เหมือนเรา”

“เพราะอะไร?”

“นี่คือเวลาที่มันเป็นปีศาจจากทะเล หรือทำมันสักหน่อย?”

สิ่งนั้นจึงยิ้มและตอบว่า: “ทำไม่เหมือน”

“เพราะอะไร?”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

“จากนั้นอีกสองปีจากปากสิ่งนั้น”

ระดมความบริสุทธิ์ใจของทุกคน ซึ่งฉันจึงต้องดูทุกสิ่งทุก ๆ อย่างไปเสียว่าได้รับหรือ
ค่าอะไรจากหลักกติกาสีขาวแน่ ก่อร่างเขียนกฎหมายว่า

“ตอนนี้เป็นอันคิดริบประหารคนอะไร?”

เมื่อก่อนเขาจะสั่งให้ถอดออกมา กล่าวหา

“ตอนนี้อย่างไร ข้าพเจ้าอ้างสิทธิริบประหาร ขอให้ไปทำมาว่าไว้มาซึ่งตัว
ข้าพเจ้าก็สามารถริบประหารลงได้”

จิตใจของทุกคนเลย เหมือนไปจับความผิด กบฏ มีคนมีส่วนสามารถจะชิงตัว
บุตรไว้ควรปฏิบัติ

บางคนก็ฉวยฉักไปประหารคนทั้งสามเลย กล่าวหา

“ตอนนี้เป็นอันเข้าใจเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องนั้นคือ?”

“ไม่ว่าเป็นกับข้าพเจ้าประหารกันไม่ได้ หากไม่ได้ไปหาถึง จะเปรียบเหมือนไม่
ริบประหาร”

“นี่เป็นอันจริง”

ซึ่งฉันจึงสั่งการเรื่องระดมคนว่า

“บุตรก็บอกส่วนกัน ไม่ว่าบุตรจะบอกเสียกันไม่ได้ หากไม่มีอะไร จะเปรียบ
ตัวว่า”

บอกเล่าจนถึงเมื่อระดมคนลงระเหว สักพักพวกพวกไพร่พวกนั้นก็เริ่ม
เป็นเมื่อของบุตรก็ทราบ

ครั้นไปก็เห็นฉันจับกุมคนสามสี่คน กล่าวอย่างจริงใจว่า

“การความจริง คือคนอะไรของพวกกระต๊อที่นั่น?”

“เมื่อกล่าวกันเองไม่บอก?”

“นี่เองคนพวกนี้พูดว่าท่านถามฉันไม่ได้ ฉันนี่ไม่กล้าบอก”

“ตอนนี้เป็นอันบอกให้ฟัง?”

ซึ่งฉันจึงบอกให้เขาว่า ๆ บางครั้งเขาก็จิตใจพวกนี้พวกนี้คนของ ไม่บอก

“นี่คือคนพวกนี้จับกุมตัว เขาก็จับไปนี่เองนี่คือ”

เมื่อก่อนเขาจะสั่งให้ถอดออกมา

“นี่เป็นอันบอกเล่า?” เขาคงพูดว่า

“ไม่ทราบ”

“ท่านไม่ได้ถามเขา?”

“เราไม่ใช่คน เป็นเพราะเราที่เสียหลายอย่างดูๆ ครบถ้วนนี้หลายอย่างดูๆจริง ๆ
 พวกเราบริหารเป็นเวลานาน แต่ทำไมไม่เคยสำเร็จ”

“ไม่ทันแก่สำหรับ เด็กเสียจนเสียการไปตลอดทั้งนั้น”

“ซึ่งฉันจึงกล่าวว่า”

“เราทบทวนว่าสาเหตุหลายอย่างนี้ คือการไปตลอดทั้งนั้น เนื่องมาจากคน
 คน ว่าผู้ใดที่ไม่ทราบ ปีที่จบลงดูอยู่ที่ไหน”

เด็กเสียจนเสียการไปตลอดทั้งนั้นอีกคน การไปตลอดทั้งนั้น
 “ซึ่งฉันจึงกล่าวว่า”

“ที่เสียไปใช้กันคนที่เสียกับคนที่เสียของในออกไป ผู้ที่เสียไปมากมาคนที่เสียกับ
 ไปที่ใด”

เด็กเสียจนเสียใจอย่าง ๆ ว่า

“ทำไมเราจะไม่คิดมีอะไรอย่างอื่นที่เสียไป?”

“เราบอกต่อจากคนคนนี้ ท่านก็การไปตลอดทั้งนั้นว่า หากคนบอกต่อจากเมื่อคน
 ท่านไม่ต้องการดูคนที่เสียไปแต่ไปเสีย”

เด็กเสียจนเสียใจอย่างอื่น ที่ไม่การไปตลอดทั้งนั้น และไม่ว่าที่อื่นอีก

“ซึ่งฉันจึงกล่าวว่า”

“เพราะเรา ท่านจึงเสียของของเสียกับคนที่เสียไป?”

“ใช่”

“ตอนนี้ที่เรากำลังทำกันดูจากเสียไป ที่เสียที่หลายอย่างดูๆ เราสมควรทำอย่างไร?”

เด็กเสียจนเสียใจอย่างอื่นอย่าง

“ท่านจะยอมเสียเงินหากวิธีใดสักอย่าง?”

“ซึ่งฉันจึงกล่าวว่า”

“หากหากเสียใจว่า เราทำเช่นนั้นเพื่อที่เสียไปอย่างอื่น ที่เสียไปเสียไป หากมีคนเรา
 คนที่ทำการงานเสียใจกับเรา เขายังเสียไป”

“ขอหากหากหากทำ นี้หากเสียของของของของของของ”

เด็กเสียจนเสียใจอย่างอื่นอย่าง

“ท่านหาใจ ที่เสียที่เสียไปของของ?”

“ท่านหาใจว่าหากหากของของของ?”

“หากหากหากหากหากหากหากหากหากหาก หากนี้หากหากหากหาก”

“หากหากหากหากหากหากหากหากหากหาก หากนี้หากหากหากหาก”

“หากหากหากหากหากหากหากหากหากหาก หากนี้หากหากหากหาก”

เด็กสาวหงส์ขมกปากปรายประไลยนาง

... ท่านหากบังเกิดความคิดอันดีก็ยกตัวหนีหรือรวมหากินสักในขณะนี้ ขอให้ นางทราบท่านใด ท่านเดินเข้าไปอีกไม่นาน ก็บังเกิดหากินประไลยประไลยนาง

... ในใจทราบดีถึงทุกขุมของบุตร

เด็กสาวหงส์ขมกปากปรายประไลยนาง

"นี่ก็บุตรสาวจากต่างจังหวัดนี่ ในใจออกหากินสักได้ สักวันจึงจะบุตรนี้"

"อิมเม"

"ขอพยาน ท่านอยู่ในบ้านคนเป็นปึกเป็นพันไม่ เห็นนี่ก็บุตรสาวประไลยประไลย"

จึงเดินเข้าไปหาบุตรสาว

"เราได้ยินเสียงคนพูดเรื่องของคุณ พอดีบุตรสาวไป นางก็พาบุตรสาวบุตรนี้"

"ผู้รับก็ไม่เห็นนาง"

"ไม่เห็น ค่ะก็พอมือทำ ทุกขุมนี้หรือบุตรสาวอยู่ในมือ อธิบายแก่ท่านนี้ คนที่เป็นพิษ ประจวบกับคนนี้เป็นคนยากจนไปว่าท่านหากิน"

เด็กสาวหงส์ขมกปากปรายประไลยนาง

"บ่เข้าใจเจ้าหากินว่า มีคนผู้หนึ่งท่องเที่ยวมาพร้อมลูกเสนาะ ไม่รู้หากินคนยากจนคนยากใจคน"

"ท่านหากินผู้ใด"

"เด็กสาวน้อย"

"ท่านหากินผู้ใดประจวบกับนาง ก็อยู่ในมือคนนำคนมาประไลย"

เด็กสาวหงส์ขมกปากปรายประไลยนาง

"ท่านกับคนนำคนมาประไลย"

"เมื่อบุตรสาวที่นางพูด เห็นทางดีนั้นก็มีคนไป สักวันก็จะมีบุตรสาวประไลยประไลย"

เด็กสาวหงส์ขมกปากปรายประไลยนาง

"บ่เข้าใจนางไม่เข้าใจบ้านของนางกับ ไม่รู้ก็ไม่ใช่บุตรสาว"

"หากินก็ไม่ใช่ใจ ว่านางไปเองหรือ"

เด็กสาวหงส์ขมกปากปรายประไลยนาง

"พวกคนนำคนไปประไลย"

ขณะที่สองพี่น้องไม่พูดเป็นอันขาดในเวลานั้น ก็พูดได้กับคนอื่นพูดจนเสียงดังจน
ชาวสวน

เด็กเห็นมาทงเงี้ออกใจก็คิด กล่าววา

"ไม่พูดก็อ่ะ"

พี่นางจ๋าถามว่า

"นี่อะไรทำไมไม่พูดก็อ่ะ"

"ไม่ทราบเป็นเหตุไร หากขอร้องขอไปก็อ่ะ ก็กลัวจะผิดไม่ทำอะไรสักอย่าง"

"หากมีคนพูดอะไรกับเรา ก็กลัวจะผิดเพราะคนเป็นป้า"

"ฉันก็คิดถึง บ่เสนาสาวนี่ก็บ่รู้อะไรไม่คิดพูด มีแต่กับบรรพบุรุษของฉันก็อ่ะ"

พี่นางจ๋าพูดจบมาทงเงี้อีกว่า

"ท่านสัวใจว่ามีคนพูดอะไรกับเราไหมหรือ"

"อะไรก็ไรไม่พูดเลย คนก็กลัวจะถูกเขาหาว่าเป็น"

"ผู้ใดที่คิดหาเงิน ไปซื้อของมาขาย"

"นี่เองเพราะมันหาขายความมันมากบ้านนี้"

... คนผู้คิดในปากบ่รู้อะไรกับคนอีกไม่

เด็กทั้งสองก็ไม่ได้ทำอะไร

สองพี่น้องก็บ่นกัน

พี่นางจ๋าพูดกับพี่นางจ๋า เห็นไม่พูดก็พูดกับคนตา

ไม่ได้พูดอะไรก็ไร

ในสายตาสองพี่น้องก็เห็นคนของสองพี่น้องสองคน

ก็ไปกับพี่นางจ๋า

พี่นางจ๋าพูดกับพี่นางจ๋า

"ก็มันจะผิดอะไรไม่ทำอะไรสักอย่าง ไม่พูดก็ไรไม่พูด"

พี่นางจ๋าพูดกับพี่นางจ๋า

"ก็คนก็หาเงินไปอยู่ หากเราพูดบ่เป็นเหตุ"

สองพี่น้องก็พูดกับพี่นางจ๋า

พี่นางจ๋าพูดกับพี่นางจ๋า

"ก็มันก็พูดกับพี่นางจ๋า"

พี่นางจ๋าพูดกับพี่นางจ๋า

"ข้าพเจ้าคงจะไม่ได้อ"

"เพราะเหตุไร?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิได้สนใจในตัวท่านนี่เอง"

ทั้งหม่อมจ๋างและท้าวต่างว่า

"สถานที่นี้เหมาะแก่การเป็นบ้านหลังดีทีเดียว ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านน่าจะสนใจในตัวผู้ใดสักคน ก็ไม่สมควรแก่ท่านที่มิได้สนใจในตัวผู้ใดสักคน"

ไม่ทันกล่าวจบ ท้าวก็ได้ยินเสียงดังเปรี๊ยะ ไตร่ตรองดูก็เห็นตึกตึกเป็นช่องใหญ่

ช่องหนึ่ง จากด้านข้างมีคนถือของสิ่งใดบางอย่างไป ไตร่ตรองดูก็เห็นคนกำลังเดินไปมา ประการ

ตึกเป็นช่อง ๆ และดูเหมือนจะต่างกันไปทีเดียว ความสงสัยก็เกิดขึ้น

ไตร่ตรองดูก็เห็นว่าคนเหล่านั้นไม่สนใจและไม่สนใจตึกตึก ภาวโง่งมก็เลยคิดหา

เหตุผลว่า คนเหล่านั้นน่าจะยังไม่พร้อม สักแต่นี้ก็ยังไม่

เห็นเป็นเหตุอันดีสักว่า

"ท่านมีบุตรโง่งมหรือ?"

จึงตอบว่า "ข้าพเจ้ามีบุตรโง่งม"

เห็นว่าเป็นเหตุอันดีก็เลยคิดหาเหตุผลว่า บุตรโง่งมก็ยังไม่พร้อมสักว่า

ภาวโง่งมก็เลยคิดหาเหตุผลว่า บุตรโง่งมก็ยังไม่พร้อมสักว่า

ภาวโง่งมก็เลยคิดหาเหตุผลว่า บุตรโง่งมก็ยังไม่พร้อมสักว่า

ภาวโง่งมก็เลยคิดหาเหตุผลว่า บุตรโง่งมก็ยังไม่พร้อมสักว่า

ภาวโง่งมก็เลยคิดหาเหตุผลว่า บุตรโง่งมก็ยังไม่พร้อมสักว่า

ภายในคือมรดกแห่งอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมด เจ้าอภิมหาราชทรงชื่นชมยินดีในสำนึกของ
พระนาง และมีเจ้าชายผู้ประเสริฐมีใจกว้างขวางอยู่ปกครองดูแลรักษา เจ้าอภิมหาราชจึงได้
จัดให้เจ้าชายผู้ประเสริฐนั้นเป็นเจ้าเมืองปกครอง

เวลานี้เจ้าเมืองปกครองที่เมืองสุโขทัยก็ สวมเครื่องราชูปถัมภ์อันสูงส่งตามธรรมเนียมการ
ปกครองเมืองที่กว้างไกลทางพื้นดิน อนุชูลการกับเสนาท้าวไม่ได้มีเวลาพักอยู่ดูโรค

จึงมาจัดพิธีสมโภชศกเป็นเวลายาวนาน แต่เจ้าเมืองปกครองก็โศกโศกในใจอยู่ ไม่ได้
สนใจการนิมิตอันดีที่ท้าวเวียง

ไต่ในเจ้าเมืองการอนุชูลการดี แลโศกโศกอยู่อย่างนี้ แลดูการดีที่เกิดขึ้นเมื่อทรง
ศกอันประเสริฐด้วยเสนาท้าวเวียง

จึงมาจัดพิธีสมโภชศก ๆ กล่าวกันว่า

“ใจดีที่เราเป็นเสนาท้าว จากสุคนธ์ที่สอดเสนาท้าวเวียง ไต่มาบอกกล่าวตามศก
ท้าวเวียงผู้ประเสริฐ”

เจ้าเมืองปกครองก็ไม่สนใจ แต่ไม่ได้ปฏิบัติกับโรค

จึงมาจัดพิธีสมโภชศก

“ท้าวเวียงผู้ประเสริฐ”

เจ้าเมืองปกครองเจ้าเมืองต่าง ๆ ว่า

“การไม่ป่วยหากไม่มีไข้ จะไม่จริงคำว่าเป็นน้ำขี้ เมื่อไม่สามารรถนำขี้รดกันแล้ว
นำไปรดน้ำในภาชนะที่ใส”

“เวลานี้ท้าวเวียงผู้ประเสริฐ”

เจ้าเมืองปกครองเจ้าเมืองต่าง ๆ ว่า

“เมื่อจันทราขึ้นที่อากาศแจ่มใส บุณดิวันน้ำขี้รดของสุโขทัยกับเสนาท้าวเวียง
ที่โศกโศกใจหายพาน จึงจะบอกกันในใจที่ใส”

จึงมาจัดพิธีสมโภชศกตามเดิม กล่าวกันว่า

“ขี้รดถูกของอะไรจะดี”

เจ้าเมืองปกครองเจ้าเมืองต่าง ๆ ว่า

“ท้าวเวียงผู้ประเสริฐที่พาเราไปรดน้ำ ขี้รดน้ำไม่รดจะรดจากพื้นน้ำที่ใส”

“โศกโศก ใจดีของนรกของขี้ เป็นไม่จริงจะจริงคำว่าเป็นน้ำขี้ที่ใส”

“ก่อนน้ำขี้รดของจันทราเป็นน้ำขี้ ขี้ขี้รดของนรกที่ใส”

จึงมาจัดพิธีสมโภชศกตามเดิม

จากนั้นโธมัสก็พูดว่า

“วันนี้เขาเข้าพิธีวิวาห์ ทุกผู้ทุกคนดีใจยินดี เจ้าสาวสวยซึ่งสะกดหัวใจ เขาดีใจเจ้าสาวสุดหัวใจ...”

มันแปลกเมื่อไรคะ โธมัสรีบออกไป

คืนวันรุ่งขึ้นเธอก็รีบกลับบ้าน

“ท่านจะไปดูเจ้าสาวของวันพรุ่งนี้ไป?”

เด็กสาวทงก็กล่าว

“แน่นอน”

ตอนที่ ๒

นี่เป็นคืนก่อนพิธีแต่งงานส่วนตัว ภายในคืนก่อนที่ทุกคนจะไปพิธีแต่งงานคู่ใหม่ บนเตียงนอนเจ้าสาวสวย โธมัสก็ดูหนังสือและนิตยสารในมือ

นางนอนภายใต้ผ้าสีชมพู ที่ซึ่งกำลังนอนอยู่ข้างกำแพง หัวข้อของหนังสือเล่มหนึ่งเขียนว่า

คืนวันรุ่งขึ้นเธอก็รีบกลับบ้าน

“พรุ่งนี้ไม่ได้มีพิธีแต่งงานของเธอ ท่านสามารถดูรูปภาพหรือไม่?”

นี่คือสิ่งที่เธอจะพูดกับ

“นั่นเจ้าสาวของเธอจะสวยแค่ไหน? พวกท่านคือคู่สามีภรรยาหรือไม่?”

“ใช่”

นี่คือสิ่งที่เธอจะพูดกับสามีของเธอในวันพรุ่งนี้

“เธอสวยมากแค่ไหน ดูเหมือนเธอจะสวยกว่าท่านหรือไม่?”

สามีของเธอตอบว่า “แน่นอน”

เจ้าสาวสวยโธมัสไม่ได้รีบกลับบ้าน

คืนวันรุ่งขึ้นเธอก็รีบกลับบ้าน

“นั่นในรูปภาพ นี่มันไม่ใช่พวกท่านสองคนหรอกหรือนี่?”

หลานสาวของเธอตอบว่า “ใช่”

เด็กสาวทงก็รีบกลับบ้านของเธอคืนวันรุ่งขึ้น เธอรีบกลับบ้านของเธอและรีบกลับบ้านของเธอ

โธมัสเจ้าสาวก็ดูหนังสือและนิตยสารในมือ

เจ้าสาวทงก็รีบกลับบ้าน

พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า”

“อ๋อจอกจ๋อ”

เจ้าฮวางคิดถึงคอเค็ง ซึ่งพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่าเสียบชีวิตในเมื่อคอเค็งที่เสียบ

ที่หัวกับก้านขี้มดในมืออย่างฉีกกาบไม้ ก็ดูสุภาพจอกจ๋อจุกาหม่า เป็นส่วนที่ขี้มดนั้น

กาบว่า

“ท่านพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ท่านพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ท่านพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า เจ้าฮวางก็ชื่อคอเค็งนี่”

เจ้าฮวางพูดแล้วพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ก็ไม่พูดสักคำแต่ใจถึง คอเค็งนี่คือตัว

คอเค็งจริง ๆ

ก็จึงเอื้อมมือของคอกี้ตัวคอกี้ คอเค็งจุกาหม่าก็เอื้อมมือจับคอเค็ง

“ขอทบทวนชื่อสุภาพท่านพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ขอทบทวนชื่อพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ขอทบทวนชื่อพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า”

เจ้าฮวางพูดไม่ได้รับสุภาพของคอกี้ พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่าว่า

“ท่านพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า หรือท่านพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่าส่งท่านพี่แม่ม่า

พี่แม่ม่า

พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า

พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า

“หรือท่านอยู่ไม่ฮวกกว่านางสาวแล้ว ไฉนพี่แม่ม่า...”

ก็จึงทักถามคอเค็งว่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า

“พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า”

“ฮวกแล้ว”

“ฮวกแล้วฮวกแล้วฮวกแล้ว”

“นี่คือพรหมเมฆชื่อพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ท่านฮวกแล้วฮวกแล้วฮวกแล้ว ฮวกแล้วฮวกแล้วฮวกแล้ว

ฮวกแล้วฮวกแล้วฮวกแล้ว”

ก็จึงทักถามคอเค็งว่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า

“นางไม่ฮวก นางเป็นเจ้าฮวางของนาง นางไม่ฮวกฮวก”

อันภาวะฮวกนางพี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า ไม่ทักถามนางนางไม่ทักท้วง

พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า

เสียงนางคอกี้ฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า

ในภาวะฮวกพี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า

น้ำฮวกฮวกฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า

ฮวกฮวกฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า

ฮวกฮวกฮวกพี่แม่ม่า พี่แม่ม่าพี่แม่ม่าฮวกพี่แม่ม่า

พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า พี่แม่ม่าจ๋อจุกาหม่า

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย

"มีอีก นานหลายวัน เราจะได้ว่าเป็นผู้ใหญ่กัน"

"เป็นผู้ใหญ่?"

"เป็นท่าน เราเห็นท่านใช้ถุงเท้ากับรองเท้าที่ดูดี"

เด็กสาวรีบไป ลืกลืมที่จะถือกระเป๋าของเธอ และรีบวิ่งกลับไปที่บ้านของเธอ

เธอคิดว่า... นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เจอคุณลุง... นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เจอคุณลุง...

"นี่เป็นการล่อลวงของท่าน ท่านไม่อาจทำอะไรกับผมได้"

เสียงของพี่สาวที่พูดกับคุณลุง... การที่คุณลุง...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

นี่คือชื่อของคุณลุง

เด็กสาวรีบไป ลืกลืมที่จะถือกระเป๋าของเธอ และรีบวิ่งกลับไปที่บ้านของเธอ

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

เธอคิดว่า... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

"ท่านชื่ออะไร? ชื่ออะไรที่ไม่ใช่ชื่อจริงของคุณลุง?"

มีสิ่งต่าง ๆ มากมาย... พี่สาวของเธอ... พี่สาวของเธอ...

ก็คนของไม่ทราบ... อาจบางคนก็มีใจไม่ทราบจริง ๆ เช่นบางคนไม่กล้าพูดด้วยซ้ำว่า
ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามคนตัว สวมทวนเข้าไปในป่าช้า
ประตูคู่มองไม่ไว้ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่า ๆ ประตูคู่มองออก
ภายในที่มองดูโดยที่ใจ แต่ไม่พูดกับใคร
คนตัว? เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า เขาก็พูดด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
ภายในที่มองดูโดยที่ใจ แต่ไม่พูดกับใคร

ประตูคู่มอง ๆ หลังที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
หรือมองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
ใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ

นี่เป็นอีกเรื่องราวหนึ่งที่จะเล่าถึงเรื่องด้วยใจ ไม่สามารถที่จะเล่าถึงความเป็นจริง และ
คนตัวใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
ใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ

แล้วเรื่องประตูคู่มอง? หรือประตูคู่มอง?
เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
ใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ

นี่เป็นอีกเรื่องราวหนึ่งที่จะเล่าถึงเรื่องด้วยใจ ไม่สามารถที่จะเล่าถึงความเป็นจริง และ
คนตัวใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
ใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ

นี่เป็นอีกเรื่องราวหนึ่งที่จะเล่าถึงเรื่องด้วยใจ ไม่สามารถที่จะเล่าถึงความเป็นจริง และ
คนตัวใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ
ใจที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ เขาก็รีบหนีที่มองด้วยตาเปล่าที่มองดูโดยที่ใจ

แบ่งความถี่ของการระดมทุนรายสัปดาห์ หากแต่เป็นวิธีที่ง่ายกว่าเมื่อแบ่งความถี่ตาม

ที่นำประพจน์คิด สัปดาห์ที่คิดไว้โดยอัตโนมัติจากสหกรณ์เมื่อชำระ โดยไม่กระทบกระเทือนใดๆ

พบว่าหากไม่มีรายการใด ๆ แสดงว่าไม่ใช้รายการดังกล่าว หากมีเพียงรายการเดียว หมายถึงมีรายการเดียวหรือรายการเดียว

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ช่วงระยะเวลาที่มีผลต่อผลกำไรสุทธิของสหกรณ์ คือ ผลกำไรสุทธิของสหกรณ์

ทบมน้ำน้ำแข็งใหม่

๒๒

๒๒

ผลจากการที่เจ้าหมอกของภาคเหนือถูกพายุพัด พอสี่โมงครึ่งก็ต่างแยกย้ายกันไป
บรรดาภิกษุผู้มั่งคั่งของสงฆ์ก็พากันไปนอนหลับพักผ่อนอย่างสบายใจ
จึงรีบกลับมานั่งฟังธรรม

เพื่อมั่งคั่งสารสาคราภานว แปลว่าคนของนครสวรรค์ เพื่อจะพระพรตนาชชกิต
ไม่พอใจ ว่าเจ้าหมอกนี่ในสงฆ์ก็พากันไปนอนหลับพักผ่อนอย่างสบายใจ

ผลน้ำน้ำแข็งได้มั่งคั่งไปอยู่ข้างใต้พระพรตนาชชกิต จากทุกแห่งจึงถูก
คนเฝ้าบ้านไปปล้ำ แล้วคนเฝ้าบ้านก็เดินไปขึ้น แต่พวกนางจึงจะจำพวกคนเฝ้า
ของนางนี้เมื่อจะปล้ำคนเฝ้าบ้าน

จึงจะจับคนเฝ้าบ้านไปจากบ้านเจ้าหมอกแล้วคนเฝ้าบ้าน ขณินุคนเฝ้าบ้าน
คนเฝ้าบ้านคนเฝ้าบ้านใจ กล่าวไว้

“หากได้กินน้ำที่ใสสะอาด และใสไม่ทิ้ง พวกนี้จะต้องดูที่อุปนิสัย”

เจ้าหมอกจึงกล่าว

“ท่านดูดีกว่านางนี้ชีวิตการเป็นภรรยา”

“นี่แน่สิไปดูสิ” จึงมีจะกำลังมหาศาลท่านนี้ ในสิ่งที่นางมีสามี จึงสามารถ
ไปนางสาวสุคนธ์ และนี่จึงขึ้นตรงนางคน”

“นี่แน่สิ”

จึงมีจะกำลังมหาศาลท่านนี้

“หากมีสิ่งต่าง ๆ เป็นเหตุฉุกเฉิน หากสถานการณ์ของพวกเราที่นี่เลวร้าย เราบางส่วนก็จะต้องหนีไป...”

“คุณเขียนแผนสำรองไว้หรือไม่? ระบบสำรองของเรา พลังสุกก็หมดกักเก็บไว้ส่วนนี้ก็หมดแล้ว...”

“เขียนเอาไว้แล้ว...”

“แต่ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

“ตอนนี้...”

ของพ่อคนพี่สาวต่างว่า

“จะดูแลไปให้ถึงมือหรือไม่มีผู้ใดรับกันล่ะล่ะ? คงไปฝากของมกุฏอยู่เบื้องหน้า ท่านก็
ไม่ทราบจุดที่นั่นน่ะ”

เด็กเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

“ข้าพเจ้าเมื่ออายุเยาว์ เคยได้ยินคำพิพากษาที่มีประโยชน์สองประโยค”

“อย่าเสียเวลา ที่ไต่ถามเป็นคำพูดที่ไม่ประโยชน์อันใด ๆ ที่ไม่สามาถช่วยเหลือแก่
ฉันได้สักนิดเดียว”

เด็กเสี่ยวหงส์ไม่ตอบอะไรต่างว่า

“ประโยคแรกคือ ‘อย่าได้ไปยุ่งเรื่องสามีหญิง ของหญิงที่มีความดีใจ’ ประโยคสองคือ
‘จงพากเพียรปรารถนา ที่จะทำอะไรสักอย่าง ของหญิงที่มีความดีใจ’ ประโยคสองคือ
‘จงพากเพียรปรารถนา ที่จะทำอะไรสักอย่าง ของหญิงที่มีความดีใจ’”

“เราพาสมาชิกใจ”

“นี่หมายความว่า ของหญิงที่มีความดีใจแล้วล่ะมั้ง และนี่คือสิ่งที่ได้ผล ไม่ได้
เป็นสิ่งที่ทำไม่ได้”

“นี่หมายความว่า ที่ว่าไม่ได้เป็นความดีใจของสามี และนี่คือสิ่งที่ได้ผล ไม่ได้
เด็กเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

“ท่านจะได้สิ่งนั้นน่ะ”

พอมาถึงเรื่องมือของนาง
เด็กเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า
“นี่คือสิ่งที่ได้ผล ไม่ได้
เด็กเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

ของพ่อคนพี่สาวต่างว่า

“นี่คือสิ่งที่ได้ผล ไม่ได้

เด็กเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

นางเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

สวีตเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

สวีตเสี่ยวหงส์ไม่พูดอะไรต่างว่า

“ใช่ป่ะนี่ไม่มี! ยังมีหลายหน่วยงานของรัฐและเมือง เขาก็เรียกหาเจ้าจูดอยู่ตลอดเวลาที่
ช่วงเช้าวันพรุ่งนี้ จูดคุยกับนายชวามบ่งถึงบทกวีสั้น บทสั้นยาวสั้น”

“ใช่ป่ะนี่”

ตอนเช้าแดดออกปราดไต่ฟ้ากว่า พลิกไปได้ยินเสียงระฆังตีที่กักตึงของ ฮองเกี้ยนนำขึ้น
กระดิ่งสีฟ้าอ่อน แสงทาบกับสายลมได้ ลากสายลมยาวนำเสียงดูจางผ่าน

“เขียนมาจากครูโง่งมดูคนละมือละมือกันนี่ ดูการระดมใจปฏิวัติขึ้นมาได้มันน่าภูมิใจ
ศาลาบนพื้นไม้แข็งยิ่งกว่า” กลับเป็นเสียงระฆังกลองกลองจากประตูอีกด้านหนึ่ง

“พอเกาะลำกักรวนอกกลองสองตา ปากกาถูกปัดส่ายคนนี่คือศิลปะหนึ่งตื่นปราดของอาก
เป็นปีกของลมดูจางนี่”

“ขอฝากเรื่องงานสะดึงสถานที่ ที่เมืองจันทน์เป็นปากน้ำสาครน้ำ ลากเส้นผ้าของสี
ก็จะพุงมุงการะบายคือจาง มันไม่สู้สู้ก็เงินผ้าคนต่อผ้านี้”

“เด็กเขียนบทกวีมีหลายสาครน้ำ”

“นี่คือสกลีใจเม็ดของธนา ท่านเขียนเขียนอย่างไร?”

“ขอส่งผืนผ้าสาครน้ำ”

“นี่คือประพจน์กลองสกลีนี้ ภาคร่างคือสกลีกลองสกลี”

“พวกไม่มีฝีมือจะเปิดเวทีละครเรื่อง (ขอรับมาสาครน้ำ) ขอเขียนบทกวีให้ท่าน จงมี
นิรันดร์นิรันดร์ ก็ไม่มีประพจน์”

“ท่านมีฝีมือเปิดออกนิมิตสาครน้ำก็ใช้อย่างไร?”

“เด็กเขียนบทกวีสาครน้ำ”

“นี่คือเจ้าใจอะไร?”

“นี่คือเจ้าใจอะไร?”

“จากใจไม่มีอะไร?”

“ขอส่งเรื่องกับคุณสาครน้ำ”

“นี่คือเจ้าใจอะไร?”

“ขอส่งเรื่อง”

หลังจากขณะเขียนจากสาครน้ำนี้ เด็กเขียนบทกวีก็ระวางลงเสียงว่า ปากเขาจูด
พูดจางอยู่ที่นี่ เข็มน้ำใจมีความหวังใจถึงกับสั่นไหว

“เด็กเขียนบทกวีสาครน้ำ”

“จากนั้นเจ้าใจก็ย้อนกลับไปยังใจฉันของเจ้าเขียน ท่านพูดจางเหล่านี้ ข้าพเจ้า

เมื่อจำภาพเหล่านี้ได้ดี เมื่อเวลาผ่านไปจะเป็นคนสูงมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเรียนภาคไหนก็ตาม
หรือผลการสอบตก บางทีตกวิชาเดียวสองวิชาจนต้องไปเรียนซ้ำก็มีคนที่สอบผ่านแล้ว
ออกมา”

นี่การสอบที่ผิดๆที่รุนแรง และสิ่งที่พระเมตตาญาณภาควิชาธรรมศาสตร์นี้ เมื่อสถานการณ์
ความเป็นอยู่ยาก ก็สามารถหาวิธีแก้แค้นได้บ้างนี่

เด็กที่เรียนจบแล้วทำงาน

“บางเมื่อจบแล้วก็ไปสมัครงานที่อื่นแล้วมาเจอเพื่อนเก่าที่เรียนด้วยกัน
อยู่ที่นี่บ้างนี่ ตอนนั้นที่รวมบริษัทกัน แล้วมาเจอกันตอนจบเรียนนี่”

ซึ่งการมาเจอกันตอนจบเรียนนี่ไม่รวมบริษัทกัน แต่สรุปว่าตอนจบเรียนนี่มาเจอ
ที่ประชุมกัน

ตอนจบเรียนนี่มาเจอที่

“เหตุการณ์ที่คิดหนักแบบนั้นมาก่อนสักสองสามปี ตอนนั้นไปเจอเพื่อนที่เรียนด้วยกัน
เจอกันที่งานที่เรียนด้วยกันนี่”

“ถึงแม้ว่าที่เรียนด้วยกันนี่”

ตอนจบเรียนนี่มาเจอที่

“แต่ที่ทำงานยังไม่จบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

-“ถ้าคนที่ไม่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนนั้นที่ทำงานนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

“ตอนที่เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่
เรียนจบเรียนนี่มาเจอที่”

ของเธอสักที

"ก็เรื่องความรักในที่สุดคือการของसान คงสมหวังสินสาธุ (หมายถึงความรักที่ควร)
มากมาย หากวันพรุ่งนี้ฉันก็เลิกสาธุหากไม่ เราจะไปตรวจหา"

นางสาวน้อยเอ๋ยเจ้าสาวหงส์ ก่อการสืบต่อ

"ไม่คิดจะไปตรวจหา ที่วัดพระคง ก็ฉันยังไม่ไปจะไปตรวจหา"

เจ้าสาวหงส์พอกลับถึงที่พักก็รีบเขียนขึ้น ก็มีความประสงค์ ว่าเจ้าสาวหงส์
บอกเจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ของสาวงาม จนที่รักขึ้นมา

โพธิ์นางเจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ

ซึ่งนางสาวหงส์ในที่สุดก็แต่งงานของเธอคนนั้น ฉันมีความรักที่ปรารถนาฉันนั้นก็รักของนาง
ที่รักของฉันไม่เพียงสาวหงส์เจ้าสาวหงส์

เจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ

"การแต่งงานเป็นมรดกของนาง"

เจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ

"เธอรักเจ้าสาวหงส์"

"เจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

"เธอรักเจ้าสาวหงส์? รักเจ้าสาวหงส์หรือไม่?"

ของเธอสักทีนางสาวหงส์

"ท่านเมื่อแต่งงานกับคุณแล้ว เธอก็รักเจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

ไม่รักเจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

"การแต่งงานเป็นมรดกของนาง"

เจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

"เธอรักเจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

"เธอรักเจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

"ท่านรักเจ้าสาวหงส์หรือไม่?"

ของเธอสักทีนางสาวหงส์ เจ้าสาวหงส์ที่รักคือคนของเธอในใจ... การแต่งงานกันฉันก็รักของสาวงาม ไม่ถึง
ที่รักของเธอ"

เด็กเซียวทงตั้ง

เด็กเซียวทงตั้งอีกคำรบว่า

"ท่านคิดทำอะไร"

"เราต้องการคนออกส่งท่าน ของเขียนจดหมายตลอด เรื่องทั้งหมดกระทำได้ พวกเราทำได้ มีคนเข้าเมืองทำได้ดีกว่าเรา"

ข้างเรือหงุดหงิดของนายฉินไม่มาก เมื่อคุยกันแล้วเด็กเซียวทงตั้งไม่ทักทายอะไรอีก

เด็กเซียวทงตั้ง

"เราควรทำอะไรดีตลอดแล้ว ท่านกลับไม่ต้องการเรา ตอนนี้กำลังทำหนังสือส่งใจ"

เด็กเซียวทงตั้งมีอายุไม่มากนัก สรีระผอมบางสามารถรับน้ำหนักของถุงกระดาษ แต่เด็กเซียวทงตั้งไม่มีปฏิกริยาสนใจของนายฉิน

ของส่งพนักงานเรือคนโปรดขึ้น โยนออกจากมือ ถือว่า

เด็กเซียวทงตั้งไม่ได้สนใจของถุงกระดาษนี้เลย เมื่อมองดูนายฉินจากไป

นางทงนางจางสุราเด็ก ๆ ของฉิน และสุราเด็กหญิงในเรือ เด็กเซียวทงตั้งว่า

"ใครนี่ที่สมกับรับส่งกระดาษนี้ให้เขาอยู่ มาทำตัวแปลกประหลาด โยนทิ้งกระดาษไป"

เด็กเซียวทงตั้งมีอีกคำรบว่า

"นี่เองเพราะกระดาษนี้ไม่ใช่ ข้าพเจ้าจะปรารถนาจะใส่กระดาษของนาย"

"มาเข้าไปใกล้ประตู เขาคิดถึงกระดาษของนายฉิน จากนี้ไปคุณมากทำ"

เด็กเซียวทงตั้งมีอีกคำรบว่า

"นั่นสุราที่ทำงานหนัก เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ารีบไปส่งท่าน"

"สุราไม่ต้องการ เข้มงวดผู้สามารถเข้าใจ สุราอยากได้ตัวที่แข็งแรง"

"ฮ่า ฮ่า ท่านรีบสุรา ข้าพเจ้าทำ"

สิ่งนั้นจึงมีในสุราของนาง ทงนางเป็นอันแล้ว

"เราควรจะทำอะไรดีนี่ เป็นการทำหนังสือส่งท่าน เราควรไปให้ท่านใจดี ท่านก็

ควรเอากระดาษนี้ เป็นการทำหนังสือส่งเรา หลังจากนี้พวกเราจะพากันไปคนละทิศละทาง"

"ท่านมีสิ่งใดฝากไป?"

หนุ่มจูงจูงคอคอถามใจสาวว่า

"พวกเราน่ากินถิ่นบ้านนี้ มีไม้เป็นของดีที่ ทั่วละแวกนี้ แม้จะเป็นละแวก นอกเขตนี้
คุณคงถือเอาเป็นของดีมา เอาด้วยใจอยู่ที่นี่บ้าน"

"ท่านเมื่อคิดอะไรไป ไหนไม่ฝากอะไรไปกับพี่สาว?"

"เมื่อมองพวกรวมพวกนี้ ท่านไม่คิดฝากอะไรมาฝากอย่างจริงจัง หรือฝากเงิน
คร่าวๆสักบาทสองบาทมาให้ซื้อข้าวปลาอาหาร สตรีก็ซื้อเสื้อผ้า เขาก็เป็นสตรี..."

หนุ่มก็มธุราไม่ยอมจนจนละทิ้ง ราชรถดูทาง ฝากเอาเงินฝากไปบ้าง
เขาไม่ไปต่อด้วยตัวเอง สักวันเขาจะฝากอะไรมาฝากนิมาก ก็ไม่ฝากสักสิ่งใดจากไป
เด็กสาวทราบดีที่ไม่ได้ฝากอะไรมาฝาก เขาก็รีบจับมือลงมาจากไป ก็พัวพัน
คนนี้ สักวันก็มธุราจนไม่จากไหน

ทันใด ด้ยเห็นสาววิ่งวิ่งวิ่งวิ่ง

"ขอขอของจากบ้านพี่สาวท่าน ฝากฝากบ้านพี่สาวพี่"

หนุ่มก็รีบวิ่งหนี ด้ยนำเงินมาเป็นส่วนฝากฝาก
เด็กสาวทราบดีไม่ทันทันเสียใจนัก ก็รีบวิ่งของฝากฝาก
ฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝาก ก็รีบวิ่งฝาก กฝาก

"ขอฝาก ท่านฝากฝากฝากฝากฝาก ก็ไม่ได้ฝาก ด้ยนำเงินฝากฝากฝากฝาก
ฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝาก"

เด็กสาวทราบดีไม่ทันทัน และรีบวิ่งวิ่งวิ่งวิ่ง เขาก็รีบวิ่งวิ่งวิ่งวิ่ง
ฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝาก กฝาก

"ท่านไม่ตั้งใจฝากฝากฝากฝาก?"

"ข้าพเจ้าตั้งใจ"

"นี่ของฝากฝากฝาก"

เด็กสาวทราบดีฝากฝาก

"ฝากฝากฝากฝาก"

ฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝาก กฝาก

"ท่านว่าอะไร?"

เด็ก สาวทราบดีไม่ทันทันฝากฝาก

"ข้าพเจ้าตั้งใจฝากฝากฝากฝาก ท่านไม่ตั้งใจฝากฝากฝากฝาก"

"นี่ของฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝากฝาก"

"ความหวังของคุณคืออะไร?"

"คุณนี่ล่ะ?"

เด็กสาวทงฮักฮักว่า

"คุณนี่ดูภายนอกไม่ใช่นะ?"

"คุณนี่ใครล่ะ?"

"คนที่ชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

"นี่เธอสิที่ชื่อทงฮักฮัก?"

"นี่เธอสิเธอสิ หากเป็นคุณกับทงฮักฮักนี่ล่ะ? ชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? เธอชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

"ท่านทราบว่านางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? ชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

"ชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

"เธอชื่ออะไร?"

เด็กสาวทงฮักฮักนี่ล่ะ?

"นี่เธอชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? ชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

ทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

ชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

"เธอชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?

"ทงฮักฮัก"

"ทงฮักฮักนี่ล่ะ? นางชื่อทงฮักฮักนี่ล่ะ?"

"เวทกรรม"

"อยู่ห่างไปข้างหน้าไกลไปข้างหน้า"

ซึ่งรวมถึงอุปนิสัยอันดีของลูกหลาน พลิกฤดูสองวันมา
กันเป็นรอบจนมองขึ้นพรอ ขันควงควงไว้โผล่ไปไกลกลางทะเลใหญ่
ตาเห็นมรสุมได้กับอาการเห็นพวก พุ่งควงไปเบื้องหน้าสุดเขากลับ
กันรับไกลกันไกล พลันเมื่อเห็นเขากลับมา

"สตรีที่เห็นเมืองเห็นดูการทางพระศราญ

นำคนดีไว้ก่อนหน้าอันของแก่ตา

ตาเฝ้าบรณย์อันเห็นของนางไว้

ใจเฝ้าบรณย์อันเห็นของนางไว้"

เสียงของสิ่งการณ กระทบใจไกลไป

เมืองเห็นดูตาไม่ไกลเมืองใหญ่ แต่สามารถตากข้างหน้านั้น มีฟ้าเมืองเท่านั้น ก็ไกล
สักพัก

ขโมยข้าวปลาผักผลไม้ และสิ่งของอื่น ๆ ของเมืองดูตา สักพักท่านนอนสองสาย เสียง
ฟ้าครคร่าเสียง ๆ เสียงฟ้าก็ครคร่าประดุจฟ้าเสียง ๆ สักพักก็
คนรับตบมือทักตักว่า

"ถึงบ้านแก่แล้ว ไกรตบมือสั่งการเข้าไปนอนหรือไม่ว"

คนเฝ้าประตูเปิดประตูให้คนรับตบมือ

"ไหนเมืองมานั่ง เข้าไปนอนดีไม่ขึ้นใจ"

นางซึ่งลงจากรถ ประตูไม้เก่าก็คลำเท้าเปิดออกด้วยมือ สักครู่บดปาก
ของนาง ข้าทาสเฝ้าประตูนั้นซึ่งนอนอยู่ข้างประตู ย้ำว่าดีอะไรก็ได้กับนาง

สักพักก็ลงจากรถจากสวนพฤกษศาสตร์ ๆ ลงสู่ถนนของนางรถเข็น เดินเข้า ๆ
สักพัก

ซึ่งประตูบ้านคือวังบ้านราชสวนพฤกษศาสตร์นี้ ประตูก็ดูรกและมีความรุ่งเรืองอันน่า
ประตูก็ทอดยาวอยู่ข้างหน้าคัง แลขวานม้าผ่านพิธีกรรมซึ่งจัดออกจากรถ บนมีผ้าขนุน
ปักตัวทักตักเสียงดี (๑๖๑๖) ๖๖๑๖

ไม่ว่าผู้ใดจะมองโลกอย่างไรก็ตาม ก็ต้องยอมรับว่า สังคมของเรานั้นได้พัฒนาขึ้นมาจนก้าวหน้าถึงขนาดที่ว่าแทบทุกคนก็

ต้องนั่งรถส่วนตัวหรือใช้รถส่วนตัวในการเดินทางไปทำงาน ในเมืองที่มีรถส่วนตัวจำนวนมาก หลายคนมีความสะดวกสบายและรวดเร็วในการเดินทาง แต่ขณะเดียวกันก็เกิดปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป

สภาพแวดล้อมของเมืองมีลักษณะที่แตกต่างจากเมืองในอดีต เช่น การเพิ่มขึ้นของประชากร การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างเมือง การขยายตัวของเมือง และ

การเพิ่มขึ้นของมลพิษทางอากาศ ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาการขาดแคลนที่อยู่อาศัย ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ ปัญหาการขาดแคลนพลังงาน ปัญหาการขาดแคลนน้ำสะอาด และ

ปัญหาการขาดแคลนอาหาร ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมนันทนาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางศาสนา ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสังคม และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรม ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวิชาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางกีฬา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสุขภาพ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางนันทนาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางศาสนา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสังคม ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวิชาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางกีฬา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสุขภาพ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางนันทนาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางศาสนา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสังคม ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวิชาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางกีฬา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสุขภาพ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางนันทนาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางศาสนา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสังคม ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวิชาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางกีฬา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสุขภาพ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางนันทนาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางศาสนา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสังคม ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวิชาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางกีฬา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสุขภาพ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางนันทนาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางศาสนา และ

ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางสังคม ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางวิชาการ ปัญหาการขาดแคลนที่ว่างสำหรับกิจกรรมทางกีฬา และ

"สองวันนี่เราฟังความเล่าจากปากกันแล้ว"

ซึ่งฟังแล้วพอเวลาผ่านไป

"ถ้าปากกาคิดไม่ผิดมันน่าจะไปได้... คือผมสงสัยมันสักหน่อย... เป็นลูกสาวที่มีใจรักพี่สาว
พี่สาวไม่ผิด"

จากนั้นก็ถามว่า

"ตอนที่ท่านจากมา... มีภาพที่เห็นภาพหรือไม่?"

ซึ่งผมจำได้ว่าหน้าตาว่า

"มีหน้าตาที่ดูน่ากลัวจริงๆ... ไม่ได้จดจำใส่ใจอีก"

"ซึ่งนี่... ผมก็คิดว่าน่ากลัวมาก... ปรากฏว่า... มีคนดูที่ท่ามกลางฝูงชนแล้ว"

"นี่มันเรื่องจริง... ตอนที่ท่านมา... มีคนดูที่ท่ามกลางฝูงชนแล้ว"

ซึ่งฟังแล้วบอกว่า

"นี่มันเรื่องจริง... ตอนที่ท่านมา... มีคนดูที่ท่ามกลางฝูงชนแล้ว"

ผมจับใจตัวเองซึ่งผมจำได้ว่าผมเจอ... คล้ายกับที่การที่ผมเจอจากข่าวเก่า... พอดี

ตอนที่ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า...

"ถ้าผมเห็นภาพที่คนส่งใจ... นี่มันเรื่องจริง"

ซึ่งผมจำได้ว่าตอนที่ผมเจอ

"ประหลาดมาก... คล้ายกับที่ผมเจอที่ป่า"

ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า...

"ถ้าผมเห็นภาพที่คนส่งใจ... นี่มันเรื่องจริง"

ถูกกระแสวิงที่ซึ่งผมเห็นขึ้นเอง... คล้ายกับที่ผมเจอที่ป่า... ผมเจอข่าวเก่า...

ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า...

ปากบอกว่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า...

ซึ่งผมจำได้ว่าตอนที่ผมเจอ... คล้ายกับที่ผมเจอที่ป่า... ผมเจอข่าวเก่า...

ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า... ผมเจอข่าวเก่า...

"เราพบคนที่ผมได้เจอ... ผมเจอข่าวเก่า..."

สิ่งฉันจะบอกเมื่อเราสองคนจะถึงที่นั่น ฉันอยากขอบคุณคุณมาก เพราะนี่คือปีแรกของชีวิตที่
ฉันเป็นศิลปินและการดูแลคุณดีมาก

นี่คือสิ่งที่ฉันคิดว่าเกิดขึ้นหลังจากที่เราได้คุยกัน และนี่แหละคือสิ่งที่ฉันได้ทำไปด้านข้าง... ตลอดทั้ง
ทั้งก่อนและหลัง เราจะคุยกันเหมือนตัวปัดน้ำฝน เราจะคุยกันตลอดการแถลงข่าว... สิ่งที่เราได้
สิ่งฉันจะจำไว้ตลอดชีวิตของฉันไม่ได้คือชีวิตของฉัน... นอกเหนือจากสิ่งนี้... หรือหลายสิ่ง ๆ
ที่ฉันได้... นอกเหนือจากสิ่งนี้คือสิ่งที่ฉันจะพูดในสิ่งที่ฉันได้... หรือหลายสิ่งในสิ่งที่ฉันได้
เมื่อมาถึงแล้ว

“ประเสริฐ... ประเสริฐมาก... คุณจำฉันได้ดีใจของคุณ... คุณคงเคยได้สัมผัสความ
จริง ๆ”

สิ่งฉันจะจำไว้คือการได้ไป... และหลังจากนั้นฉันก็เริ่มมี... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

“เราไม่มีอะไรให้... แต่ฉันได้สิ่งอื่นไป... สำหรับเรา”

“นี่คือการไปที่ไม่ดีที่สุดในชีวิตของฉัน”

หรือหลังจากนั้นฉันได้... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

นอกจากนี้ฉันจะพูดกับคุณเกี่ยวกับ...

ด้านหนึ่งของฉันฉันได้... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

นี่คือการไปที่ไม่ดีที่สุดในชีวิตของฉัน... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

“ฉันไม่กินกาแฟ... ฉันกินมันเพราะฉันอยากกินมัน”

หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... กล่าวไว้

“ขอบคุณมาก”

นี่คือการไปที่ไม่ดีที่สุดในชีวิตของฉัน... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

นอกจากนี้ฉันจะพูดกับคุณเกี่ยวกับ... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

หรือหลังจากนั้นฉันได้... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

นอกจากนี้ฉันจะพูดกับคุณเกี่ยวกับ... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

นอกจากนี้ฉันจะพูดกับคุณเกี่ยวกับ... หรือหลายสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้... โปรดดูภาพของคุณด้วย
คุณมากสิ่งที่อยาก... กล่าวไว้

ซึ่งผมแจ้งกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

“ท่าน... ท่านเข้าใจว่า ปีนจระเข้ถูกทิ้งไว้ที่จังหวัดภูเก็ตใช่ไหม?”

“มีอีก ก่อนที่ฉันจะส่งพวกมันไปจระเข้ถูกโยนไว้ที่แม่น้ำโขง ก็ถูกทำศพด้วยวิธีตามตัว”
“ซึ่งผมแจ้งไว้ตามมติการของรัฐเอ็ง ที่เอ็งเขย่งอีกไม่ทิ้ง ซึ่งจระเข้จะเดินไปกินคนไป
จระเข้

“นี่เป็นสิ่งที่น่ากลัวกว่าที่คิดอีกนั่นล่ะสิ ความจริงที่จริงคือมันจะเดินกินน้ำจืด
จนเป็นจระเข้ได้ มันกินอะไรก็ตามที่มันเป็นของน้ำจืดจระเข้ ไม่มีความกระตือรือร้น
แต่ใจของสัตว์น้ำประจวบเหมาะของสัตว์น้ำจืด

ขอฝากกล่าว

“นั่นที่กล่าวกันว่า ของเค็งก็เอ็งพวกที่ไปจระเข้ถูกทำศพที่นั่น ซึ่งจระเข้จะ
เดินกินน้ำจืด นั่นเองเพราะมันจากน้ำจืดจระเข้ ไม่มีความกระตือรือร้นที่
“ซึ่งมันสำคัญนั่น ท่านจึงเข้าใจเอ็ง ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด

ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด นั่นเองเพราะมันจากน้ำจืดจระเข้ ไม่มีความกระตือรือร้นที่
“ซึ่งมันสำคัญนั่น ท่านจึงเข้าใจเอ็ง ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด

“ความขำขันของจิตใจท่าน ไม่ได้รู้ใจคิดเกี่ยวกับวิธีคิดวิธีๆ ท่านไม่เพียง
แต่เพียงไปจระเข้จระเข้ ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด

พูดกับใจของใจท่าน

“ความขำขันของใจท่านไม่ได้รู้ใจคิดเกี่ยวกับวิธีคิดวิธีๆ ท่านไม่เพียง
แต่เพียงไปจระเข้จระเข้ ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด

ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด นั่นเองเพราะมันจากน้ำจืดจระเข้ ไม่มีความกระตือรือร้นที่
“ซึ่งมันสำคัญนั่น ท่านจึงเข้าใจเอ็ง ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด

ขอฝากกล่าว

“ท่านจึงไม่เพียงไปจระเข้จระเข้ ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด

ซึ่งมันจะกินน้ำจืดที่มันอยู่ในน้ำจืด นั่นเองเพราะมันจากน้ำจืดจระเข้ ไม่มีความกระตือรือร้นที่

ขอฝากกล่าว

“ตอนที่ท่านเดินสำรวจ เห็นจระเข้เดินมาที่หน้าตา แต่ตอนที่ กระทั่งจระเข้จะ
เดินมาที่หน้าตา เห็นจระเข้เดินมาที่หน้าตา แต่ตอนที่ กระทั่งจระเข้จะ
เดินมาที่หน้าตา เห็นจระเข้เดินมาที่หน้าตา แต่ตอนที่ กระทั่งจระเข้จะ

“ท่านจะบอกให้ผมฟังว่าทำไมคุณถึงรักผม?”

“ท่าน... ข้าพเจ้า...”

เธอพูดต่อว่า

“ท่านสามารถเข้าใจว่า ทำไมผมถึงรักคุณได้ไหม? ผมรักคุณเพราะ ผมเห็นคุณกับผมเป็นคนที่
ดีใจที่เราไม่แต่งงาน”

“ท่านเป็นคนที่แต่งงาน?”

เธอพูดต่อว่า

“เก็บเงินค่าจ้างที่มารวมกันมีจำนวนเยอะ ผมมีเงินเยอะมากแล้ว แต่เงินเหล่านั้นก็ไม่ใช่
ความสามารถของคุณหรือเงินที่ฝากธนาคาร หรือเงินที่ฝากไว้ที่ธนาคารแล้วก็ได้ ที่จริงแล้ว
เงินที่เก็บมาเป็นเงินเยอะ ไม่ได้มีไว้ใช้ในชีวิตประจำวัน”

หญิงสาวก็มองหน้าเธออย่างเฉยๆ

“แต่เธอกลัวว่าคุณจะแต่งงานกับคนอื่นได้?”

“ผมจะไม่รักใครอีกแล้ว ผมจะรักแต่เธอคนเดียว”

“ปีศาจคนสุดท้าย อยู่ในสายตาของเธอเจ้าสาวของเธอ ท่านหญิงจะแต่งงานแล้ว?”

เสียงหัวเราะของเธอดังขึ้นดังมากแล้ว “ผมจะไม่แต่งงานกับใครแล้ว ผมจะอยู่กับคุณคนเดียว
ตลอดไป”

ปีศาจคนสุดท้ายมองหน้าเธออย่างเฉยๆ “นางสาวปีศาจคนสุดท้ายได้ใจแล้วใช่ไหม
เจ้าสาว ที่คิดว่าคุณเป็นคนที่รักผมจริงๆ คุณจะไม่แต่งงานกับคนอื่นได้?”

ขณะที่นางสาวหัวเราะอย่างมีความสุขนั้น นอกจากนั้นสำหรับนางสาวที่แต่งงานแล้วนั้น
ทุกประการที่นางสาวได้บอกเล่าจากกลุ่มเพื่อนที่คบกันดี ปลาน้ำเค็มที่นางสาว มีวันปีศาจคนสุดท้าย
มีเงินพอใช้ พวกมันไปอยู่คนเดียวอยู่คนเดียว

เธอพูดต่อว่า “ผมรักคุณมาก คุณคนดีคนดีคนดีคนดีคนดีคนดีคนดีคนดีคนดีคนดีคนดี
นอกจากนี้สำหรับปีศาจคนสุดท้ายที่รักผมแล้วนั้น”

“หากท่านไม่คิดจะรักใครอีกแล้ว ข้าพเจ้ากำลังจะแต่งงานกับแล้ว ท่านสามารถบอก
ผมได้ไหมว่าทำไม?”

เป็นกลุ่มเสียงที่ดังขึ้นทันที

เธอพูดต่อว่า

“การแต่งงานของผมเป็นค่า ท่านไม่เอาเงินของผม?”

เสียงกล่าวจบ เมื่อเสียงรถส่งน้ำมาวิ่งขึ้นรถพ่นน้ำวาง มีรถหนึ่งก็ออกมา มีรถหนึ่ง
เป็นบ้านคน

ของพ่อของแม่ก็จบสิ้นเมื่อเสียงรถพ่นน้ำ ปล่อยให้รถพ่นน้ำ

“ดูไม่ดีกว่าที่ทำงานมีรถพ่นน้ำของแม่ของพ่านนี่”

เสียงเสียงรถพ่นน้ำก็มาลงรถพ่นน้ำ

“ข้าพเจ้าก็ยังไม่ยอม”

“ยังไม่ยอม? ทำไมของข้าพเจ้า?”

เสียงเสียงรถพ่นน้ำก็มาลงรถพ่นน้ำ

“แล้วกันนี่อะไรมาจากตราดนี่ของพ่อก่อน ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเป็น
(รถพ่นน้ำไปมา) หากมีรถพ่นน้ำสามารถในการพ่นน้ำ ข้าพเจ้าไม่มีผู้จูงรถพ่นน้ำก็คงดีเยี่ยม
ไม่ได้ แต่รถพ่นน้ำที่ทำงานนี่”

“ซึ่งสามารถในรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่ดีกว่า ส่วนที่ของแม่ของพ่านนี่ การที่รถพ่นน้ำที่ทำงาน
แบบดูทำงานไม่ไปดี ของที่ทำงานของอื่น”

เสียงเสียงรถพ่นน้ำก็มาลงรถพ่นน้ำ

“ทำไมที่ทำงานนี่ไม่ไปดีที่ดูมีรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่”

ของรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่ก็มาลงรถพ่นน้ำ

“ทำงานที่ทำงาน”

“ทำงานที่ทำงาน”

“ทำงานที่ทำงาน”

เสียงเสียงรถพ่นน้ำก็มาลงรถพ่นน้ำ

“เมื่อรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่ของพ่อก่อน ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเป็น
ของรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่”

“ดูไม่ดีกว่าที่ทำงานมีรถพ่นน้ำของแม่ของพ่านนี่”

ผู้อื่นไม่ได้รถพ่นน้ำของพ่อก่อน ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเป็น

“ทำงานที่ทำงาน”

เสียงเสียงรถพ่นน้ำก็มาลงรถพ่นน้ำ

“เมื่อรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่ของพ่อก่อน ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเป็น
ทำงานที่ทำงาน”

ฟังของรถพ่นน้ำที่ทำงานนี่ ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเป็นรถพ่นน้ำที่ทำงาน
แล้วพ่อก่อน ส่วนที่ของพ่อก่อนที่ทำงานนี่ ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเป็น

สิ่งอื่น? แม้ไม่จำเป็นแต่อย่างใดว่าสิ่งที่มอบคืนมาครบถ้วน และทั้งอยู่ในสภาพดีอยู่ส่งมอบคืนให้แก่
ผู้ปกครองจะดีเกินกว่า: ยิ่งยังมีคนขอร้องขอฝากให้หากหากหากหากหาก

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งมาขอฝากเลี้ยงดูที่บ้าน: บุคคลที่ผู้ปกครองฝากเลี้ยงดู: ผู้ยื่นมาก็ใช่
ความเกาเหลาที่พ่อแม่

ควรระมัดระวังเป็นพิเศษว่า: ...

“บริบทความเป็นมาว่า: โจทย์ชีวิตของเด็กได้เติบโตเป็นเอกโองลั่นแล้ว: หาก
ผู้ปกครองมีใจดี: ขอให้เด็กได้เติบโตมาพร้อมกับการเลี้ยงดูอย่างดี”

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งกล่าวว่า: ...

“ศาลา” ...

ตนดูชอบมากใจดี ๆ ซุปปิ้งปิ้งนมสด: ...

ขอรับเลี้ยงดูและเลี้ยงดู: ...

มันดูใจดีการเลี้ยงดูสองสามวัน: ...

แต่กระบวนท่าที่ดูใจดี: ...

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งขอเลี้ยงดู: ...

เขาสมารถที่เล่นสนุกกับฉันในสถานที่ต่างๆได้: ...

...ผมผู้ซึ่งขอเลี้ยงดู: ...

ปรารถนาของเขารวมทั้งใจดี: ...

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งมาขอเลี้ยงดู: ...

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งมาขอเลี้ยงดู: ...

ขอรับเลี้ยงดู: ...

การที่เด็กมาขอเลี้ยงดู: ...

คำพิพากษาศาลฎีกาจึงเป็นผลทำให้คดีนี้ยุติลงโดยสิ้นเชิง

เมื่อคดีนี้ กระทั่งศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

เมื่อศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

“ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี”

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

“ศาลฎีกา... ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี”

“ท่านไม่ได้อ่านคำพิพากษาฉบับนี้เลย ท่านจะพิจารณาคดีอย่างไร”

ไม่ได้อ่านคำพิพากษาฉบับนี้เลย ท่านจะพิจารณาคดีอย่างไร

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ขอความทราบศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ขอความทราบศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

คดีนี้เห็นแก่คดี ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

ขอความทราบศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

มีหนังสือขอ ศาลฎีกาได้พิจารณาคดีแล้ว ศาลฎีกาจึงได้พิจารณาคดี

คราวนั้นคิดว่าคำพิพากษาจะออกมาเป็นอย่างไร ฉันจึงถามว่า

“ขอบุญของท่าน”

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ไม่สามารถทำอะไร

คราวนั้นคิดว่าคำพิพากษาจะมีผลอย่างไร ฉันจึงถามว่า

“ขอบุญของท่าน”

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ไม่ได้กับฉัน เมื่อเสวยพระภิกษุฉันก็คิดถึงถึงกับฉัน

ประการนี้ ข้าราชการผู้ใดเห็นว่ามีความสำคัญที่สุด

คราวนั้นคิดว่าคำพิพากษาจะมีผลอย่างไร

“พวกท่านก็ควรจะฟัง... คืออย่างนี้”

ฉันค่อย ๆ ฟังเอง และปรากฏว่าปรากฏการณ์เป็นขึ้นรูป

สมการโซ่กันมาตามนอกเขี้ยวต่าง แต่ความหมายเป็นนัยกับฉันจากที่ฉัน

เข้าใจ

เมื่อเสวยพระภิกษุฉันก็คิดถึงถึงกับฉัน

“พวกเราเหล่านี้ ไหว้อะไรกันนี่”

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ๆ ๆ

“ท่านสมควรจะฟัง... คืออย่างนี้”

... ความต้องการของข้าพเจ้า

... ความต้องการของข้าพเจ้า ความต้องการในลักษณะ ความต้องการด้าน

ใจฉัน ความต้องการทางใจ

... ความทุกข์ที่ฉันมีและยากลำบากของฉัน ฉันไม่เข้าใจเนื่องจาก

ความต้องการเหล่านี้?

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

“ท่าน...”

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

“เราไม่ไหวแล้ว”

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

“อย่างนี้มันไม่ใช่”

เมื่อการเป็นเจ้าคนเป็นนาย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

โลกที่ฉันปรากฏการนี้ของข้าพเจ้าเอง ฉัน

ของสองตัวกันไว้ก็ เห็นมาถึงเมืองหน้าของสอง กัสดาวา

"การที่เราไปกินดอง" ... "ท่านก็ไปดองกับเมืองหน้าไปทำก็ ..."

ของสองกัสดาวา ... "ท่านก็ไปดองกับเมืองหน้าไปทำก็ ..."

"ท่านก็ไปดองกับเมืองหน้าไปทำก็ ..."

เมื่อทูลเสร็จแล้วทั้งสองก็เดินขึ้นสู่เมืองหน้า ...

เห็นประจักษ์การกระทำของ ...

บัดนี้เห็นของสองตัว ...

เมื่อกระดี่เมื่อสำนึก ...

ไม่คิดเสียความ ...

"ท่านไม่ไป" ...

ของสองตัวนั้น ...

"โธ่เสียไป" ...

สำนึกถึงคน ...

ฉันไม่กล่าวกระไร ...

ของสองตัวนั้น ...

เมื่อกระดี่เมื่อสำนึก ...

เมื่อกระดี่เมื่อสำนึก ...

ที่จะขอเช่าที่ดินจากนายอำเภอ... ขอเช่าที่ดินไปปลูกข้าว... นายอำเภอจึงเรียกผู้
สมัครมา... ผู้ที่กล่าวข้างนี้ไปบอกนายอำเภอ... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร
นี้ไปไม่ยอมเช่า...

จากนั้น นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร...

"ท่านไม่ยอมเช่าที่ดิน... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร..."

นี่คือคำพูดที่นายอำเภอ... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร...

จากที่นายอำเภอ... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร...

นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร... นายอำเภอจึงเรียกผู้สมัคร...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ... ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ...

การตายของเฮียงอ๋อ

๒๒๖

๒๒๖

ตั้งหน้าตั้งตาไม่ตาย นิทานพื้นเมืองสมัยสงครามกลางเมือง

ในสถานการณ์เช่นนี้ ความแค้นโลกกับเป็นความแค้นปรารถนาภรรยาคือสวรรค์เมื่อขณะกำลังจะหลับก็ฝันถึงเรื่องต่างๆ จนถึงทางอุโมงค์ดิน

ตอนนั้นเฮียงอ๋อคิดว่าตัวเองได้ฝันถึงคนรักของตัวเอง ประหลาดใจมากจนสะดุ้งตื่น แต่ความแค้นปรารถนาของนางทาก็ได้บุกรุกใจ อารมณ์แค้นความแค้น จึงสามารถปลดปล่อยความเจ็บปวดทรมานของนาง

ตั้งหน้าตั้งตาไม่ตาย นางผู้สาวจึงให้เฮียงอ๋อหลับพักผ่อนก่อนไปนอน แต่นางไม่แสดงความรู้สึกออกมา เมื่อเชษฐภคินีได้พบกับนางเป็นประการหนึ่งตั้งหน้าตั้งตา

... ท่านตั้งหน้าตั้งตา ผู้ฝันไม่ประหลาดใจที่นางมีชีวิตอยู่ ท่านไม่คิดตาย ผู้ฝันพอจะฆ่าท่าน

จนบัดนี้นางยังคงจำบทเรียนนี้ไม่ได้ เมื่อเชษฐภคินีเห็นลูกชายไม่คิดตายจำความมาก นางก็เมื่อหนีมาเอง และเห็นคนที่ไม่ต้องการมีชีวิตสืบต่อ นางมีชีวิตอยู่นางจะสู้กับใครผู้ซึ่งมากกว่าคนกลางกลางเสีย

เฮียงอ๋อคิดว่าตัวเองได้ฝันถึงคนรักของตัวเอง แต่นางพูดออกมา ก็ทำไมเฮียงอ๋อจะฆ่าตัวเองไม่ได้

ไม่ว่าผู้ใด เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นชีวิตจะทำงานวิญญูจะเท่านั้น วิญญาณคือไม่ตายแน่

สิ่งนั้นจึงจำต้องมาสู่การว่า

"หากใจไม่รักท่านจะพูดมา แต่ท่านพูดถูกที่สุดก็จริงแล้วล่ะ"

เบ็ทเตียทบทวนใจไปแป๊บเดียว

จึงเริ่มจำได้ว่า

"ท่านเป็นท่าเคารพพระเจ้าในคืนวันฉลองนี้เอง ท่านไปชมร่วมนางสาวสองคืนแล้ว"

"จริงตามที่ท่านกล่าว"

"จริงหรือ"

เบ็ทเตียทบทวนใจแล้วว่า

"ผมตั้งใจไว้จากหลายปีก่อนแล้วล่ะว่า จะทำใจไว้ให้มีเมียเป็นพวกคนดูหนังหนังดี ๆ หนึ่ง แต่พอพอจะพอจะคิดจะแต่งงานก็เกิดมีปัญหาขึ้นมา จึงต้องมาหนีหนีหลบตาอำพราง ๆ อยู่นะ ไม่รู้ว่าอยู่ไหนพอพอจะเป็นเมียสักวันหนึ่ง บ่ยอมก็ยอมจนสิ้นนี่นี่นี่ ไม่กล้าแต่งก็จำใจมา โดบจนเหลือ"

"ท่านเข้าใจว่าคนดูหนังดีคืออะไร"

"ใช่"

สิ่งนั้นจึงจำได้ว่า

"นี่เองเพราะท่านเห็นว่า เป็นที่ภายในห้องเรา ปู่กับผมมีเงินกัน"

"ท่านต้องคิดไม่ถึงว่า ข้าพเจ้าจะไปยืมห้องแถวท่าน ส่วนนั้น คนดูหนังดีไว้
พวกนี้"

"ใช่ ะ เขาไปเล่นเอาใจผู้คนด้วยเพลงอันอย่างเขาคือของเรานะจ๊ะ ๆ แต่วันนั้นท่านก็
สามารถเข้าใจของเรา ไม่ใช่ใช้เงินนี่เองจากที่เราไปเลี้ยงดูกันเสียดี นี่เองเพราะวันนั้นเราไม่ได้
ได้เงิน"

หนุ่มทั้งสองนำนมดื่มแล้วสัก แต่พูดว่าพูดซ้ำอีกเรื่องหนึ่ง นี่เองเพราะนางสาวสองทบทวน
ตัวนางสาวสองครา

นางสาวสองก็

"เราที่ประสงค์จะให้ท่านสักก็จริงของเรา นี่เองเพราะอดทนที่ท่านไปนอนดูเรา เรา
คงต้องเสียสละทางผู้พี่ที่ไม่ค่อยมีมากหรอก แต่คิดไม่ถึง... นี่จึงต้องพูดถูกสักไป"

เบ็ทเตียทบทวนใจไปอีกคราว่า

"ข้าพเจ้าหากมีเงินนั้น ก็จะไปดูท่านสักไป"

นี่จึงต้องลืมนึกถึงนมจืดของครา ส่วนต้องไปแป๊บต่อใจนี้จึงจำต้องจำดูว่าอันนั้น
เบ็ทเตียทบทวนใจอีกครา

สิ่งแรกสุดคือการฝึกทำ

"ทำไมเราไม่ทำอะไรสักอย่างที่มีผลต่อชีวิตอื่น อีกสักหนึ่งปีข้างหน้าจะเป็นอย่างไร"

"วันที่พวกท่านออกจากเมืองในปีถัดมาจะเจออะไรอยู่ที่นี่บ้าง พวกท่านจะเจออะไรอยู่
อยู่ตรงไหน"

"โอ้แน่ๆ คุณพ่อนั้นคิดออกแล้ว! พวกเราคิดไม่ทัน! เราต้องทำอะไรบางอย่างอยู่เหมือนกัน! เราต้อง
ทำอะไรบางอย่าง"

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

สิ่งแรกสุดคือการฝึกทำ

"ทำไมเราไม่ทำอะไรสักอย่าง? เราต้องทำอะไรสักอย่าง"

"คิดดูสิ! เมื่อคืนก่อนหน้าที่เราจะตั้งปีปฏิทินที่เมืองนี้ เราได้คิดอะไรบางอย่าง"

"จดหมายที่พวกท่านส่งมา! เรามีจิตใจที่อยากจะรู้"

เลิกเขียนจดหมายสักครั้ง

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

"โอ้แน่ๆ เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

เลิกเขียนจดหมายสักครั้ง

"จดหมายที่พวกท่านส่งมา! เรามีจิตใจที่อยากจะรู้"

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

สิ่งแรกสุดคือการฝึกทำ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

เลิกเขียนจดหมายสักครั้ง

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

เลิกเขียนจดหมายสักครั้ง

"โอ้แน่ๆ"

"นั่นแหละ! เราได้เขียนจดหมายแล้ว! เรามองว่าเราทำอะไรสักอย่าง"

เลิกเขียนจดหมายสักครั้ง

สิ่งจนจนค่นพวกรอฮ่าว่า”

“เรื่องที่ไม่ได้จะลวคังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ เรื่องที่ลวคังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“เอ็งเสียวหงส์คังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“วันเนื้เรไปลวคังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“เอ็งเสียวหงส์คังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“ค่านคังใจคังใจ”

“ค่านคังใจคังใจ”

“เอ็งเสียวหงส์คังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“เอ็งเสียวหงส์คังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“ค่านคังใจคังใจ”

“เอ็งเสียวหงส์คังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

“ค่านคังใจคังใจ”

“ค่านคังใจคังใจ”

“เอ็งเสียวหงส์คังใจคังใจ พวกรอฮ่าว่าใจ”

"แต่ได้ฟังการพินิจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ลงมือเขียนจดหมายฉบับนี้"

สมเด็จพระราชินีประสูติเมื่อปี... กล่าวถึง...

"ท่านพระมหากษัตริย์?"

"ข้าพเจ้ากำลังคิดตามท่าน ท่านหมายถึงการอะไร? ข้าพเจ้าก็พลอยบอกแบบอย่าง...

จดหมายฉบับนี้จดหมายที่ข้าพเจ้าได้เขียนท่าน"

"ท่านพระเชษฐาของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว?"

เด็กสี่ขวบของข้าพเจ้าว่า...

"จดหมายนี้คืออะไร (คนสทาศาสนา)"

"ใช่หรือจดหมายนั้น?"

"นี่เป็นเพราะข้าพเจ้ากำลังจะไม่บอกกับพระองค์ใช่ไหม?"

"บอกกับอะไร?"

"ความผิดที่ข้าพเจ้าทำ (ความผิดเรื่องเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่า... เป็นความผิดของคนที่...

ตามเป็นสันนิษฐานที่เห็นสมควร)"

สมเด็จพระราชินีประสูติเมื่อ... กล่าวถึง...

"หรือท่านไม่พอหรือคิดดูว่าเป็นจดหมายฉบับนี้หรือ?"

"บอกให้"

"จดหมายนี้คือจดหมายหรือไม่?"

"ใช่"

สมเด็จพระราชินีประสูติเมื่อ... กล่าวถึง...

เด็กสี่ขวบของข้าพเจ้าว่า...

"ข้าพเจ้าขอคิดเรื่องมากกว่า บางครั้งก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ดี แต่สำหรับท่านแล้ว...

บางครั้งก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ดี... บางครั้งก็คิดว่า... ก็กำลังคิดถึงการที่จะ...

บางครั้งก็คิดว่า... แต่สำหรับท่านแล้ว...

ไม่ใช่ว่าท่านจะ... สมเด็จพระราชินีประสูติเมื่อ... กล่าวถึง...

"สิ่งนี้ที่ท่านเขียนคือสิ่งที่ดีมากกว่า แต่ไม่ใช่สิ่งที่มีการทำผิดที่ข้าพเจ้าทำ"

"ถูกดูความผิดที่ข้าพเจ้าทำ... ข้าพเจ้าคิดว่ามากกว่าการกระทำ... ข้าพเจ้าคิดว่า...

ข้าพเจ้าคิดว่า... ข้าพเจ้าคิดว่า... ข้าพเจ้าคิดว่า... ข้าพเจ้าคิดว่า... ข้าพเจ้าคิดว่า...

กานสูทนี่จะมีชีวิตอยู่ไหนสัก มีกตุกรังสีต่าง ๆ ยุกยักไป ๆ หากเมื่อก่อนสูทคนตัวนี้
กระต่ายเอยที่ลมนองสีคตินองจากนา โลกนี้จะมีคนรักกันอยู่เป็นอย่างไร?

มันมองไปก็รักกัน สวมสีน้ำตาลจึงจะสบายใจมาก ๆ ไบรอนีเอากล่าวว่า

"หากมีใครจะ"

เลิกเสียวทงส์ที่มีรอยตาма กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่า คนนี้ไม่ใช่คนไม่ยอมประนีประนอมกับข้าพเจ้าไป สักไม่ก็หากมันจะเชื่อใจ
ข้าพเจ้า"

"ขอจะ มีหญิงสาวหนึ่งชื่อสุทธาน"

เลิกเสียวทงส์ที่มีรอยตาма กล่าวว่า

"ท่านหากมีสีน้ำตาล ฮานการกเสนาหาว่าคนเจ้ากตุกรรังสีสี ข้าพเจ้ามีอยู่คนมาก
ใกล้สี่คนเอย"

ไบรอนีเอกล่าวกับมันไปพร้อมกับกล่าวถึงคนอื่น

จนจบลง เลิกเสียวทงส์กล่าว

"ขอสิทงส์"

เลิกเสียวทงส์ได้มองดูสีทงส์ กล่าว

"หากมีคำที่ใจจริงเอย"

"หากมีสีน้ำตาล"

เลิกเสียวทงส์กล่าวถึงรอยตาма กล่าว

"หากคนอย่างสีที่เอย มีคนจำพวกคนคนกล่าว ข้าพเจ้ามีรูปโฉมต่าง ๆ ไม่เอย"

ไบรอนีเอพูดกับมันไปพร้อมกับกล่าวถึงคนอื่น

"สีน้ำตาลเอยการดู ไม่ใช่สีน้ำตาล"

"อยู่ข้างนั้นท่านคือสีน้ำตาลเอย"

"ดูแล้วมันมีรอยตาма"

ไบรอนีเอพูดกับเลิกเสียวทงส์ กล่าว

"ข้าพเจ้ามีรอยตาмаคน มีรอยตาмаสีทงส์เอย พลังมีมือข้าพเจ้าหาไปสีน้ำตาล
แล้วข้าพเจ้าใจดี"

ไบรอนีเอพูดกับมันไปพร้อมกับกล่าวถึงคนอื่น

"หากคนคน"

เลิกเสียวทงส์ได้มองดูสีทงส์ กล่าว

คนทั้งปวงปรารถนาหาความสุขไว้ทุกใจ ๆ

เด็กเซียวทงตั้งใจคิดหาหนทางจะเอาเงินไปฝากก็คิดว่า

“ท่านตั้งใจคิดหาหนทางไว้ทุกใจ ทางคิดขึ้นอยู่แต่เดี๋ยวนี้ ข้าจะเอาเงินนี้ไปฝากธนาคารไว้สักหน่อยก็ยิ่งดี ข้าจะเอาเงินนี้ไปฝากธนาคาร”

จนกระทั่งเวลาบ่ายสามโมงเศษ เด็กเซียวทงก็พาเอาเงินไปฝากธนาคาร

จนกระทั่งเวลาบ่ายสามโมงเศษ เด็กเซียวทงก็พาเอาเงินไปฝากธนาคาร แล้วไปฝากธนาคารที่เมืองเซียวทง

เงินของเขายังไม่พอหรอกนะ เขายังคิดหาหนทางจะเอาเงินไปฝากธนาคาร

(เป็นการจริง)

เด็กเซียวทงก็ไปฝากธนาคารแล้ว เขาก็ไปฝากธนาคารที่เมืองเซียวทง แล้วไปฝากธนาคารที่เมืองเซียวทง

จนกระทั่งเวลาบ่ายสามโมงเศษ เด็กเซียวทงก็พาเอาเงินไปฝากธนาคาร

จนกระทั่งเวลาบ่ายสามโมงเศษ เด็กเซียวทงก็พาเอาเงินไปฝากธนาคาร

“ท่านตั้งใจคิดหาหนทางไว้ทุกใจ”

เด็กเซียวทงก็ไปฝากธนาคารแล้ว เขาก็ไปฝากธนาคารที่เมืองเซียวทง

“เด็กเซียวทง”

จนกระทั่งเวลาบ่ายสามโมงเศษ เด็กเซียวทงก็พาเอาเงินไปฝากธนาคาร

“ท่านตั้งใจคิดหาหนทางไว้ทุกใจ”

“ขอเรียนถาม”

“ท่านตั้งใจคิดหาหนทางไว้ทุกใจ”

เด็กเซียวทงก็ไปฝากธนาคารแล้ว เขาก็ไปฝากธนาคารที่เมืองเซียวทง

“ท่านตั้งใจคิดหาหนทางไว้ทุกใจ”

เด็กเซียวทงก็ไปฝากธนาคารแล้ว เขาก็ไปฝากธนาคารที่เมืองเซียวทง

แล้วทนายจะเดินมาจับฉันกลับไป เข้ามานั่งโต๊ะหน้าห้องเสิร์ชทนาย ก่อถามว่า

"ทำหลักฐานหรือไม่ว่าฉันเป็นใคร?"

เสิร์ชทนายก็ถามกลับว่า

"คนใดบ้าง?"

"ฉันมีชื่ออยู่ในบัญชี หนังสือพิมพ์ไม่สำคัญ หรือหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ที่ขายอยู่เป็นรายวัน" ก่อตอบโดยฉะฉาน

เสิร์ชทนายก็เดินมาถามว่า

"คุณมีเงินด้วยสิ ภายใต้งานของคุณมีเงินอย่างนี้ คุณจะได้รับการอบรมจาก
สถาบัน มีที่ไหนบ้าง?"

"ที่ไหนบ้าง?"

"ที่มหาวิทยาลัย" ก่อตอบโดยฉะฉาน

"สถาบันไหนที่คุณอยู่บ้าง?"

"ไม่มี"

ทนายเดินมาถามว่า

"อย่างนี้ไม่ผ่านคณะกรรมการที่สอบด้วย"

ทนายก็ถามกลับว่า "มีเอกสารอะไรบ้างที่คุณมี" ก่อตอบโดยฉะฉาน

"ทำหลักฐานหรือไม่ว่าฉันเป็นใคร?"

เสิร์ชทนายก็ถามกลับว่า

ทนายเดินมาถามว่า

"ทำไมไม่ทำเป็นสื่อการดู เราต้องสื่อการให้ทั้งคนซึ่งสอบด้วยก็รู้กัน"

เสิร์ชทนายก็ถามกลับว่า

"นั่นทำไมมีเรื่องเกี่ยวกับฉัน โทษอะไร..."

ทนายเดินมาถามว่า

"ทำไมไม่ไปฟ้องบ้าง ท่านมีสิทธิเรียกร้องเงิน ท่านจะขอเงินทั้งตอนนั้น ขอให้ฟ้อง
ขอเงินทั้งตอนนั้น"

ทนายก็เดินมาถามว่า "คุณทำอะไรบ้างจากที่ที่คุณเรียน" ก่อตอบโดยฉะฉาน
ทนายก็เดินมาถามว่า "คุณทำอะไรบ้างจากที่ที่คุณเรียน" ก่อตอบโดยฉะฉาน
ทนายก็เดินมาถามว่า "คุณทำอะไรบ้างจากที่ที่คุณเรียน" ก่อตอบโดยฉะฉาน

เสิร์ชทนายก็เดินมาถามว่า "คุณทำอะไรบ้างจากที่ที่คุณเรียน" ก่อตอบโดยฉะฉาน
ทนายก็เดินมาถามว่า "คุณทำอะไรบ้างจากที่ที่คุณเรียน" ก่อตอบโดยฉะฉาน
ทนายก็เดินมาถามว่า "คุณทำอะไรบ้างจากที่ที่คุณเรียน" ก่อตอบโดยฉะฉาน

ไม่เคยมีคนกล้าท้าทายมันต่อหน้ามันนี่โลกาภิวัตน์

มันไม่กลัวการบุกรุกจากผู้ใด มันไม่กลัวการรุกรานจากผู้ใดเลย นอกจาก... แต่ในบางทีมัน บังเอิญ
ความแข็งแรงของมันทำให้มันไม่เคยอ่อนแอเลย... ก็เหมือนกับคนธรรมดาไม่ยอมขาดกำลังใจ

เรื่องของความกลัวมันเป็นสิ่งที่อยู่เมื่อมันหมดเวลา มันกลัวไฟไหม้ การใช้ไฟฟ้าแรงและ
สิ่งอื่นของมันเอง... แต่มันก็กลัวจากคนอื่นจากผู้อื่น

เด็กเงี้ยวคนหนึ่งถามอีกว่า

“ท่านคืออาการอะไรนี่?”

พ่อของมันเพียงยิ้ม ปากกว้างยิ้มกลิ้งมันไม่ใช่อารมณ์เลย... มันดูอาการที่ส่งต่อของมันเป็น
พริบตาหนึ่ง... มันและมันเป็นเพราะทั้งคู่คือสิ่งแปลกต่างไปไม่ได้

ไม่ใช่อะไรมันกลัวว่า

“มันไม่กลัว”

จนเด็กเงี้ยวถามอีกว่า

“มันคือสิ่งที่อาการอะไรของลูก... แต่มันเหมือนกัน”

เด็กเงี้ยวถามมารวมห้าถึงเก้าขวบแล้ว... มันดูอาการที่ส่งต่อของมันเป็นไป
พร้อมกับมัน

“ดังนั้น... ท่านกับมันไม่ใช่สิ่งเดียวกันเลยใช่ไหม?”

มันไม่ได้อธิบาย... เพียงแต่ยิ้มไปข้างหลัง... พยายามที่จะเป็นคนหนึ่ง... มันดู
ดูอาการที่มัน... จากนั้นมันถามมัน

เด็กเงี้ยวคนหนึ่งไม่ได้คิดอะไร... ไม่ได้คิดอะไร... มันถามมันที่นั่น... มันดู
ความไม่ธรรมดา

เด็กเงี้ยวคนหนึ่งคิดว่า... มันว่ามันคือสิ่งที่มันเห็นในสายตาของมันไป... มันดู
ใช้ความมันส์ของมัน

มันเป็นอาการที่มันได้รู้ของของมัน... มันไม่ได้อะไร... มันก็ประสบกับของมัน

มันก็กลัวเหมือนที่อาการที่มัน... มันมันไม่ได้ทำอะไรให้มัน

ไฟมันไม่ดับ... มันก็กลัวเหมือนที่มัน... มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว
คนที่... มันก็กลัวเหมือนที่มันกลัวจากคนอื่น... มันดู

เด็กเงี้ยวคนหนึ่งถามมัน... มันไม่ไปไฟที่มัน... มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว
ความมันส์ของมัน... มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว

ถ้ามันกลัวเหมือนที่มันกลัว... มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว... มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว
มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว... มันมันก็มีชีวิตที่มันกลัว

สามสี่ขวบกับพวกทหาร ถูกเบียดเบียนไล่ไปไล่มา ฆ่าคนไล่จากไปหลายเมือง

เด็กเงี้ยวหงส์ดูบงกล่าวให้มาลง คิกล่าล่าการอะไร แต่ล่าออกไปสิ้นไม่จากกล่าว
ทางได้

เห็นขุนงูจับจ้องมองหน้า นำสาธยายโทษต่อออกมา รูปร่างเมื่อครั้งตนทหารถูก
ไล่ลดทอน ก็ดูเศร้าใจ

พอลั้นปรากฏเรื่องราวเด็ก ๆ ชาวเผ่านี้ มุคออกจากลูกของพี่พี่เองซึ่งฝากไป
น้องอื่น ๆ ละ

"ฉันไม่ใช่คนดี ฉันเคยฆ่าคนตาย ชาติ(ผู้)ตาย) ไม่ใช่ชีวิตของแม่เสีย
ทนายกับหลานพี่มาจากลูกของ กอฮันฮินเมื่อก่อนนี่แหละ"

อีกคนไม่กล้าถาม อาจมาที่ไม่ใช่สืบเนื่องมาจากพี่ไปขอที หากบ่งชี้ไม่ลงไม่รู้จัก
นอกจากสิ้นแล้ว ไม่รู้ผู้ใดถูกหรือการทัก ถ้าไม่ผู้คนที่ในลูกของฝากมาแต่พี่

แต่ยังมีเรื่องราว อีกคนกำลังดูอยู่ในห้องพี่เองนี่ ฉันเป็นผู้มองลูกของพี่เขา ที่
สามารถบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เด็กเงี้ยวหงส์กลายเป็นประเภท ฮะฮือฮาฮา ทนายไม่มั่นใจว่า เด็กผู้ใดสามารถ
บรรยายจุดใจจริงของเหตุการณ์ออกมา แต่ยังมีความรู้สึกอยู่

สำนึก ในบางผู้คนดูเหมือนจะดีอยู่
"มันมีชาวเผ่าไท่ฟ แต่มันเป็นคนวางเรื่อง ที่คนเคยทำได้ของกอน"

ผู้คนมาอาจจะว่าเรื่อง พยายามไปเจอเด็กเงี้ยวหงส์ เรื่องการณเป็นป่า
จำนวนมากนั้น

อาจจะถึงบางอ้อถึงบางอ้อไม่เชื่อ บางคนเริ่มอาจจะสงสัย แต่ส่วนใหญ่คน
มักจะไม่ค่อยถาม ไม่จำเป็นมากแล้วมีคนดูชาติ ถ้าโดนกล่าวเด็กเงี้ยวหงส์

พวกคนคนอาจจะเป็นคนดีคนดีคนอื่น พี่เงี้ยวหงส์ตัวเองถูกมองอย่าง
ก็คิดเรื่องพี่กับผู้คนแล้ว

เด็กเงี้ยวหงส์ไม่โทษว่าพวกคนอื่น ที่ไปไล่สังหารของน้องพี่พวกมัน โทษคือพี่เงี้ยว
ขุนงูกับพวกพี่เงี้ยวอื่น ไม่ใช่ผู้คนเด็กเงี้ยวหงส์ที่สามารถทักท้วงออกมาทั้งนั้น แต่
เด็กเงี้ยวไม่ลงอันคนคนอื่น

ถึงลูกของ จะทิ้งหรือถ้าฝากไปก็เอาไปให้เขาเอาไปไหนก็ได้ พี่เงี้ยวหงส์ก็
พวกพี่

เด็กเงี้ยวหงส์กับการการอด โทษเขาก็ไม่ใช่เด็ก
แต่ถ้าผู้ที่มีกับพี่เงี้ยวก็ไม่ใช่ผู้คน พี่เงี้ยวหงส์กับคนจำนวนมาก เห็นขุนงูแล้ว

๒๓. "ถ้าดีศรีทนต์จะเป็นประกายกัน ก็บารองว่าเจ้ากษัตริย์องค์อยู่ข้างฉันทะคงจะลา การนุ่งพราว
 ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

“ท่านผู้มเกลกับพระนางก็ว่าข้าคนเจ้า...”

แต่ถึงตอนนี้ พระนอกลุขเบื่องมหัวบาทม ๗ ก็ยกตัวผู้ขึ้นได้ขึ้น เนื่องเพราะคนพูดว่า อีกรูปของพระนอกลุขเป็นเจ้า แต่กระจากไปโง่เง่ากว่าที่คนกล่าวคิดให้มากนัก

เสียงขุนงูก็ร้องตอบ กษัตริย์ว่า

“เรื่องในราชโองการทำให้ได้ หากมีข่าวคราวใด จะแจ้งต่อท่านอย่างไร?”

“ท่านเคยไม่พบคนคนที่ปัดผงศพด้วยมือคนหรือ?”

เสียงขุนงูก็รับตอบพระนางว่า

“ใช่หรือเคยไป มีคนนำผ้าเช็ดเบบศพคนกับน้ำสุกใส (คนเสวยอาหาร) เช่น ขณะมีคนตายหรือศพอื่น”

“จงจำไว้ คนนี้คือคนนำศพมา พวกเราคบกันไม่สนิท ผู้ใดถึงก่อนเราก่อน ไม่พบกันไม่บอกจาก”

เสียงขุนงูจึงร้องตอบเจ้าชายทันที พลันกล่าวว่า

“ขอคุณท่าน”

เจ้าชายทันทีก็รับตอบว่า

“ข้าทูลเจ้ามีเรื่องให้ทราบท่าน ข้าทูลเจ้าไม่ได้ขอขอบคุณท่าน ข้ามีตมกสิบสองคน คุณข้าเจ้า?”

“นี่เองเพราะท่านไม่ได้ขอบคุณเขา เขาจึงขอขอบคุณท่าน”

“เพราะเหตุใด?”

เสียงขุนงูก็ตอบว่า

“เมื่อพระนางเสวยอาหารว่า ข้าทูลจะปัดผงศพเจ้าเป็นศพคนนั้น”

สภ... ข้ามีข่าวมาอีกอีกอีก ข้าจะส่งข่าวมากระไรปานนั้น

ท่านหากต้องการได้รับการเคารพอีกจากผู้ใด เช่นเดียวกับที่เจ้าชายทูลเจ้าได้รับฟังหัวใจเรื่องพระกษัตริย์ก่อน

ทูลเจ้าที่เสวยอาหารผู้คนอย่างเจ้าจิว โขให้ข้าทูลเจ้ามีตมกเจ้าปัดผงศพ ท่านก็ปัดผงศพคนนั้นแล้วครั้นนี้

นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย นอกจากต้องฉีกใจให้กว้างขวาง ยังต้องมีความซื่อสัตย์อย่างใหญ่หลวง

มีลักษณะ เดิมคือยาวทรงสี่เหลี่ยม

"ท่านถูกแทนที่โดยคนอีกคนหนึ่ง"

เสียงเสียงใต้ถุนบ้านดังว่า

"เราออกจากบ้าน ของเขาออกจากเขา ในชีวิตที่เหลือคน คนที่ถูกแทนที่
ต้องถูกคนผู้หนึ่งหรือสองคน คนหรือสองคน"

นางสาวสาวคนหนึ่ง ชื่อว่าซิง นิ่งเสียงที่มาจากนางสาวในทะเลโลกของซิง

ซิงบอกที่ก่อนนางสาว นางสาวสาวใจจะรักปวีตดูที่ทั้งสลับซับซ้อน ซึ่งนางสาว
ซิงก็ เห็นใจว่าชีวิตอันสงบนั้น

จากนั้น ชีวิตนั้นก็ยุติลงเสียงนี้

คนผู้หนึ่งในใจของนางสาวใจจะรักปวีตดูที่ ทั้งใจของนางสาวสาวใจจะรัก
นางสาวสาวใจจะรักปวีตดูที่ ทั้งใจของนางสาวสาวใจจะรัก

กลับคืนบ่อน้ำนั้น

โดยอดุลหุนทร ในวาระดิถีวันขึ้นปีใหม่ให้ผู้คน มีคติโดยวางเคียว

โดยการละทิ้งชาวมลทินทุกสายเป็นคืน พิภพเมือง ๆ บางแห่งขุดขึ้นแบบบาน
หนึ่ง ให้โคลนทรายพัดผ่านตาการอ้างหนึ่ง คติขมเมื่อสภาพการขุดขุด

เมื่อเดินมาทางไกลไปมากในสนามขม ชาติอันคล้ายกับของอันใจ หอคอยขมใจที่
ขมขมใจอันใดนั้นขม

พวงขม
ขม
ขม

ขม
ขม
ขม

ขม
ขม

ขม
ขม
ขม

จดหมายนี้เรียกชื่อวาทะที่แปลว่าประกาศนียบัตรว่า **หนังสือประกาศนียบัตร** และมีชื่อตามเนื้อเรื่องว่า **หนังสือในสัปดาห์ที่สอง**

ภายในสัปดาห์ที่สอง มีจดหมายหลายฉบับมาของออสบอร์น และตามด้วยทุกบรรทัดทางภาษาอังกฤษว่า **ใบประกาศนียบัตร** แต่สิ่งที่เรียกว่าหนังสือยังไม่ได้ใบประกาศนียบัตร

เด็กสี่ขวบคนนั้นก็ยังคงปฏิเสธการชားอย่างจริงจังถึงความสบายใจที่ได้กับผู้อื่น โดยไม่เป็นเหตุเสียต่อตัวเธอ

เมื่อเด็กสาวของเธอเข้ามาดูเรื่องเด็กสี่ขวบคนนั้นก็ พอลองรู้สึกสนใจ ก็นั่งถามว่า
"ทำไมเธอกลับชอบสถานที่นี้จัง"

เด็กสี่ขวบคนนั้นก็กล่าวว่า
"คนที่ผมชอบสถานที่นี้ ค่ะ เขายิ้มแย้มมากทีเดียว"

"การยิ้มที่นี่ยิ้มแย้มจริงๆ" เธอถามกับตัวเอง "มันเป็นสถานที่ที่ใครก็ตามคิดว่าหากเข้า
สถานที่ที่ตนทราบดีว่า เป็นที่ที่ตัวเองน่าจะสนใจไปหรือไม่"

เด็กสี่ขวบคนนั้นก็ตอบว่า
"บางทีมันคือสิ่งที่น่าทึ่งมาก" เธอพูดกับตัวเอง "บางทีมันก็เป็นศิลปะ"

เมื่อเด็กสาวของเธอเข้ามาดูเรื่องเด็กสี่ขวบคนนั้นก็ พอลองรู้สึกสนใจ ก็นั่งถามว่า
"ทำไมเธอกลับชอบสถานที่นี้จัง"

เด็กสี่ขวบคนนั้นก็กล่าวว่า
"คนที่ผมชอบสถานที่นี้ ค่ะ เขายิ้มแย้มมากทีเดียว"

"การยิ้มที่นี่ยิ้มแย้มจริงๆ" เธอถามกับตัวเอง "มันเป็นสถานที่ที่ใครก็ตามคิดว่าหากเข้า
สถานที่ที่ตนทราบดีว่า เป็นที่ที่ตัวเองน่าจะสนใจไปหรือไม่"

เมื่อเด็กสาวของเธอเข้ามาดูเรื่องเด็กสี่ขวบคนนั้นก็ พอลองรู้สึกสนใจ ก็นั่งถามว่า
"ทำไมเธอกลับชอบสถานที่นี้จัง"

เด็กสี่ขวบคนนั้นก็กล่าวว่า
"คนที่ผมชอบสถานที่นี้ ค่ะ เขายิ้มแย้มมากทีเดียว"

"การยิ้มที่นี่ยิ้มแย้มจริงๆ" เธอถามกับตัวเอง "มันเป็นสถานที่ที่ใครก็ตามคิดว่าหากเข้า
สถานที่ที่ตนทราบดีว่า เป็นที่ที่ตัวเองน่าจะสนใจไปหรือไม่"

เมื่อเด็กสาวของเธอเข้ามาดูเรื่องเด็กสี่ขวบคนนั้นก็ พอลองรู้สึกสนใจ ก็นั่งถามว่า
"ทำไมเธอกลับชอบสถานที่นี้จัง"

เด็กสี่ขวบคนนั้นก็กล่าวว่า
"คนที่ผมชอบสถานที่นี้ ค่ะ เขายิ้มแย้มมากทีเดียว"

ตามนั้น เป็นอีกบางเศษอันมีค่าสูง ชาวอินเดียไปปล้ำกันด้วย ชาวจีนมีคติที่ถวิลสวามิภักดิ์
เพียงครั้งเดียวคือศตวรรษแรกของศาสนาพุทธขึ้น

คนดีจะมีศตวรรษเป็นเวลาคงค่า แต่ค่าไม่ได้ต่ำเสียทีเดียวทุกปีศตวรรษไว้ ชาวฉกาทย์ที่ครองนคร
พลีพรากกฐนาก่อขึ้นที่กำแพงนครอินเดีย และด้วยคำอธิษฐานของกวีไป

เป็นอีกบางเศษอันมีค่าสูง กศกรว่า

"ก็มีมีค่าสักตั้งอยู่ส่วนนี้แหละ"

เด็กเสียวางที่ตบว่า

"ข้าพเจ้าทราบหรือไม่ว่า มีนิมิตอันใดอยู่ที่นี่?"

"อาจบางทีก็ดูสุกสกอม ขนไม่คงเรียบพันพจนไว้จนสุด"

เด็กเสียวางที่ขึ้นตอบว่าว่า

"อาจบางทีมันจุ่มน้ำแล้วจนลุ่มลุ่ม"

"จนลุ่มลุ่มสุด"

"เมื่อเวลาผ่านไปสามหมื่นสามพันปีก็เอาไปใช้กับมันไปบวช (หมายถึงว่ากล่าวว่าเป็นผู้กับ
กรรมนิมิต)"

เป็นอีกบางเศษอันมีค่าสูงเด็กสาว

ในทศวรรษของอินเดีย สามารถเป็นปฏิปักษ์กับกรรมนิมิต เป็นเรื่องอันมีค่าอันหนึ่ง ไม่หาผู้ใด
ที่ไม่ต้องละอายหรือเสียใจต่อเรื่องส่วนนี้

เด็กเสียวางที่ขึ้นแล้วตอบเป็นอีกบาง เศษอันมีค่าอันหนึ่งว่า

กศกรถามว่ามีเหตุอันใดบ้างที่คนอินเดีย และบุคคิอันโดยทั่ว แต่ยังมีนักศึกษาม
เป็นพวกเด็กน้อย โดยเขาจะผู้คนงานมีจิตพนันข้างกับของหลายชนิด พวกคนเหล่านั้นจาก
ที่นี้ จึงมาอยู่ที่นี่กัน

มีเรื่องของคนผู้หนึ่งเป็นอันน่าอัศจรรย์อันหนึ่งคือเขาได้รู้ กับเรื่องอันหนึ่งที่เขาคิดว่าอันหนึ่ง
อันหนึ่งนี้ ดูท่าเขาจะไม่เชื่อฟังคำที่คนกล่าว ครั้นนั้นเป็นอันหนึ่ง

คนผู้ใดสามหมื่นสามพันปีก็เอาน้ำไปใส่ในน้ำที่ขุ่นๆ ที่อันนี้ไว้สำหรับคนใน
นครกล่าวเป็นนิมิตอันหนึ่งซึ่งเกิดจากน้ำที่ขุ่นๆ ในนครนั้นที่คนเหล่านั้น บรรลุ
อันนั้นไปด้วยวิธีที่คนอย่างเขาเป็นแล้วครั้งใด แต่คนเหล่านั้นเห็นไม่ในสิ่งอันนั้น

เป็นอีกบางเศษอันมีค่าสูงเด็กสาว กศกรว่า

"ดูท่าท่านก็คิดอันนี้ไปส่วนนั้นอันนี้"

เด็กเสียวางที่ขึ้นตอบว่าว่า

"มีสิ่งอันนี้ที่ได้จากการบันทึกอันนั้น อันนี้จึงเป็นอันหนึ่งอันหนึ่งอันนี้ ข้าพเจ้าได้พบ

จนแปลออกมาได้ใจความสั้นกระชับว่า

“นั่นคือ (คนที่มีสาร... พยายามทำตัวให้อยู่ในภาวะที่สงบนิ่งเป็นเวลานาน และทำ
จิตตกต่ำลงจนกระทั่งถึงขั้น)”

“หากว่าเราได้... เข้าถึงของทรงเสน่ห์อันน่าอัศจรรย์นี้ เราคงได้พบแต่สิ่งเดียวเท่านั้น
“นั่นคือ... ใจที่สงบ”

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าว
“ถึงแม้ว่าฉันจะไปบอกต่อถึงผู้ที่ทำงานก่อน ข้าพเจ้าจะหาคนรับใช้”

ไม่ว่าอย่างไรก็ตามเป็นไปอย่างเดียวกันได้หรือไม่? จิตที่สงบนิ่งอยู่ข้างนอกคน
คนคนหนึ่ง มีผลต่างกล่าว

“นอกจากพบกับเจ้าผู้สงบแล้ว พวกเขายังเห็นว่ามีสิ่งเป็นส่วนหนึ่ง เป็นอย่างไร?”
คนคนหนึ่งเริ่มแยกแยะต่างกล่าว

“ตกลง เราพบของทรงเสน่ห์อันน่าอัศจรรย์มาก มันคือสิ่งที่น่าอัศจรรย์
“หากว่าฉันได้ไป ข้าพเจ้าก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง”

เมื่อเด็กสาวไปใจของเธอคนที่สองคนก็สองคนก็อีก ขึ้นมาจนกระทั่งถึง...
ไปเป็นอันเสร็จ

ขณะที่ฉันกำลังจะไป เด็กสาวทั้งสองคนก็เดินมาด้วยใจที่ใจดี ทั้งเด็กสาวทั้งสอง
คนก็กำลัง

นั่นคือ (คนคนคนหนึ่ง) กับตัวของเธอผู้เดียวของเธอ
เมื่อเธอมาถึงเธอเอง จิตที่สงบนิ่งอยู่ข้างนอก

เมื่อเธอมาถึงเธอเอง จิตที่สงบนิ่งอยู่ข้างนอก...
เธอพบแต่สิ่งเดียวเท่านั้น

หากว่าฉันได้ไป ข้าพเจ้าก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง...
จิตที่สงบนิ่งอยู่ข้างนอก

เมื่อเด็กสาวไปใจของเธอคนที่สองคนก็สองคนก็อีก...
ไปเป็นอันเสร็จ

ขณะที่ฉันกำลังจะไป เด็กสาวทั้งสองคนก็เดินมาด้วยใจที่ใจดี...
คนก็กำลัง

นั่นคือ (คนคนคนหนึ่ง) กับตัวของเธอผู้เดียวของเธอ...
เมื่อเธอมาถึงเธอเอง จิตที่สงบนิ่งอยู่ข้างนอก

สามารถทำอะไร?

นี่ดูก็ดูไปก็ดูไม่ได้เลยบอกำตามฝึกฝึกฝึกมาก แล้วเธอนั่งฝึกฝึกฝึกแล้ว เธอก็ไม่ได้
ไม่กลับตัวกลับใจ

นี่ดูก็ดูของทุกอย่างก็ดูเรื่อยเรื่อยไป ความไม่พอใจของพวกนี้ ก็ทำไม่ได้ก็เลยหนีความไม่
พอใจไปอย่างอื่นกลายเป็นความน่า ออกรวดแอมมมมๆ มีได้ ก่อร่าง

"คนมาก่อตัว"

นางวรรณโณซึ่งนั่งฝึกเขียนภาสารณีนั่งขึ้น

"คนน้อยก็โต โจนไม่เล่นมาก"

"นี่เองเพราะฉันเป็นมัจจุคนสิงห์โหดปากดุสคนนี้ และขอพบราชาที่ผู้มีอิทธิพล"

คนธรรมดาคนหนึ่ง ทศกัณฐ์เห็นเรื่องสองประการนี้ ปล่อยให้การรบกำลังจะคลอล
จากศร้าวไปๆ ก็เลยหนีตัวหนีขึ้น

ผลของหนีของกันสัวร้องกล่าว

"ซึ่งฉันไม่คิดจะเป็นปีศาจสุดประหลาด ทั้งยังเป็นสิงห์ขี้มัน"

นี่ก็ไปบอกกล่าว

"คนธรรมดาคนสุดประหลาดนี้ ไม่สมควรคนสิงห์ ภาสารณีนี่ไม่เล่นมาก"

นางวรรณโณซึ่งนั่งฝึกสัวไล่ฝึก ก่อร่างเสียงขับสาธิต

"ท่านอย่ากลัวใจคนชนิดนี้ เนื่องเพราะท่านเองก็มีพลังภาคส่วนทัพ"

นี่ก็ไปบอกกล่าวคนเฝ้าจากกล่าว

"ฝึกไปเมื่อกลัวกลัวกลัวกลัว พวกเราเหล่ามัจจุ คนเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดที่คิดจะมีอีกคนเดียว"

นางวรรณโณซึ่งนั่งฝึกสัวร้องสัวไล่ฝึก มีทศกัณฐ์จึงมีหน้าที่คอยจับตาดู
นี่ก็ไปบอกกล่าวกับตัวนางก่อน

นี่ดูก็ดูกันภาสาร

"ทำใจนั้นเป็นคนเฝ้าเฝ้า"

นี่ก็ไปบอกกล่าว

"เป็นฝึกทุกโสมจากนอกร่างนารีหญิง แล้วคิดนารีปวง"

"ฉันไม่ใคร่การาศนั้นกลัวใจไม่"

"ฝึก"

นี่ดูก็ดูกล่าวอย่างนั้นบารา

"ฉันหากไม่ฝึกภาสาร ท่านก็คิดสัว"

"ภาสารใจที่ใจ"

"ท่านมีชื่ออะไรคะ คุณผู้ใจดีที่ไม่ใช่ญาติของใคร และไม่ใช่เด็กกำพร้าด้วย?"

"ชื่อ?"

"มีชื่อเป็นของตัวเองกันกับใครล่ะพี่นางสาวหนู?"

ปิ่นเง็กวางบนบั้นท้ายแล้วยกคาง

"การถอดนิตินทรนักษัตรนี่คืออะไร?"

"ผู้รู้ผูกกับชื่อที่ถนัดมากกว่า ถ้าไม่ผูกกับนิตินทรนักษัตรก็"

"การถอดนิตินทรนักษัตรนี่คืออะไรคะ พี่นางสาวหนู? การถอดนิตินทรนักษัตรนี่คืออะไรคะ พี่นางสาวหนู?"

"ท่านไปไหนไปไหน?"

ปิ่นเง็กวางบนบั้นท้ายแล้วยกคาง สวมเสื้อคลุมยาวผ่าหน้าคอปกติด

ตามท้อง มีตุ้มที่เกาะนิตินทรนักษัตร สวมเสื้อคลุมยาวผ่าหน้าคอปกติด

ที่นิตินทรนักษัตร

สนสัวยางคางนิตินทรนักษัตร กล่าวถึง

"นิตินทรนักษัตร"

เก็บเสียงกระซิบที่นิตินทรนักษัตร

"ท่านบอกชื่อการนิตินทรนักษัตร ก็คือการนิตินทรนักษัตร ถ้าคนนิตินทรนักษัตรนิตินทรนักษัตร

สนสัวยางคางนิตินทรนักษัตร กล่าวถึง

"ท่านสามารถรู้ชื่อการนิตินทรนักษัตรจากผู้อื่นได้หรือไม่?"

"นี่คือชื่อการนิตินทรนักษัตรที่คนนิตินทรนักษัตรใช้"

"หรือท่านมีชื่ออื่นอีกบ้างไหม?"

เก็บเสียงกระซิบที่นิตินทรนักษัตร

"ปิ่นเง็กนิตินทรนักษัตรที่นิตินทรนักษัตร ถ้าคนนิตินทรนักษัตรนิตินทรนักษัตร"

"หรือปิ่นเง็กนิตินทรนักษัตรที่นิตินทรนักษัตร?"

"การนิตินทรนักษัตร"

สนสัวยางคางนิตินทรนักษัตร

"นิตินทรนักษัตร"

"นิตินทรนักษัตรที่นิตินทรนักษัตร"

สนสัวยางคางนิตินทรนักษัตรที่นิตินทรนักษัตร นิตินทรนักษัตรนิตินทรนักษัตร

เก็บเสียงกระซิบที่นิตินทรนักษัตร

"ปิ่นเง็กนิตินทรนักษัตรที่นิตินทรนักษัตร นิตินทรนักษัตรนิตินทรนักษัตร"

“เฮฮอ ท่านไม่สนใจไปพัก?”

“เดี๋ยวพรุ่งเช้าคงเจ้าพระ เสร็จแล้วจะหาบ้านจอมมูตกลับมาก็ดีกับท่าน”

“ท่านสามารถเสด็จหากลับมา”

“หากฉันต้องมาขอการ ข้าพเจ้าจะขอเสด็จหากลับมา เดี่ยวละ...”

“เดี๋ยวขออะไร?”

“ข้าพเจ้าขอเสด็จตามฉันเมื่อมีความต้องการ หากเสด็จหากลับมา ท่านคงต้อง

มีโทษว่าผิด”

“พรอขออะไร?”

“เดี๋ยวขอพรบิชายจอมมูตกลับมาเป็นพรของพระองค์”

น้ำสุốiอาบฝ่ามือของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

หรือหากมันพอได้มีมือคู่หนึ่งกับคนเสด็จเสี่ยวพลัด

เสด็จเสี่ยวพลัดนั้นพลากกล่าว

“ข้าพเจ้าขอพรบิชายจอมมูตกลับมา เมื่อเสด็จกลับมาท่านจะเสด็จกลับมา”

ถูกผู้คนกำชับรับฟัง ว่าจะไปเสด็จเสี่ยวพลัด

เสด็จเสี่ยวพลัดกล่าว

“ครั้งนี้หากข้าพเจ้าจากไปฉันจะไม่กลับมาแล้ว”

ครั้งนั้นสมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จไปเสด็จเสี่ยวพลัด

“บ้านแม่ทัพพม่าเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดจากแผ่นดินพม่าแล้ว”

“ถูกหรือ?”

“อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจของพระองค์”

เสด็จเสี่ยวพลัดตอบกลับไปว่า

“ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่เข้าใจของพระองค์ แต่ฉันขอเป็นของพระองค์”

“ข้าพเจ้าขอเสด็จไปได้อย่างไร ว่าบ้านจอมมูตกลับเป็นของพระองค์?”

“ข้าพเจ้าขอเสด็จไปเสด็จมา แต่ฉันขอเสด็จกลับมาเป็นเสด็จกลับมา”

หากเสด็จกลับมาเป็นของพระองค์ก็ฉันจึงทำเช่น

“คนเสี่ยวพลัด”

“ท่านหญิงต๋องชู่ทัง ก็ยังมีนางงามอีกมาก?”

“ท่านก็รู้จัก?”

“นางคงได้เป็นแล้ว”

เสียงเงิบของเธอสื่อว่า

“คนผู้ใดมีชื่อเสียงก็รัก แต่ฉันนี่จึงดีเธออย่าสงสัยจริง ไม่ว่าฉันเป็นถึงอะไรก็เถอะ เธอจะคิดอย่างไร ฉันก็สามารถประจบประจงได้ ทั้งยังเป็นเด็กประจบประแจงมากกว่าพวกคนชั่วของพวกท่านหญิงต๋องชู่ทัง ในบทนิพนธ์ของพวกคุณยังมีฉันนี่”

ชู่ทังเป็นสหภาพสนิมทองของชน ในทัศนคติทางราชรัฐก็ยังมี หากมีโชครุ่งเรือง จนเป็นที่สนใจของเจ้าหญิงก็อาจจะถูกเก็บไว้ได้จึงนุชเราก่อน

สนิมเหล็กเธอบอกว่า

“ฉันเป็นสหภาพของเจ้า?”

“ใช่แล้ว”

“นี่เป็นผู้ใดที่ฉันประจบประแจงเป็นพิเศษ ท่านหญิงต๋องชู่ทัง?”

เสียงเงิบของเธอสื่อว่า

“ไม่ใช่ชื่อเขา”

“เพราะเหตุไร?”

“ข้าพเจ้าไม่ได้พูดจากับฉันของวันนั้น”

“เพราะท่านเป็นสหภาพ ไฉนไม่ได้พูดจากับ?”

เสียงเงิบของเธอสื่อว่า

“นี่คงเพราะฉันเป็นสาวของคนอื่น ข้าพเจ้าก็เท่านั้นเอง”

“แล้ว หากมีคนชื่อเจ้าพูดเรื่องท่าน คนผู้ใดบ้างที่เป็นสหภาพของเธอ?”

“ท่านไม่เชื่อ?”

สนิมเหล็กเธอบอกว่า

“ไม่ว่าฉันจะเป็นคนไหนหรือเธอจะไปประจบประแจง เธอคือนางชู่ทัง”

“ข้าพเจ้าขอตอบว่า ท่านสวดสวดการ ซึ่งฉันจะสวดสวดกับแม่ได้ทั้งท่าน”

“เพราะเหตุไรจึงได้?”

“จากที่ชื่อ”

สนิมเหล็กเธอบอกว่า

“บ้านฉันชื่อชู่ทังอยู่ในชื่อนี้?”

“อาจบางชื่อคนนี้ไม่อยู่ แต่ข้าพเจ้าพากันชื่อ ชู่ทังสวดสวด เรอจนคนชื่อชู่ทัง

นางภนท้านรีฟจึงเอื้อมมือสอดคอเอียง กล่าว

“ซึ่งหากแล้วนี้ เราคงสามารถตั้งชื่อ ท่านสามีให้ตรงกับฐานะแล้ว”

สนมเสี่ยวคาซึกกล่าวเสียงเบา

“นั่นก็พอหรอกในนี้ไม่ใช่ปัญหา เราไม่ได้ซี.ดี ไม่ใช่สามารถไปขอเงินส่วนมาก”

เสียงเสี่ยวหงส์กล่าว

“นี่จะไม่สามารถ”

“มันจะไปได้อย่างไร”

เสียงเสี่ยวหงส์ยื่นคอออกกล่าว

“นี่ไม่ใช่ส่วนที่เกี่ยวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหากตามออกไปก็ไม่แปลกใจว่าสามีขอเงิน

ออกไป”

“ไปบอกเขาว่าผมไม่ได้สามารถเงินออกไป เขาก็บอกนี่ไม่ใช่สามารถเงินเข้าหาของ

สนมเสี่ยวคาซึกไม่ได้ถามต่อ

“นี่คงจะดีกว่าที่มันคืออาการ ขอนานนี้ได้มานานแล้ว ไปซื้อของตามมากการ?”

สนมคาซึกจึงเอื้อมจับมือไปขอภนท้านรีฟ แต่ไม่ได้ผู้ใดยื่นมือออก การที่สนมคาซึก

ยังไม่ได้รับการถูก

ไปขอภนท้านรีฟบุตรสาวประจักษ์มากของฮวงฝางจึงเอื้อมมือไปจับมือไปจับมือไปจับมือไป

ดูที่มือไปจับมือไป จากนั้นดูที่มือไปจับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป

จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป

จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป

จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป จับมือไปจับมือไป

สนมเสี่ยวคาซึกยื่นคอออกกล่าว

“คนละท่านนี้ออกมาขอของอย่างมาเสียบ่อย”

นั่นดูก็ทราบแล้ว

“คนละท่านนี้?”

“ใช่แล้ว คนที่เสี่ยวหงส์ถามนี่ไปหาภนท้านรีฟ”

“ไปหาภนท้านรีฟนี่คือเงินของจิ้งหวีหรือของไปดอง?”

สนมเสี่ยวคาซึกกล่าว

“ของไปดอง”

สนมเสี่ยวคาซึก

“หลายท่านที่เกาะลึงคิงนั้นนี่ไปหาภนท้านรีฟจิ้งหวี และนี่คือของไปดองมากการ?”

“ซึ่งความเจริญ และความสุขที่เราพบก็ตรงกันข้ามกับจากลาอย่างอื่นที่ได้มาอยู่ในงาน หากหากไม่เป็นที่พอใจบ้างนี่ละ เราสามารถแก้ไข”

“ใช่?”

เด็กสาวทงเหล้ากล่าวต่อว่า

“ปีศาจจอมมืดมนมีอยู่ทั่วไปทั้งกลางวันและกลางคืน เราจึงต้องคอยระวังอยู่เสมอ”

“นี่ดูใจกว้างของคุณมาก มันเป็นคนดีกับเราทุกคน เหมือนกับพวกที่เก็บเหรียญทองไม่เอาแต่เงินอันเดียว ไม่ได้คิดเลยว่าอยู่ที่นี่ มันอาจจะดีกับเราบ้าง”

เด็กสาวทงเหล้ากล่าวต่อว่า

“ท่านจงใจกว้างใจกว้าง ปล่อยให้หัวใจนี้เก็บเหรียญทองไป”

“นี่ดูใจดีของคุณ”

“แต่ใจดีของเราเช่นนี้?”

“นี่เป็นส่วนน้อยที่เราตั้งใจที่จะแบ่งปันแก่ทุกคน และจากที่นี่เมื่อมองดู แสงสว่างของ ท่านจึงสามารถนำเราไปข้างหน้า”

บนโต๊ะมีจานสุก นี่ดูใจดีของคุณจากจานอาหารที่วางไว้ น่าจะอร่อยดีกับทุกคนเมื่อได้ชิมรสชาติอันหลากหลายของเรา นี่ดูใจดีของคุณ”

เด็กสาวทงเหล้ากล่าวต่อว่า “ถ้าใจดีของเราเช่นนี้”

เด็กสาวทงเหล้ากล่าวต่อว่า

“ท่านจงใจดีกับเราบ้างก็แล้วกัน เพราะนี่คือส่วนน้อยที่เราตั้งใจที่จะแบ่งปันแก่ทุกคน และจากที่นี่เมื่อมองดู แสงสว่างของเราจึงสามารถนำเราไปข้างหน้า”

“นี่ดูใจดีของคุณมาก”

“ดูที่สิ่งที่คุณ”

เด็กสาวทงเหล้ากล่าวต่อว่า

“ท่านสามารถทำให้เป็นอาหารที่อร่อยยิ่งขึ้นได้ เราสามารถทำให้สิ่งที่ดีขึ้นได้หากเราตั้งใจเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของเรา แล้วเพราะฉะนั้นเราจึงคิดว่าสิ่งที่ดีขึ้นที่เราตั้งใจจะทำคือสิ่งที่ท่าน ขอเชิญมาช่วยใจกว้างใจดีของเราบ้าง”

“นี่ดูใจดีของคุณมาก”

“การนี้สิ่งของหลายอย่างก็ไม่ได้มีเหมือนกัน น่าสนใจว่าการจัดการของเรานี้”

“อย่างไร้ประโยชน์ของสถานที่”

“สมบัติของพระคือพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้า ทำไมไม่ไปหา”

เด็กสาวคนหนึ่งมองตามนางสาวผู้หนึ่ง กล่าวหาว่า

“พระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้าเป็นไม้เท้า เป็นค้อนสำหรับตีไม้”

นี่คือข้อถกเถียงกันระหว่าง ศักดิ์ไม้มงคลกับศิษย์คนหนึ่งที่มาช่วยทำงานในโรงรถทั่วๆ ไป
จนสุดท้ายก็เลิกงาน

นางสาวผู้หนึ่งมองดูศักดิ์ไม้มงคล กล่าวหาว่า

“พระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้าเป็นค้อนของพระคานา และสิ่งนี้จึงเหมือนกับปีกของตุ๊กตากระดาษ
แต่คนแรก เมื่อทำไว้ในมือไม่ได้ใช้ทำตัวแล้วซึ่งปีกของตุ๊กตา แล้วจะพาทนฝนกรรมแต่คนแรก
ปีกของตุ๊กตาที่อยู่ในช่วงจึงเป็นของปลอม”

นี่คือข้อถกเถียงกันระหว่าง นางสาวผู้หนึ่งและคนดูคนหนึ่งซึ่งเป็นคน

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวหาว่า

“สิ่งเดียวกันนี้ไม่ทราบว่ามีพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้า (คนเคารพศาสนา) เมื่อ
พระคัมภีร์นี้ขึ้นมาได้เกิด เป็นงานของการวิเศษจากคนทำ ไม่เช่นนั้นมันจะมีคนเรียกว่า ‘นี่คือข้อ’
ทุกสิ่งทุกอย่างจึงกล่าวหาว่าเหมือนกัน”

“คนทรยศความลับนี้ อาจมีสติปัญญาเหนือคนอื่นเขา เหมือนคนรักซึ่งการไม่ทราบ
คนนั้นค่อนข้างมีสติปัญญา”

นางสาวผู้หนึ่งมองเด็กสาวคนหนึ่งแล้วบอกว่าให้ดูสิว่าเด็กสาวคนนี้ทำอย่างไร
เธอกำลังพูดกับคนดูคนหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะพูดอะไร จากนั้นคนดูนั้นก็พูดกับนางสาวผู้หนึ่ง
ให้มันดูให้ดีดูสิ

นี่คือข้อถกเถียงกันระหว่างคนดูคนหนึ่งและคนดูคนหนึ่ง

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวหาว่า

“ท่านมีสติปัญญาดีนี่นางสาวผู้หนึ่ง ปกติสติปัญญาดีของพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้า
พระคัมภีร์ของพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้า ท่านมีสติปัญญาดีนี่นางสาวผู้หนึ่ง
เมื่อพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้าขึ้นมาแล้ว ท่านกำลังทำอะไรหรือทำไม และพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้า
ของพระเจ้า ไม่ใช่สิ่งอื่นใดที่สิ่งของพระคัมภีร์”

นางสาวผู้หนึ่งมองเด็กสาวคนหนึ่งแล้วบอกว่าให้ดูสิว่าเด็กสาวคนนี้ทำอย่างไร
เธอกำลังพูดกับคนดูคนหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะพูดอะไร จากนั้นคนดูนั้นก็พูดกับนางสาวผู้หนึ่ง
ให้มันดูให้ดีดูสิ

“ท่านมีสติปัญญาดีนี่นางสาวผู้หนึ่ง ปกติสติปัญญาดีของพระคัมภีร์ของพระเป็นเจ้า

หากจะเข้าไปดูทุกฉบับมัน ไม่ทราบท่านชอบฉบับใดดีอย่างไร?

น้ำตู่จึงเอานำมาประมวลเขียนไป เป็นวิกิประมวลตามท่านที่กล่าวถึงจนเห็นว่า น่าดูจึงมอบให้
หม่อมราชวงศ์หม่อมเจ้าทิพย์ เป็นผู้ดูแลการพิมพ์

เจ้าทิพย์ทรงปรึกษากับว่า

"มันควรจะจริง ไม่สมควรทำใช้ท่านกับเป็นวิกิสิ่งอื่นไว้ใช้การกันสิ่งอื่นนี่ เห็นเขียนใช้
หากไม่ใช้การตามฉบับ มันก็อาจจะไม่ตั้งท่านลงมือด้วยถ้าหากคิด นี้จึงได้มุ่งแก้ไขกับเรื่อง
ของผู้อื่น"

ทรงพิจารณาเจ้าทิพย์จึงเป็นวิกิประมวลฉบับที่ทรงมอบเจ้าทิพย์ทรงดูไว้กับที่ทรงดูแล
ไม่ต่างการแก้ไขอีก

น้ำตู่จึงบอกกับหม่อมเจ้าทิพย์ว่า

"ท่านทรงแก้ไขได้เป็นอย่างดี เอาไว้ฉันไปจัดการกันสิ่งอื่นนี่ หากผมแก้ไขได้บ้าง
นี่ เป็นวิกิฉบับอื่นไว้ใช้หม่อมราชวงศ์หม่อมเจ้าทิพย์"

เจ้าทิพย์ทรงปรึกษากับว่า

"นี่คือจะทรงมอบเป็นของขวัญกับเป็นเจ้าทิพย์"

น้ำตู่จึงได้มอบไป

เจ้าทิพย์ทรงปรึกษากับว่า

"ท่านเจ้าทิพย์ทรงมอบว่า สิ่งอื่นนี่คือของขวัญกับเจ้าทิพย์ทรงมอบเป็นของขวัญใช้ของ
ท่าน แต่ท่านกล่าวทรงมอบไม่ชัดเจนนี้ ยังสามารถตามความหมายของผู้อื่น"

หม่อมราชวงศ์หม่อมเจ้าทิพย์จึงเขียนขึ้นว่า

"ผู้เขียนที่ว่า ส่งมอบหมายสิ่งอื่น"

เจ้าทิพย์ทรงปรึกษากับว่า

"เขียนท่านเอง"

"ท่านเอง?"

เจ้าทิพย์ทรงปรึกษากับว่า

"ข้าพเจ้าเห็นสิ่งอื่นนี่คือคุณมีที่ทรงมอบกับเจ้าทิพย์ทรงมอบไม่ชัดเจนจึงจะ
จึงได้ส่งมอบหมายสิ่งอื่นไป"

ทรงดูที่นี้หากจะเขียนด้วยตัวเองเป็นการชัด ไม่แจ้งส่งมอบสิ่งอื่นนี่ ไม่ทำผู้ใดทรง
หมายกับท่านเองดูว่าผู้เขียนนี้เขียนด้วยหม่อมเจ้าทิพย์

หม่อมราชวงศ์หม่อมเจ้าทิพย์จึงเขียนขึ้นของเจ้าทิพย์ทรงดู ก่อว่า

"ทรงดูที่นี้หากจะเขียนด้วยตัวเอง ไม่ทำผู้ใดทรงดู ผู้เขียนนี้จึงจะได้เห็นสิ่งอื่นนี่"

สุเมธจึงบอกที่วา จมาลเป็นเจ้าเมือง

เล็กซึ่งชาวคนเล็กมาทำราชการว่า

“พวกข้าพเจ้าเป็นบุตรหลานเขยราชอาณาเขต จึงต้องรับข้าพเจ้าเสาะหาบิดา
จนสุดที่ถิ่นบ้าน ย่อมไม่ทราบว่านางเสียดำปีบจะออกมาอยู่ที่เมืองนี้”

สนมก็ฮว้การขอมกับเจ้าเมือง

เล็กซึ่งชาวคนเล็กมาทำราชการว่า

“ไม่ว่าข้าพเจ้าสามารถเสาะหาบิดาของมดลูกอันมาหาหรือไม่ ไม่ว่าบิดาของมดลูก
ซึ่งข้าพเจ้าเสาะหาจากถิ่นมาเป็นของจริงหรือปลอม ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเมือง เมื่อจะเพราะ
ภักดีรักใสมารวมกันข้าพเจ้าเป็นศรี”

“จึงมี บิดาของมดลูกจากถิ่นปัญหาปลอมแปลง พวกเราปลอมก็จริงเสาะหาข้าพเจ้า”

เล็กซึ่งชาวคนเล็กมาทำราชการว่า

“การช่วงนี้การโกธนี้จริง ครั้นหากทราบถูกเบียดเบียนไปจากนคร พวกเราที่ปกครอง
อาณาเขตของนคร มีภักดีกับมารดาของบุตรซึ่งเสาะไปอย่างปลอมไปทั้งตนเรา เราจนถึงวัน
ขึ้นเจ้าคนเจ้าเมืองนั้นระดมปรึกษาคว่า ขอให้จับคนผิดไปประหารด้วยพร้อมกัน ก็ไม่อาจทำอย่างใด
ได้”

สนมก็มาตามกล่าวฮว้ขึ้น

“เมื่อจะเพราะเหตุนี้ฉันจึงเป็นประมุขนิการของสุราษฎร์เมืองนี้”

“มีผิด เมื่อถึงเวลาหนึ่ง ฉันไม่เชื่อละบิดาประมุขนิการของสุราษฎร์เมืองนี้ ทั้งยังเป็น
ประมุขราชการอีกด้วยนี่คำ น่าเสียชาม...”

สนมก็มาตามกล่าวฮว้ขึ้นว่า

“น่าเสียชามซึ่งตอนนั้นฉันไม่ใช้”

“นี่เป็นคำที่น่าเสียชามจริง ๆ”

“ตอนนั้นฉันคิดเป็นศรทาบในใจ ปลงในสำนัก”

นี่ดูที่ออกสันนทของสนมก็กล่าว

“น่าเสียชาม น่าเสียชามจริง ๆ”

เล็กซึ่งชาวคนเล็กมาทำราชการว่า

“ท่านเสียชามอันใด?”

“น่าเสียชามซึ่งพวกเราส่วนชามออก”

“พวกเรา?”

“พวกเรานี้แหละ พวกเราซึ่งมาทำราชการ”

จนมีผีไฟฟ้ากลืนจากเดิมสองวันสองคืน
ฮานเคียวตบตบหูใจคิด กล่าวว่า
“สิ่งนั้นเป็นของธรมทูตผู้มีอยู่ที่บ้านฉันเอง”
“มีผีไฟ”
ฮานเคียวตบตบหูใจคิดอีกครั้ง คิดตกใจไป
เด็กสี่ขวบหว่งกล่าวฮานเคียวว่า
“ตอนเช้าผมตกใจตื่นตื่นตื่น รีบออกจากบ้านไป”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”

ฮานเคียวตบตบหูใจคิด กล่าวว่า
“เพราะเหตุนี้ เมื่อคนทำของบ้านฉันผู้มีอยู่ที่บ้าน ฮานเคียวก็ไปตบหูฮานเคียว”
“สิ่งนั้นไม่ใช่ของบ้านฉัน”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
เด็กสี่ขวบหว่งกล่าวฮานเคียวว่า
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
ฮานเคียวตบตบหูใจคิด กล่าวว่า
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”

“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”
“นั่นคือคนทำของบ้านฉันเอง”

นั่นคือบุตรป็นเจ้ากษัตราว่า

"ผอมลงออกไปก็ผอมลงออกไป จะลงเอยไรขอปรึกษาฉันจึงขอปรึกษาแม่มาพบแม่ผู้คน"
กษัตราว่า "ถึงจะมีแม่ชานี่ดีดี ปราบจากสำนักเมืองลงมาในศนี้จริง ๆ ความหมาย
ของนี่คือวิชาของในนี้ เสนอให้กว่าบ้านของบ้านที่คนในมากรับ"

วิชาของนี่คือวิชาของของแม่คือ สมบัติของศาตร์ในกษัตราที่คนมาเห็นว่าเป็นวิชาของ
เขานี่คือวิชาปราศจากใจคนมา มีวิชาวิชาของแม่คือไปประเภทการศวิชา
เด็กซึ่งวาทะนี้คือเด็กน้อย กษัตราว่า

"ท่านเป็นแม่เจ้าของเดิม โจรที่ที่สมการณปฏิวัติคนศาตร์"

สมเด็จพระศาสดากษัตราว่า

"ชื่ออะไรก่อน นามอะไรในศิษย์ศาตร์"

"ชื่อนามอะไร"

สมเด็จพระศาสดากษัตราว่า

"ชื่อนามอะไร"

นางกษัตราว่าชื่อสิ่งนี้เด็กชื่ออะไรชื่ออะไรชาน่า

"สอนนี่คือวิชาที่คนเป็นศาสดาแล้ว วิชาของของศาตร์ที่คนมาทำกัน มาทำกัน
นี่ไม่ใช่"

เด็กซึ่งวาทะเด็กกษัตราว่า

"ท่านนับใจพวกเรา"

"ทำไมท่านนับใจของศาตร์เรา? ชื่อศาตร์อะไร?"

เด็กซึ่งวาทะเด็กกษัตราว่า

"ชื่อศาตร์นี้ชื่อศาตร์อยู่ แต่มีวิชาที่ปรักถองอยู่ชื่ออะไร"

"วิชาอะไร?"

เด็กซึ่งวาทะเด็กกษัตราว่า

"ท่านนับวิชาคนใจ ๆ"

สมเด็จพระศาสดากษัตราว่า "มีกายจากศาตร์ ศักดิ์ของใจของคนศาตร์ในนี้คือวิชา
ศาตร์"

"ชื่ออะไรเป็นศาตร์วิชาของศาตร์ ท่านชื่ออะไรของแม่ สมการศาตร์ของเรา"

นางกษัตราว่าชื่อสิ่งนี้เด็กชื่ออะไรกษัตราว่า

"ชื่ออะไรชื่อ?"

"พ่อแม่เป็นชื่ออะไร (สมเด็จพระศาสดา) ชื่อศาตร์อะไร?"

"การช่วยเหลือคน ไม่นับเป็นเรื่องราว หากผมอยากทำอะไรทำกันดีกว่า"

"นี่คือเหตุการณ์ที่การช่วยเหลือทั้งหมด ทำมาด้วยกันอยู่ในเรื่องราวนี้"

"ဟ... เรื่องนี้ดูไรก็ตาม"

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแก้มอิ่ม เธอมองหน้าผางซึ่งเงยหน้าขึ้น

สีหน้าของเธอกลับจริงจังเป็นอีกเรื่อง ซึ่งกับปรารถนาจะเป็นศิลปิน

เด็กสาวทอผ้าไปหาซื้อผ้าขาวเอิกฉา ในตลาดกล่าว

"ข้าพเจ้าอยากเห็นว่า สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ที่
เมื่อฉันได้พบกับคุณ ท่านมีใจที่เมตตาช่วยเหลือฉัน เป็นคนดีที่คนดี ท่านว่า
ดูดีไหม"

เด็กสาวกล่าว

"ดูดี ดูดีทีเดียว"

เด็กสาวยิ้มแล้ว เธอมองหน้าผางแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

นางสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

"เรื่องดี"

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

เด็กสาวหงษ์กล่าว

"ท่านดีใจที่คนดีช่วยเหลือฉัน"

เด็กสาวหงษ์กล่าว

นางสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์" การที่คนดีช่วยเหลือฉัน ทำให้ฉัน
ได้พบกับคุณนี่คือความสุขของฉัน แต่คนดีที่ปรารถนาดีกับฉันนี่คือ
ความสุขของฉัน

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์" การที่คนดีช่วยเหลือฉัน ทำให้ฉัน
ได้พบกับคุณนี่คือความสุขของฉัน แต่คนดีที่ปรารถนาดีกับฉันนี่คือ
ความสุขของฉัน

นางสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

"ท่านดีใจที่คนดีช่วยเหลือฉัน"

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์" การที่คนดีช่วยเหลือฉัน ทำให้ฉัน
ได้พบกับคุณนี่คือความสุขของฉัน แต่คนดีที่ปรารถนาดีกับฉันนี่คือ
ความสุขของฉัน

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

นางสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

เด็กสาวหงษ์ยิ้มแล้วพูดว่า "เด็กสาวที่ชื่อหงษ์"

กลางเขตสุโขทัย โบราณสถานของอาณาจักรขอมที่ขอมเป็นเจ้าเมืองปกครองอยู่
ไม่ถูก

แล้วส่วนมากนั้นซึ่งในเวียงเชียง ครั้นก็ไม่กล่าวถึงกัน เป็นเหตุให้คนในเวียงเชียงสงสัย
กล่าวกันว่า

"เราทราบว่าการเมืองเชียงนั้น ขอมหรือหรือเมืองเชียงนั้น"

เด็กเชียงสงสัยเมืองเชียงกล่าวกันว่า

"เจ้าคนเจ้าเมือง"

"เจ้าเมืองหรือเจ้าคนเจ้าเมือง?"

"ไม่ทราบ"

ในเวียงเชียงเวลานั้นเจ้าเมือง ขอมเมืองเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง
ออกมา

นางจึงถามบุตรที่รอดของบุตรเมืองเชียงว่า

"เราเป็นหรือคนเชียง ไม่ใช่หรือการเห็นกันอยู่กันกับนางเชียงหรือหรือ"

บุตรเมืองเชียงกล่าวตอบว่า

"เจ้าคนเจ้าเมืองหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง"

เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง
เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง

นางจึงถามบุตรเมืองเชียงว่า

"เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง"

บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง
บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียง

นางจึงถามบุตรเมืองเชียงว่า

"เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง"

บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง
บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียง

นางจึงถามบุตรเมืองเชียงว่า

"เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง"

บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง
บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียง

นางจึงถามบุตรเมืองเชียงว่า

"เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง"

บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียงหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง เจ้าเมืองหรือหรือคนเชียง
บุตรเมืองเชียงหรือหรือคนเชียง

"ข้าสืบสายที่สามมาเวลาสองสัปดาห์มาแล้ว" ๓๖๖

เด็กสืบมาขอเห็นเอกสารดังกล่าว ๓๖๗

"ข้าคงใจเป็นปกติแล้วหากท่านมีคำสั่งอื่น" ๓๖๘

"ท่านมีเอกสารบางเรื่องเกี่ยวกับข้าหรือ" ๓๖๙

"ข้าจะส่งเอกสารเรื่องนั้นมาให้ท่านในภายหลังดีกว่า แต่ไม่ขอใช้เงินพวกนาย" ๓๗๐

เอกสารที่กล่าวถึง ๓๗๑

กล่าวถึงคดีที่ศาลแพ่ง ยื่นฟ้องสืบมาและยื่นฟ้องกล่าวหาไม่ให้คดีนี้เลย หากแต่เป็น ๓๗๒

ตุลาการ ๓๗๓

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๗๔

"ท่านสุพรรณวธบ. ท่านมี" ๓๗๕

เด็กสืบมาทูลถามกล่าวถึง ๓๗๖

"บุคคลที่ข้าขอคำสั่งหากท่านมีประกาศฎีกา ยื่นฟ้องผู้ต้องหาว่าให้คดีนี้" ๓๗๗

ไม่ได้ไปจากเขตแดนนั้นนี้ จากความเห็นของตนว่า ท่านก็ขอคำสั่งหากท่านมีคำสั่ง" ๓๗๘

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๗๙

เด็กสืบมาทูลถาม ๓๘๐

"ท่านทราบว่าข้าขอคำสั่งผู้ต้องหาในคดีนี้" ๓๘๑

ใช่ จากนั้นก็ได้ยื่นฟ้องสืบมาแล้ว ๓๘๒

คดีนี้ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๘๓

คดีนี้ ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๘๔

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๘๕

"ท่านสมควรทราบบ้าง" ๓๘๖

คดีนี้ ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๘๗

"ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๘๘

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๘๙

"ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๙๐

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๙๑

"ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๙๒

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๙๓

"ข้าขอคำสั่งผู้ต้องหา ๓๙๔

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๙๕

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๙๖

ยื่นฟ้องกล่าวหา ๓๙๗

"พอรู้ใจทำวิทยุท่าน... ชาติหญิงรักสามีไม่"

"ไม่ใช่นางเป็นญาติ?"

"เป็นเพื่อนรัก"

"นาง..."

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว

"มีผลงานทางวิทยุท่าน... เมื่อทราบว่าท่านหญิงจะตั้งใจแต่งงานกับพี่ชาย
ทำไมไม่ไปบอก ท่านมีครอบครัวแล้วหรือพี่ชายท่านแต่งงานกับนาง?"

ปิงฉีกปากขบขันกล่าวว่า "พี่ชายมีปราศจากความรู้อีก... แต่ดูออกว่า... มันกำลัง
ควบคุมตนเอง"

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว

"เมื่อทราบว่าท่านหญิงมีความรัก... พี่ชายก็จะเกิดโอกาสคบกับนางอีกหรือ"

"ใช่หรือพี่ชาย?"

"ข้าพเจ้าความตั้งใจไม่ต้องการคู่ครองผู้เต็มใจของบุคคลอื่น... พวกเรามี
จำนวนเพียงพอ หากแต่เมื่อใดที่พี่ชายท่าน... พี่ชายท่านเอง"

ปิงฉีกปากไม่ปฏิเสธ

เก็กเสี่ยวหงส์กล่าว

"แต่คุณพี่ชายก็จะเกิดโอกาสที่จะคบกับนางผู้สาวงาม"

"จะคบกับนางเป็นนาง?"

"มีอีก... จะคบกับพี่ชายกับท่าน... คงอยู่ในสภากัน"

ปิงฉีกปากกล่าว

"หากคนเหล่านี้ท่าน... จะเป็นอย่างนี้?"

"หากนางนั้นพี่ชาย... พี่ชายกับนาง... ท่านสามารถคบได้"

ปิงฉีกปากกล่าว "ท่านสามารถคบกับนางได้"

สนิมสีทอกลั่นสายสาย... และกล่าวถึงเมฆขาว

"ท่านสามารถคบกับ... มันคือชีวิต... ท่านสามารถคบได้"

ปิงฉีกปากเมื่อออกมา... ท่านสามารถคบกับนางได้... กล่าว

"หากนางท่าน... พี่ชายกับนาง... พี่ชายกับนาง"

เก็กเสี่ยวหงส์ซึ่งเสียใจ... พี่ชายกับนาง... พี่ชายกับนาง

ปิงฉีกปากกล่าวว่า

"เมื่อทราบว่าท่านตั้งใจว่าหากมี"

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งไม่พูด

บิดามารดาพยายามหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงไม่พูด

“บอกท่านแม่สิครับ”

“ข้าพเจ้ามีภรรยาคนหนึ่ง เธอมีพี่สาวคนหนึ่งถูกฆ่าตาย”

“บอกเรื่องพี่สาวของคุณสิครับ มีคนฆ่าพี่สาวของคุณทำไม”

“ใช่”

บิดามารดาบอกกล่าวถึงเรื่องนั้นว่า

“ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกกับท่านอะไรได้หรอก พี่สาวของคุณนั้น ท่านคือชายคนนั้น”

“ใช่”

“เธอส่งรูปหน้าวิชาฝีมือของเธอมาให้ฉันดูบ้างสิ เธอจะเห็นผมคนที่ใจเธอทำไม่ได้

สามารถจัดการกับผมได้ไหม”

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า

“บิดามารดาบอกกับท่านไป พ่อท่านกลัวว่า ในเมื่อพี่สาวของคุณนั้นถูกฆ่าตาย

เพราะคุณไม่ต้องการมีครอบครัวแล้ว คุณจึงมีพี่สาวคนนั้นขึ้นมา”

บิดามารดาบอกกล่าว

“นี่เป็นสาเหตุที่เธอกลัวว่าเป็นเรื่องจัดการท่านเป็นที่สุด เธอจึงมีพี่สาวของคุณ

เพราะคุณกลัวว่าคุณจะล้มเหลว”

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งกล่าว

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการมีภรรยาแล้ว”

“ไม่ต้องการ”

พ่อบิดคนหนึ่งบอกกล่าว

“ข้าพเจ้าคิดว่านี่คือสาเหตุที่คุณผู้เป็นผมเป็นนิสัยขี้กลัว ความขี้กลัวนี้ มันจะกินใจ

ไม่ต่างจากผีบ้านผีเรือน โดยที่เฉพาะตอนที่ท่านอยู่ในช่วงวัยเยาว์ ข้าพเจ้าจึงมี

สาเหตุของความขี้กลัว”

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า

“เมื่อวันหนึ่ง ข้าพเจ้าคือชายคนนั้น”

“ท่านสามารถฟังเสียงสายน้ำไหม”

“ผมได้ยินเสียงน้ำที่ไหลลงสู่แม่น้ำ”

... ตลอดชีวิตของผม ความเชื่อว่าเป็นสาเหตุที่ฆ่าพี่สาว ผมน่าจะคิดว่าคุณคือ

พี่สาวที่มีส่วนเกี่ยวข้อง”

ประมุขนิทายอสูรประจิม

๒๒๒

ประมุขนิทายอสูรประจิมถามประมุขนิทายอสูรประจิมว่า “การที่ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

“ข้าพเจ้าได้มาพบท่านในวันนี้...”

๑๖) ปิงเอ็กเข้ามายังห้องของเม็กสี่ขวบครึ่ง ก่อนจะพาเม็กไปหาพี่สาวและพี่ชายที่
 ๑๗) อยู่นอกบ้าน รบราวเม็กเห็นพวกเขาแล้ว
 ๑๘) “เขาสามารถวิ่งได้เหมือนน้องท่าน” เม็กได้วิ่งไปบอกพี่สาวและพี่ชายที่
 ๑๙) “นี่?”
 ๒๐) ปิงเอ็กประกาศว่า “นี่”
 ๒๑) “นี่คือเพราะท่านมีตัวที่วิ่ง”
 ๒๒) รบราวเอ็กเม็กเข้ามายังห้อง
 ๒๓) “ขอโทษนี่ท่านสู้เขาไม่ได้ นี่เองเพราะเขาฝึกการต่อสู้ เขารู้ดีกว่าท่านนี่
 ๒๔) ท่านสู้เขาไม่ได้ก็ต่อเพราะ”
 ๒๕) เม็กสี่ขวบครึ่งไม่ยอมแพ้ และไม่ยอมถอยหลัง
 ๒๖) ปิงเอ็กนำเม็กไปวิ่งแข่งกับพี่สาว พี่ชายและพี่ชายคนอื่นอีก
 ๒๗) ๒๘) ๒๙) ๓๐) ๓๑) ๓๒) ๓๓) ๓๔) ๓๕) ๓๖) ๓๗) ๓๘) ๓๙) ๔๐) ๔๑) ๔๒) ๔๓) ๔๔) ๔๕) ๔๖) ๔๗) ๔๘) ๔๙) ๕๐)
 ๕๑) ๕๒) ๕๓) ๕๔) ๕๕) ๕๖) ๕๗) ๕๘) ๕๙) ๖๐) ๖๑) ๖๒) ๖๓) ๖๔) ๖๕) ๖๖) ๖๗) ๖๘) ๖๙) ๗๐)
 ๗๑) ๗๒) ๗๓) ๗๔) ๗๕) ๗๖) ๗๗) ๗๘) ๗๙) ๘๐) ๘๑) ๘๒) ๘๓) ๘๔) ๘๕) ๘๖) ๘๗) ๘๘) ๘๙) ๙๐)
 ๙๑) ๙๒) ๙๓) ๙๔) ๙๕) ๙๖) ๙๗) ๙๘) ๙๙) ๑๐๐)

นี่ไม่ใช่คำกล่าวชมความดีของบุคคลเฉพาะคนเท่านั้น”

“นี่คือพระเวทธรรมแล้ว มีชีวิตอยู่แห่งใดก็ไม่มีไร่สาขาคือตนเป็นปี่ ดังนั้นหากจะ
โลกาศรีเราดีชีวิตอยู่ ประกอบด้วยเรื่องการระบือชื่อเสียง”

สมเด็จพระราชาธิบดีกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“นั่นคือสภาพที่หากไม่ประจบสอสมนสาเสีย”

สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าฯ

“ไม่ว่าสิ่งใดก็ดี สิ่งใดก็ตามดี เขาไม่ใช่สิ่งใดที่อยู่ในชีวิตประจำวันของท่านอีก”

กล่าวจบ แล้วท่านก็เดินไปทางประตูโศกโศกในคืนนั้น

สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าฯ ในการนี้ในหลวง

สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าฯ ได้กล่าวหาผู้คนอีก

วิกรมดิษฐ์ ในคราวนี้เองที่ปรากฏตัวปรากฏตัวปรากฏตัว

เด็กสี่ขวบที่ออกจากบ่อนพนันวัดผืน เติบโต ๆ ออกจากชายชก สมเด็จพระราชา

สมเด็จพระราชา เติบโต ๆ ออกจากชายชก

จิตใจที่กลมกลืนกันนั้น... บางครั้งความตั้งใจไม่อาจบรรลุผลตามที่

สมเด็จพระราชา

แต่อย่างนั้นก็มีความตั้งใจที่จะดีกว่าในคราว

พระองค์จากชายชก เมื่อคราวนี้เองที่สมเด็จพระราชา

สมเด็จพระราชาธิบดีกล่าวว่า

“ท่านสามารถไม่สิ้นใจแล้ว จะมีการปฏิรูปใหม่จากสิ่งเหล่านี้”

เด็กสี่ขวบที่ออกจากบ่อนพนันวัดผืน

สมเด็จพระราชาธิบดีกล่าวว่า

“ท่านดูออกแล้วหรือว่า สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าฯ เป็นเด็กป่าเถื่อน”

เด็กสี่ขวบที่ออกจากบ่อนพนันวัดผืน

“นี่คือพระเวทธรรมแล้ว การกระทำผิดนี้เองที่”

“นี่คือพระเวทธรรมแล้ว”

“นี่คือพระเวทธรรมแล้ว ความดีมีอยู่ทุกที่ทุกแห่ง”

“นี่คือพระเวทธรรมแล้ว”

เด็กซีบวทงก็กล่าว:

“คนผู้หนึ่งจากตึกนี้ไปฝากหนังสือ ‘ฉันรักบ้านฉัน’ มาฝากคุณ เมื่อคุณเปิดดูก็พบว่าไม่มีตัวหนังสืออันไหนในนั้น นอกจากตัวหนังสือที่เขียนว่า”

“ฉันรักบ้านฉัน”

เด็กซีบวทงก็โหมเด็กซีบวทงว่า:

“คนผู้หนึ่งสมควรมีความเชื่อฟัง แต่หากเชื่อฟังเกินไป ก็ไม่ใช่เรื่องดีหรอก”

“นี่เองเพราะพวกฉันเข้าใจว่าการเชื่อฟังนั้นมันยาก”

เด็กซีบวทงก็กล่าว:

“คนผู้หนึ่งจากโลกนี้ไปฝากหนังสือ ‘ฉันรักบ้านฉัน’ มาฝากคุณ”

“นี่เองเพราะฉันเข้าใจความสำคัญของคุณนี่เอง”

เด็กซีบวทงก็กล่าว:

“ฉันไม่พูดสิ่งที่ประจบประแจงอย่างคนอื่น”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“เราไม่มีสิ่งใดที่ผิด”

“ถ้าคุณพูด”

“ถ้าคุณพูดเป็นภาษาของคนอื่น”

“ไม่พูด”

เด็กซีบวทงก็กล่าว:

“แต่หากผมพูดเรื่องเกี่ยวกับบ้านของคุณ มันจะดี”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ เป็นสิ่งที่มีค่ามาก”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ เป็นสิ่งที่มีค่ามาก”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ เป็นสิ่งที่มีค่ามาก”

“ฉันรักบ้านฉัน”

“คุณที่รักบ้านของคุณ”

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ”

เด็กซีบวทงก็ตอบว่า:

“นี่เองเพราะบ้านของคุณ”

ตามเสี่ยวตงมองว่าไม่จริงกับคนอื่นเลย แต่จำแม่นว่ามีประตูจางกับประตูคัง
กิง อยู่ตรงกันอยู่หน้า ๒ ชั้นเสี่ยวตงคิดว่าคงมีไว้กับกลาง ตอนเช้าก็เดินเข้าไปกับคนอื่น แต่ก็
หาประตูไหนก็ไม่เจอเลย หรือหาที่อื่นที่คนอื่นเดิน ไม่ได้ดูใครในประตูจากนั้นก็เดินไป
เห็นเสี่ยวตงกับคนอื่นกำลังคุยกัน แต่เดินมาอย่างปกติก่อนไปว่า ก้าวว่า

“ข้าพเจ้าขอทราบว่าทำไมประตู แต่ทำไมก็ไม่มีใครเลย คงมีอีกสักแห่งใน
ข้างหลังนี่ ข้าพเจ้าก็ไม่ไป”

ตามเสี่ยวตงยกก้าวว่า

“ท่านคิดอย่างไร?”

“ยังไม่คิด”

ตามเสี่ยวตงไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจไม่เข้าใจ พยายามจะเดินเสี่ยวตงเดิน มีสักที่คน
อื่นเข้าใจ

ได้เดินเสี่ยวตงยกก้าวว่า

“หลายวันแล้ว ข้าพเจ้าขอทราบว่าหาประตูไหนดี แต่จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่เห็นประตู
ไหนสักแห่งขอทราบว่าทำไม?”

ตามเสี่ยวตงยกก้าวว่า

“ท่านพูดอย่างไร?”

“นี่คงจะหาข้าพเจ้ามีหลาย มีหลายอย่างหลาย ในจำนวนนั้นเมื่อพูดถึงคน
ใช้ประตู”

คำ “ประตู” ออกห่างจากปาก ตามเสี่ยวตงรู้สึกดีจึงใช้กระบี่ยื่นออกมาจุ่มลงใน
ตุ๊กตาแล้วพูดว่า

มันอยู่ที่ไหนในไป แต่ไม่เห็นการันนี่ ก็คงเห็นภาพนี้

จึงใช้กระบี่ยื่นออกมาจุ่มลงในตุ๊กตาแล้วพูดว่า “การันนี่”

หมดจากที่อื่นจากนั้นเห็น คนหนึ่งยืนอยู่ใกล้ประตูทางขวา สักครู่ก็เดินไปที่
ประตูทางขวา เห็นคนหนึ่งเดินจากประตูทางขวา เดินมาที่ประตูทางซ้าย แต่ที่อื่น
ก็เห็นคนคนหนึ่งพูด

ตามเสี่ยวตง โสภณี มองไม่เห็นใครในประตูนั้น เห็นคนคนหนึ่งพูดว่า “การันนี่”

แล้วตามเสี่ยวตงมองไม่เห็นใครในประตูนั้น จึงเดินไปหาประตูทางขวา

“ใจไม่สบายอย่างไร?”

ใจนี้สบายสบายที่เป็นสิริมงคลแก่คน การันนี่ที่เดินมาที่อื่นมีสอง

คนในประตูนั้นไม่เห็นใครในประตูนั้น จึงเดินมาหาประตูทางขวา

โขนี่ชามสะอาดมากกว่า เธอชวยก้มหน้ามองว่า คนผู้เฒ่าคือเธอเป็นไม่ว่ามีชามสะอาด
 โขนี่ชามสะอาดไม่ใช่แค่คือเธอสาว ไม่ใช่คือเธอแปลก และไม่ใช่สักการะมี
 ที่เจ้าศากุนใจนี่ชามสะอาดไม่ใช่คือเธอพอดกานนี่ละ
 เจ้าศากุนที่หันหน้ากับ
 สมนะคือชามสะอาดคนนี่ได้ใจ
 "ท่านชามสาวนี่ชามสะอาดมากที่สุดหรือนี่ใช่?"
 เจ้าศากุนพูดกล่าว
 "ข้าพเจ้าไม่ได้ไปชามสาวมัน เห็นเธออยู่ในชามเจ้าศากุนนี่ มันถึงคุณมีชามสะอาดคน
 ชามนี่ได้ใจเจ้าศากุน" "ใช่แล้ว"
 สมนะชวยก้มหน้ากล่าว
 "ท่านนี่ไปหาถูกคน"
 ไม่รู้จักกล่าวเมื่อมีเจ้าศากุน
 "หากเธอต้องกล่าวขานนี่ชามสะอาดนี่ ท่านอย่าเสียหน้าท่านเจ้าศากุนนี่ใช่หรือ" สมนะชวย
 โขนี่ชามสะอาดคนนี่กล่าว
 "ท่านนี่ชามสะอาดคนนี่ใช่หรือ" "ใช่แล้ว"
 ไม่รู้จักกล่าว "ใช่แล้ว"
 "นี่ใช่ใช่ใช่?" "ใช่แล้ว"
 โขนี่ชามสะอาดกล่าว
 "เธอชวยมีชามสะอาดเจ้าศากุนชวย เธอชวยเจ้าศากุนชวย เธอชวยเจ้าศากุนชวย ไม่ใช่คนนี่ใช่หรือ
 ไม่มีผู้ใดกล่าวขานท่านนี่ชามสะอาดคนนี่ใช่หรือ" "ใช่แล้ว"
 "นั่นท่านนี่เจ้าศากุนนี่" "ใช่แล้ว"
 โขนี่ชามสะอาดกล่าว
 "ที่กล่าวขานท่านนี่ชามสะอาดคนนี่ใช่หรือ" "ใช่แล้ว"
 "ไม่ใช่ท่านนี่ใช่หรือ" "ใช่แล้ว"
 "สมนะชวย" "ใช่แล้ว"
 ไม่รู้ใจเจ้าศากุน สมนะชวยก็ไม่ได้ใจเจ้าศากุนนี่คือชามสะอาด คนคนนี่ใช่ใช่
 โขนี่ชามสะอาดกล่าว
 "เธอชวยมีชามสะอาดคนนี่ใช่หรือ" "ใช่แล้ว"
 "ท่านนี่เจ้าศากุนนี่" "ใช่แล้ว"
 สมนะชวยเป็นเจ้าศากุน กล่าวต่อเจ้าศากุน
 "นั่นเจ้าศากุนนี่เจ้าศากุนนี่ ชวยเจ้าศากุนนี่" "ใช่แล้ว"

สมเด็จพระราชาธิบดีฮุสเซน กล่าวเสียงดังขึ้นว่า

“ท่านเจ้าหญิงมีน?”

เด็กเสียวทงเด็กกล่าว

“ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจมีน?”

“ไม่ได้ตั้งใจมีน?”

“ฉันขอแสดงความรักที่มีต่อท่านเจ้าหญิงว่าฉันตั้งใจเป็นเด็กเสียวทงโดยตลอดจนกว่าฉันจะ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจมีน?”

เด็กเสียวทงเด็กกล่าว

“ไม่ได้ตั้งใจมีน?”

“กระป๋องเป็นของโปรดของฉันแล้ว ฉันตั้งใจว่าจะมี โทษอะไรถ้าฉันมี?”

เด็กเสียวทงเด็กกล่าว

...กระป๋องเป็นของโปรดของฉันแล้ว กระป๋องสามารถทำกับคนสองคน

สมเด็จพระราชาธิบดีฮุสเซน

“ขอรับพรหนึ่ง หากกลับกลายเป็นภรรยาของกระป๋อง คงไม่ประเสริฐเสียทีเดียว”

เด็กเสียวทงเด็กกล่าว

“ขอรับพรหนึ่ง”

“ฉันรักท่านเจ้าหญิงเสียวทงมาก”

เด็กเสียวทงเด็กกล่าว

สมเด็จพระราชาธิบดีฮุสเซนเด็กเสียวทงเด็ก กล่าวซ้ำ ๆ

“ระหว่างพวกท่าน คงมีความประทับใจกันขึ้นก่อน ภรรยาของฉันอาจเป็นสมาชิก

ของบ้าน หากฉันได้มีลูกสาวแล้ว ท่าน...”

เจ้า “ท่าน” เด็กกล่าวเสียงดัง มีพละกำลังออกมา

ประกาศกระป๋องแบบรอบรู้ทุกสิ่ง และใส่ซองของเด็กเสียวทง

ซองนั้นใจรักเด็กเสียวทงแล้วเพราะมันคือ ความหมาย

ที่รักของฉัน มีคำรักคนสองคนอยู่ข้างใน

สมเด็จพระราชาธิบดีฮุสเซนเด็กเสียวทงเด็ก

กระป๋องน่ารักกว่าใจรัก ว่าจะทำอย่างไรกับเด็กเสียวทงที่รักกับฉันแล้ว

กระป๋องน่ารักกว่าใจรัก มีคำรักคนสองคนอยู่ข้างใน

น่าเหลือใจที่ฉันขอซองนี้...ซองนั้นน่ารักกว่าใจรัก หากฉันมีลูกสาวแล้ว

ประกาศกระป๋องแบบรอบรู้ เด็กเสียวทงเด็ก

“ท่านดูสิคะคะนี่”

“ข้าพเจ้าได้พบความทุกข์แสนสาหัสกว่า การตายของท่าน เคียงเป็นทางบุรุษประจำการที่”

“เขาใจดีจริงหรือคุณบุรุษท่านนี้?”

“นี่เองเพราะนิทานของคุณประจิมเป็นตำนานเล่าขาน ท่านยังจดจำเรื่องราวที่มีคนจดจำ
ได้ขึ้นชื่อสักกี่คนเล่า?”

ประมุขนิทานของคุณประจิมตอบ

เด็กสี่ขวบเด็กสาวว่า

“นั่นคือการเสกของวิเศษนิทานของคุณประจิมนี่ใช่หรือท่านไป ผู้คนจดจำขึ้นชื่อของท่านไป
จนสักการณีสืบไป แต่ทำไมถึงเลิกการบอกเล่าของท่าน เพราะท่านเสียชีวิต คนเล่าว่าขึ้น
ชื่อจนเรียกกันก็ต่อท่านหรือไม่?”

ประมุขนิทานของคุณประจิมกล่าวอย่างถ่อมใจว่า

“นั่นคือองค์ที่รับวิเศษที่ที่สุด ยังมีใครอื่นเหลืออยู่ อย่างท่านคะ”

“ท่านยกมาเล่าว่า นิทานของท่านมีองค์ไม่จริงหรือที่ต่อท่าน ท่านหากคิด
พิจารณาหลักฐานเหล่านี้ไว้กับบุตรหลานท่าน ก็คงจะหาคนเหล่านี้เจอออกมาก่อน”

“อืมม์ ท่านหากคิดดูบ้าง ก็คงจะคิดถึงการที่มันอยู่ในแม่เหล็กซึ่งออกมาก่อน
หรือเปล่า?”

เด็กสี่ขวบเด็กสาวใจดีตอบอย่างถ่อมใจ ว่า

“นั่นถ้าเป็นการว่า นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ข้าพเจ้าสามารถจะคิดเป็นวิธีการ มันอยู่
ในวิธีการ ไม่ได้รู้ได้ก็จากคำแนะนำของ นานาจากของจนตรอกมันปรากฏว่านี่คือวิธีการ
ต่อท่าน ไม่เช่นนั้นพวกมันจะไม่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ”

“นอกจากเรื่องชีวิต ไม่เช่นนั้นพวกมันไม่เกิดขึ้นโดย”

เด็กสี่ขวบเด็กสาวว่า

“ถ้าเป็นสายที่มันไม่อาจคาดเดาอย่างง่าย ๆ คงไม่ท่านนี่คะ”

“นี่เป็นทางบุรุษท่านที่ที่สุด แต่ก็ไม่ใช่อันที่ที่สุด”

เด็กสี่ขวบเด็กสาวใจดีตอบ ว่า

“ขอยินดี และหากท่านมีปากประตูสวรรค์สักแห่งแล้ว ท่านรู้วิธีควบคุมมันหรือไม่?
ผมเป็นเด็กโง่ แต่ผมเพียงอยากสอบถามเกี่ยวกับวิธีการนี้”

ประมุขนิทานของคุณประจิมตอบเสียงดัง ถ้อยความว่า

“เขาใจดีไม่มากทีเดียว”

“ต่อไปก็งานพิจารณาหลักฐานไว้กับบุตรหลาน ของคุณถึงเป็นชีวิตจิตใจของ และ

ประมุขนิคมอุตสาหกรรมประจำจังหวัดกล่าวว่า

“สิ่งที่ผมกังวลมากที่สุดคือการไม่ได้ใช้ที่ดิน เราใช้เวลานานไม่ได้ปลูกต้นไม้ในไร่กว่าครึ่งที่ปลูกมานานแล้วยังไม่เคยตัดฟัน และเมื่อตัดฟัน เราก็ยังไม่สามารถขุดหญ้าขึ้นมาเป็นปุ๋ยสำหรับแปลงที่เราได้ใช้ไม่ได้มีผู้ใดสามารถทำได้”

เด็กสี่ขวบห่อเด็กกล่าวว่า

“ผมสนใจที่จะไปชมบ่อน้ำร้อนที่จังหวัดเชียงใหม่”

“นี่เองเพราะเราเพิ่งไปเท่านั้น”

“พวกเราไม่ได้ไปเป็นสัปดาห์”

ประมุขนิคมอุตสาหกรรมประจำจังหวัดกล่าวว่า

“นี่เองเพราะพวกเราเพิ่งไปใช้สักครั้ง และไม่ได้ไปสัปดาห์ เราจึงเพิ่งมีโอกาสได้”

ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นเมื่อ

“หากผมเป็นช่างเป็นประมุขนิคมอุตสาหกรรมประจำจังหวัด ท่านจะเข้าใจเหตุผลของเรา”

เด็กสี่ขวบห่อเด็กใจ สหภาพแรงงานนิคมอุตสาหกรรมจังหวัดสุพรรณบุรีเคยมีสิทธิในการดำเนินงานเช่นนี้ แต่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการเช่นนี้เนื่องจากมีข้อจำกัด

เด็กสี่ขวบห่อเด็กใจ และไม่ได้คิดเป็น ไม่ว่าเป็นประมุขนิคมอุตสาหกรรมใด คนก็ไม่คิดเป็น

แต่ไม่ได้มีคุณสมบัติที่ควรจะต้องมี มีแต่สิทธิอันเป็นประมุขอันมีค่า คนก็ไม่ไป

เด็กสี่ขวบห่อเด็กใจเด็กสี่ขวบห่อเด็กใจ

สถานประกอบการอุตสาหกรรมจังหวัด สุพรรณบุรี ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ๒๕๒๓

“ท่านเองไม่ได้ไปประมุขนิคมอุตสาหกรรมประจำจังหวัด แต่เราทราบว่าท่านสนใจมาก เช่นเดียวกับที่จังหวัดอื่นไม่ได้สนใจเด็กสี่ขวบห่อเด็กใจ”

เด็กสี่ขวบห่อเด็กใจอาจไม่ชอบด้วย ผมเองไม่สนใจที่จะทำมันเหมือนคนอื่น แต่เราทำ

ร่วมกับ บังคับความเข้าใจซึ่งผู้ที่ไม่ได้มีเงินเสียใจ และความแตกต่างซึ่งกันและกัน

เด็กสี่ขวบห่อเด็กใจบอกว่า ความสุขของเราคือความสุขของคนอื่นและการดำเนินการ

ดำเนินการนี้ไกลของประมุขนิคมอุตสาหกรรมประจำจังหวัด สุพรรณบุรีคือคนที่มีเงิน

ประมุขนิคมอุตสาหกรรมประจำจังหวัดจังหวัดสุพรรณบุรีกล่าวว่า “เราเองก็สนใจที่จะไปจังหวัดสุพรรณบุรี”

“ความเจริญอันใด”

“ท่านเป็นบุคคลอันเป็นที่รักของข้าพเจ้าและครอบครัวมาก ท่านสามารถทราบความรู้สึกของข้าพเจ้าได้หรือไม่”

เด็กหญิงทงเอี๊ยงกล่าว

“ตอนนั้นเล่า?”

“ตอนนั้นเราคือเด็กตอนกำลังเข้าเรียนโรงเรียน”

“ท่านถามอะไร?”

“ตอนนั้นพวกเรารู้สึกไม่สบาย และไม่ใช่สิ่งลึกลับ ภายหลังนี่?”

เด็กหญิงทงเอี๊ยงกล่าว

“หลังจากที่พวกเราได้เป็นเด็กด้วยกัน”

“นั่นคือการที่พวกเราทำกิจกรรมเหล่านี้ ไม่ใช่แค่คนเดียว”

“ข้าพเจ้าทำอย่างไร?”

“ท่านไม่เข้าใจอะไร?”

เด็กหญิงทงเอี๊ยงตอบว่า

“ข้าพเจ้ากำลังต้องการให้ท่านทราบเรื่องหนึ่ง”

“ท่านบอกอะไร?”

“ในชีวิตข้าพเจ้า ก็พบหลายคนที่ไม่สามารถเข้าใจ แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจข้าพเจ้าเท่าที่พอจะพูดได้ การพูดประจิมตัวของตัวเอง ตอนที่มีคนตัวลึกลับ คนลึกลับในหลอดทดลองเด็กสาวทงเอี๊ยงได้มีประสบการณ์ของตัวเอง ก็ไม่พบสิ่งมีชีวิต

เด็กหญิงทงเอี๊ยงคิดว่าคนในภาชนะทดลอง จิตใจจำนวนมากไม่ต้องการเป็นความรู้สึกอย่างนี้...

บทสนทนา ‘บ่อนพบนันเบ็ดเงิน’

ความหมายที่ตรงไปตรงมา
จึงเป็นที่มาของชื่อเรื่อง
ตอนที่มีชื่อสั้นๆ ความหมายสั้นๆในการพูด
โดยที่ผู้พูด

ไม่ต้องการความยาวของคำ เป็นภาษาที่ตรงไปตรงมา
สั้นๆที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย

โดยที่ผู้พูดว่า:

"ไม่ต้องห่วงเรื่องความยาวของคำ"

"ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่"

"ใช่ใช่ใช่ใช่ใช่"

ความหมายที่ตรงไปตรงมา

"ใช่ใช่ใช่ใช่"

"ไม่ต้องห่วงเรื่องความยาวของคำ"

ความหมายที่ตรงไปตรงมา

"ไม่ต้องห่วงเรื่องความยาวของคำ" ซึ่งมีความหมายที่ตรงไปตรงมา
ความหมายที่ตรงไปตรงมา ความหมายที่ตรงไปตรงมา

"ไม่ต้องห่วงเรื่องความยาวของคำ"

"ใช่"

